

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Sen Onların Dinlerine Uymadıkça Ne Yahudiler Ne De Hıristiyanlar Aslâ Senden Hoşnut Olmazlar." (Bakara: 120)

"Eğer Onların Güçleri Yetse, Sizi Dininizden Döndürünceye Kadar Size Karşı Savaşa Devam Ederler." (Bakara: 217)

**"Onlar Size Fenalık Etmekten Aslâ Geri Kalmazlar,
Size Sıkıntı Verecek Şeyleri İsteyip Dururlar.
Öfkeleri Ağızlarından Taşmaktadır.
Kalplerinin Gizledikleri İse Daha Büyüktür!
Eğer Düşünürseniz, Âyetleri Size Açıklamış Bulunuyoruz."**
(Â-i imran: 118)

**"Size Bir İyilik Dokunursa Bu Onları Üzer.
Başınıza Bir Musibet Gelse Buna Da Sevinirler."**
(Â-i imrân: 120)

**Batı'nın Düşmanlığı
Biz Ne Yapıyoruz?
Osmanlı Küffarın Küfrünü ve Düşmanlığını Biliyordu
Onlar Allah için ve Allah Yolunda Çalıştılar
Onları Hazret-i Allah Destekliyordu
Müminlere Allah Yeter!
İslâm'ın Ulviyeti ve Medeniyeti**

BATI BİZİ NEDEN SEVMEZ?

[Batı Bizi İslâmiyet’i Yayıdığımız ve Müslümanları Asırlarca Himaye Ettiğimiz İçin Sevmez](#)

[Batı, Bu Milletin Tarihini Hazmedemez ve Elinden Gelse Tarih Kitaplarından Kaldırmak İster](#)

[“Silâh ile yenemeyen Batılılar bizi kendilerine benzeterek, millî ve mânevî değerlerimizden kopararak Giyimden yaşantıya kadar her şeyi kendilerine benzettiler. Ahlâkî değerlerinizi yıpratmışlar. Ve sonra bizi böldüler.”](#)

[“Selçuklu ve bilhassa Osmanlı; canını, kanını ve malını İslâmiyet uğruna feda etmeseydi, Kuzey Afrika ve Ortadoğu hristiyan ülkesi olurdu. Ve belki İslâmiyet Hicaz’da azınlık olarak kalırdı.”](#)

[“Sizler milli kimliğinize dönerseniz Avrupa’nın medeniyeti ve refahı yıkılır. Ama Batı size bu imkanı vermez...”](#)

[İSLÂM KUMANDANLARININ “İ’LÂ-YI KELİMETULLÂH” VE VATANI MUHAFAZA UĞRUNDA YAPTIKLARI BÜYÜK MÜCÂDELELER](#)

[Târık Bin Ziyâd](#)

[Selâhaddin Eyyûbî](#)

[Sultan Alparslan](#)

[Osman Gâzî \(1299-1326\)](#)

[Orhan Gâzî \(1326-1362\)](#)

[Sultan Murad Hüdavendigâr \(1362-1389\)](#)

[Yıldırım Bayezid \(1389-1402\)](#)

[Sultan İkinci Murad \(1421-1451\)](#)

[Fâtiht Sultan Mehmed \(1451-1481\)](#)

[Yavuz Sultan Selim \(1512-1520\)](#)

[Kanûnî Sultan Süleyman \(1520-1566\)](#)

[EHL-İ KÜFÜR HİÇBİR ZAMAN MÜSLÜMANLARA OLAN DÜŞMANLIKLARINDAN VAZGEÇMEZLER](#)

[Selçuklular Anadolu’yu, Osmanlılar İse](#)

[Balkanlar ve Orta Avrupa’yı Hristiyan Haçlılara Mezar Ettiler](#)

[Birinci Haçlı Seferi \(1096-1099\)](#)

[Haçlılar’ın Katlettikleri Türkler’in Etlerini Yemeleri](#)

[Kudüs’te Sel Olup Akan Müslüman Kanı](#)

[İkinci Haçlı Seferi \(1147-1149\)](#)

[Üçüncü Haçlı Seferi \(1189-1192\)](#)

[Dördüncü Haçlı Seferi \(1204\)](#)

[Beşinci Haçlı Seferi \(1217-1221\)](#)

[Altıncı Haçlı Seferi \(1228-1229\)](#)

[Yedinci Haçlı Seferi \(1248-1254\)](#)

[Sekizinci Haçlı Seferi \(1268-1270\)](#)

[Osmanlı Türkleri’ni Balkanlar’dan Çıkartmak İçin Yapılan İkinci Haçlı Dalgası \(1364-1448\)](#)

[Endülüs’teki Müslümanların Hristiyanlar Tarafından Hunharca Katledilişi](#)

[Kazıklı Voyvoda’nın Uyguladığı Katliam ve Vahşet](#)

[Fransızların Cezayir Soykırımı](#)

[Yahudilerin Filistin’de Yaptıkları Soykırım ve Vahşet](#)

[Yakın Tarihte Türk ve Müslümanlara Yapılan Soykırımlar](#)

[Günümüzdeki Haçlı Zihniyeti](#)

[KÜFÜR TEK MİLLETTİR](#)

/ İsmail Yavuz

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

[İhlâs Sûre-i Şerif'inin Tefsiri \(6\)](#) [İhlâs Sûre-i Şerif'inin Bâtînî Manâsı](#)

Göklerin ve yerin hükümrânlığı kudret elinde bulunan, yaratmak da emretmek de yalnız kendisinin olan, kıyamet gününde kullarının kendisine döneceği, "Hayy" ve "Kayyûm" olan Allah-u Teâlâ'yı tenzih ve takdis ederiz.

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Hicretin Beşinci Yılı](#) [Hendek Savaşı \(4\)](#)

Müslümanlar, bir taraftan müşrikler diğer taraftan Kureyza oğulları olmak üzere iki düşman arasında kaldılar.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Efendi **Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (50)**

[Temizi Temiz, Pisi Pis Bilmek Lâzım!](#)

"İtimat edin, Hazret-i Allah bir kimseyi yıkamazsa onun temizlenmesine ve kurtulmasına imkân ve ihtimal yoktur."

EVLYÂ-İ KİRAM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (173)

[Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbi -kuddise sirruh- \(21\)](#)

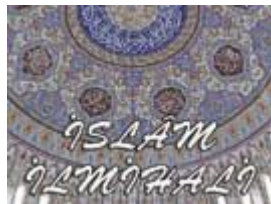
Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (106)

[Sadreddin Muhammed el-Konevî -kuddise sirruh- \(3\)](#)

Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[Tasavvufî Bahisler \(4\)](#)

İyi insan, iyiyi sever, iyi şeyleri işitmek ister; kötü kimse de kötülerle olmak, kötü şeyleri işitmek ister, onda hayır yoktur, mizâcî da bozuktur.

İSLÂM İLMİHALİ

[Hacc \(3\)](#) [Kâbe-i Muazzama](#)

"Allah Kâbe'yi, Beyt-i haram'ı insanlar için bir nizam kıldı." (Mâide: 97)

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyallahu Anh- (19) Rüyâ Tabiri

Hadis-i şerif'lerde şöyle buyurulmaktadır: "**Benden sonra şu ikiye iktida edin; Ebu Bekir ve Ömer.**" (Tirmizî)

Eğitim

Sevgi ve Kardeşlik / Canan Büşra Kara

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâna, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Yahudi ve hıristiyanlar hiçbir yerde, hiçbir tarihte müslümanlara dost olmamışlardır. Müslümanlarla savaşmakta her zaman için birbirine dost olmuşlardır. İnkâr ve düşmanlıkta birleştikleri için, müslümanlara karşı bir el gibidirler.

Dikkat ederseniz bütün oyunlar ve planlar İslâm dini'nin asliyetini, nezafetini bozmak ve müslümanları birbirine düşürüp kuvvetlerini ellerinden almak üzerinedir. Küffar İslâm'ın düşmanıdır. Ve intikam almak ister.

Tarih bunun örnekleri ile doludur. Hususiyette bu millete, bu ülkeye karşı ayrı bir kin ve garzleri vardır. Zira tarih boyu devam eden iman-küfür mücadelesinde; son bin yıldır İslâm'ın bayraktarlığını bu millet yapmıştır. İslâm'ın bayraktarlığını yapmakla kalmamış, küffarı İslâm'ın çizmeleri altında yaşamaya mahkûm etmiştir. Onun için bunlar onu unutmuyor. Bunlar hiçbir zaman bunu unutmaz. Kin-intikam ateşi içlerini yakar kavurur.

Onların memleketlerini İslâm beldesi haline getirdikleri, halkını da adaletle yöneterek İslâm'ın güzelliklerini yaşayarak müslüman olmasına vesile oldukları için Batı bizi sevmez.

Osmanlı bunlarla böyle mücadele ediyordu. Zira bunların amacı müslümanların medeniyetini yerle bir etmektir. İspanya'da yaptıkları gibi. Endülüs medeniyetini ortadan kaldırdılar, bütün eserlerini yokettiler, müslümanları katlettiler, sürdüler. Kalanları da zorla hıristiyan yaptılar. Kabul etmeyenleri yakarak, işkence yaparak öldürdüler. Şu barbarlığa bakınız!

Bir de Osmanlı'ya, Fatih Sultan Mehmed'e bakınız. İstanbul'u fethediyor, kimsenin malına, ırzına, kılına dokunmuyor, ibadetini karışmıyor, adaletle yönetiyor. Kıyası mümkün değildir.

Tarih hıristiyanların acımasız soykırımları, katliamları, vahşetleri ile doludur. Batı'yı ve Amerika'yı tanımak için tarihine bakmak yeter.

Hıristiyan Batı dünyası Haçlı seferleri adı altında yüzyıllarca İslâm beldelerine saldırmışlardır. Bu savaşlar esnasında hıristiyan haçlıların müslüman çocukları parçalayıp yemeleri, masum insanların ırzlarına geçmeleri, derilerini yüzmeleri, kazıklara oturtmaları ve türlü türlü işkenceleri unutulmamıştır.

Bugün de aynı zihniyet devam etmektedir. Bizim bunları, bu vahşileri tanımamız ve gelecek nesillere de tanıtmamız lâzımdır.

Dikkat ederseniz bugün bütün Batı ülkelerinin okul kitaplarında İslâm'ı, müslümanları karalayan iftira ve hakarete varan ifadeler bulunmaktadır. Türkleri soykırımcı göstermek için parlamentolarında aldıkları kararları okullarında ders olarak okutuyorlar. Orada yaşayan ve bu ifadeleri kabul etmediğini söyleyen Türk çocuklarına ceza veriyorlar.

Bu kin ve nefretle yetişen bir Batı insanından bize karşı sevgi beslemesini beklemek mümkün müdür? Asla!. Yüzyıllardır bunlar bu kinle yetiştirilmektedir. Bu zihniyet adeta bunların kültürü olmuştur.

Bunların iç durumunu Hazret-i Allah bize tanıtıyor:

"Eğer onların güçleri yetse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler." (Bakara: 217)

İşte bunların amacı İslâm medeniyetini yerle bir etmek, müslümanları yok etmektir.

Bunlar böyle çalışıyor, İslâm'ı ve müslümanları parçalamak için azami gayret gösteriyor. Düşman uyumuyor. Atalarımız **"Su uyur, düşman uyumaz."**, **"Domuzdan post, kâfirden dost olmaz."** demişler. Ve fakat biz farkında değiliz. Yahudiyi tanımıyoruz, hıristiyanı tanımıyoruz, Osmanlı'yı tanımıyoruz, din kültürü yok, aile kültürü yok... Onlarla nasıl mücadele edilecek? Bugün bütün küffar düşmanlık yapıyor.

Bugün bir müslümanın ağlama günüdür. Ortaliğa bakıp ağlama günü. Ne oluyor bu imanlar? Nereye yanıyor? Bu insanlar nereye gidiyor? Atalarımız neler yapmışlar, nasıl yaşamışlar, dosta düşmana İslâm'ın âliliğini, bu necip milletin ahlâkını nasıl göstermişler. Bugün iman şuuru, vatan şuuru nerede?

Allah-u Teâlâ küfür ehlini bize tanıtıyor, duyuruyor. Bunlara aldanmamamız için. Hıristiyan haçlılar bizi cepheden yıkamadıkları için 300 yıldır içeriden yıkmaya çalışıyor.

Gaye ve hedefleri intikam almaktır; her türlü entrika ile bu necip milleti din ve imandan soğutmak, parçalamak, bölmektir. Nihayet yok etmektir.

Rabb'imiz fırsat vermesin! Amin...

Bâki esselâmü aleyküm ve rahmetullah...

**"Sen Onların Dinlerine Uymadıkça Ne Yahudiler Ne De Hıristiyanlar
Aslâ Senden Hoşnut Olmazlar." (Bakara: 120)**

**"Eğer Onların Güçleri Yetse,
Sizi Dininizden Döndürünceye Kadar Size Karşı Savaşa Devam
Ederler."
(Bakara: 217)**

**"Onlar Size Fenalık Etmekten Aslâ Geri Kalmazlar,
Size Sıkıntı Verecek Şeyleri İsteyip Dururlar.
Öfkeleri Ağızlarından Taşmaktadır.
Kalplerinin Gizledikleri İse Daha Büyüktür!
Eğer Düşünürseniz, Âyetleri Size Açıklamış Bulunuyoruz."
(Âl-i imran: 118)**

**"Size Bir İyilik Dokunursa Bu Onları Üzer.
Başınıza Bir Musibet Gelse Buna Da Sevinirler."
(Âl-i imrân: 120)**

İsmail Yavuz - Aralık 2014
Başyazı - Hakikat Aylık İslâm Dergisi

İslâm dini son dindir, münevver bir dindir, tevhid ve adâlet dinidir.

"Allah katında din İslâm'dır." (Âl-i imran: 19)

Ehl-i küfür ise din-i islâm'ın düşmanıdır. Hiçbir zaman İslâm'a ve müslümanlara olan düşmanlıklarından vazgeçmezler. Batı bizi islâmiyet'i yaydığımız, müslümanları asırlarca himaye ettiğimiz için sevmez. İntikam almak ister. Bu yüzden eskiden beri her türlü entrika ile dinimizi parçalamak, vatanımıza kastetmek ister. Atalarımız İslâm'ı yaymak için küfür beldelerine akınlar düzenlerlerdi. İ'lâ-yı Kelimetullâh için, İslâm'ı yaymak ve duyurmak için. Onlar şeref, kuvvet ve kudretin Allah'a ait olduğunu biliyorlardı.

"Şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir." (Nisâ: 139)

Onlar Hazret-i Allah'a sığınır ve dayanırlardı. Ve Biiznillâh-i Teâlâ galip gelirlerdi, mağlup eden olmazdı. Asr-ı saâdet devrini yaşarlardı ve bütün İslâm âlemine destek olurlardı. Her türlü fedâkârlığı ve yardımı yaparlardı. İşte bunun için hıristiyan batı bizi sevmez ve istemez. Bunların amacı İslâm medeniyetini yerle bir etmek, müslümanları yok etmektir. İslâm dünyasında yaşanan bunca hadiselerin arkasında hep hıristiyan ve yahudiler vardır.

Ehl-i küfür, Din-i İslâm'ın ve müslümanların düşmanıdır ve hiçbir zaman müslümanlara olan düşmanlıklarından vazgeçmezler.

Cenâb-ı Hakk Kur'an-ı kerim'inde şöyle buyuruyor:

"Sen onların dinlerine uymadıkça ne yahudiler ne de hıristiyanlar aslâ senden hoşnut olmazlar." (Bakara: 120)

Onlar her zaman müslümanların düşmanı olup, müslümanların başına daima bir gâile çıkarmaktan ve kötülük etmekten başka bir şey düşünmezler. Dinini terk edip kendilerine tâbi olmadıkça, hiçbir müslümandan memnun olmazlar.

Yahudi ve hıristiyanlar hiçbir yerde, hiçbir tarihte müslümanlara dost olmamışlardır. Müslümanlarla savaşmakta her zaman için birbirine dost olmuşlardır. İnkâr ve düşmanlıkta birleştikleri için, müslümanlara karşı bir el gibidirler.

"Ey iman edenler! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o onlardandır. Şüphesiz ki Allah zâlimler gürûhunu hidayete erdirmez." (Mâide: 51)

Bu sert ve şiddetli hüküm, müslümanların onlardan uzak durmalarını ve sakınmalarını ihtar içindir. Bu ilâhî hüküm kesindir, bu böyledir, bunu böyle bilin ve onları öylece tanıyın.

Dikkat ederseniz bütün oyunlar ve planlar İslâm dini'nin asliyetini, nezafetini bozmak ve müslümanları birbirine düşürüp kuvvetlerini ellerinden almak üzerinedir. Küffar İslâm'ın düşmanıdır. Ve intikam almak ister.

"Onlar düşmandırlar, onun için (kendilerine emniyet etme) onlardan sakın." (Münâfikun: 4)

Tarih bunun örnekleri ile doludur. Hususiyetle bu millete, bu ülkeye karşı ayrı bir kin ve garezleri vardır. Zira tarih boyu devam eden iman-küfür mücadelesinde; son bin yıldır İslâm'ın bayraktarlığını bu millet yapmıştır. İslâm'ın bayraktarlığını yapmakla kalmamış, küffarı İslâm'ın çizmeleri altında yaşamaya mahkûm etmiştir.

Bunun içindir ki Avrupalılar bizi birliklerine almazlar, almamaları da haklıdır. Çünkü Osmanlı seneler senesi oralarda at oynatmıştır. Onlar İslâm'ın tokadını beş yüz sene çok ağır yediler . Beş yüz sene bu tokadı unutmazlar, ancak şimdi intikam almaya kalkarlar. Kalkmıyorlar mı? Etrafımıza bir bakalım!... Bu ortalığı karıştıranlar, hıristiyan Batı'dır, yahudilerdir. Amerika'sı olsun, yahudisi olsun, Avrupa'sı olsun buraları karıştırmaya, birbirine düşürmeye çalışmıyor mu? Çünkü onlar beraber hareket ederler:

"Kâfir olanlar birbirlerinin dostlarıdır." (Enfâl: 73)

Allah-u Teâlâ küffârın, müslümanlara karşı gönüllerinde besledikleri kin ve nefretin büyüklüğüne dikkati çekerek Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Onlar size fenalık etmekten aslâ geri kalmazlar, size sıkıntı verecek şeyleri isteyip dururlar. Öfkeleri ağızlarından taşmaktadır. Kalplerinin gizledikleri ise daha büyüktür!"

Eğer düşünürseniz, âyetleri size açıklamış bulunuyoruz." (Âl-i imran: 118)

Bu Âyet-i kerime küfre ve kâfirlere meyledenler için bir ihtar. Yâni size bu ilâhî hükümleri hatırlatıyoruz ki, onlardan her zaman uzak durun ve tehlikelerinden sakınmak için dâima uyanık

bulunun. Onlara bu gözle bakma istidâdını kaybedenler, bu tehlikeyi idrakten de mahrum kalmışlardır. Bu ilâhî hüküm hatırdan çıkarılmamalı; bugün ellerine fırsat geçse yine aynı şeyleri yapacakları unutulmamalıdır.

Batı'nın Düşmanlığı:

Onun için Alman Nazi zulmünden kaçarak Türkiye'ye gelen yahudi profesör P. Neumark (Hukuk ve İktisat fakültelerinde hocaların hocası olarak ders vermişti) bir öğrencisinin "Avrupa bizi neden sevmez hocam?" diye sorması üzerine şöyle söylemiştir:

"Çok samimi olarak itiraf edeyim ki, Avrupalılar Türkleri gerçekten sevmezler ve sevmeleri de mümkün değildir. Türk ve İslam düşmanlığı asırlardır kilisenin ve Hristiyanların en küçük hücrelerine kadar sinmiştir. ..."

Daha sonra "Sebeplerine gelince, not ediniz" diyerek on tane sebep saymıştır.

1- Avrupalılar sizleri Müslüman olduğunuz ve İslamiyeti yaydığınız ve Müslümanları asırlarca himaye ettiğiniz için sevmezler...

2- Sizler farkında değilsiniz ama onlar şu gerçeği çok iyi bilirler. Tarihten Türk çıkarılırsa tarih kalmaz. Osmanlı arşivi tam olarak ortaya çıkarsa, bugünkü tarihlerin yeniden yazılması gerekirdi. Osmanlı arşivi kasıtlı olarak çürütüldü ve imha edildi.

3- Dün Avrupa'nın pazarı idiniz. Şimdi Avrupa'yı pazar yapmaya başladınız.

4- En az 400 yıl Avrupa'nın sırtında ve ensesinde at koşturdunuz.

5- Selçuklular Anadolu'yu, Osmanlılar ise Balkanlar ve Orta Avrupa'yı Hristiyan Haçlılara mezar ettiler.

6- Sizi silah ile yenemeyenler, kendilerine benzeterek, milli ve manevi değerlerinizden kopararak yendiler ve hakimiyet sağladılar. Giyiminizden yaşantınıza kadar her şeyi kendilerine benzettiler. Ahlaki değerlerinizi yıpratılar. Ve sonra kendi içinizde sizi bölmeye başladılar.

7- Selçuklu ve bilhassa Osmanlı canını, kanını ve malını İslamiyet uğruna feda etmeseydi Kuzey Afrika Orta Doğu Hristiyan ülkesi olurdu. Ve belki İslamiyet Hicaz'da azınlık olarak kalırdı. Batı her yerde İslamiyeti kendi inançlarına göre kanalize etti. Ama Osmanlı Asr-ı Saadet devrindeki inancı devam ettirdi.

8- Kilise size kin kismaktadır. Sebepleri yukarıdadır.

9- Ben İstanbul'a geldiğimde Türkiye'de 2 üniversite vardı. Şimdi 19'a çıktı. Osmanlı devrinde medreseler köylere kadar yaygın idi. Her medresede bilim vardı. İlk denizaltıyı Osmanlı yaptı. Sizin haberiniz yok ama Avrupalı biliyor.

10- Sizler milli kimliğinize dönerseniz Avrupa'nın medeniyeti ve refahı yıkılır. Ama Batı size bu imkanı vermez..." (Mustafa Necati Özfatura, 08 Temmuz 2005)

Bu profesör diyor ki "Hristiyanlar sizi sevmez."

Niye sevmez?

Çünkü bu necip millet İslâm'ın bayraktarlığını yapmışlardır. Onların memleketlerini İslâm beldesi haline getirdiler, halkını da adaletle yöneterek İslâm'ın güzelliklerini yaşayarak müslüman olmasına vesile oldular.

Küffar seneler senesi İslâm'ın çizmesi altında yaşadı. Sırplar olsun, Macarlar olsun, Bulgarlar olsun, Yunanlılar olsun, daha birçok millet böyle onların çizmesi altında yaşadılar.

Meselâ yüz elli bin Macar ordusu bir anda bataklıkta boğuldular. Sırplar da öyle. İki defa fethedildi. Onun için bunlar onu unutmuyor. Bunlar hiçbir zaman bunu unutmaz. Kin-intikam ateşi içlerini yakar kavurur.

Osmanlı bunlarla böyle mücadele ediyordu. Zira bunların amacı müslümanların medeniyetini yerle bir etmektir. İspanya'da yaptıkları gibi. Endülüs medeniyetini ortadan kaldırdılar, bütün eserlerini yokettiler, müslümanları katlettiler, sürdüler. Kalanları da zorla hıristiyan yaptılar. Kabul etmeyenleri yakarak, işkence yaparak öldürdüler. Şu barbarlığa bakınız!

İspanya o devirde hıristiyan Batı'nın en büyük devleti idi. Vatikan papalarının himayesi ve emri altında hareket ediyorlardı.

Bir de Osmanlı'ya, Fatih Sultan Mehmed'e bakınız. İstanbul'u fethediyor, kimsenin malına, ırzına, kılına dokunmuyor, ibadetine karışmıyor, adaletle yönetiyor. Kıyası mümkün değildir.

Tarih hıristiyanların acımasız soykırımları, katliamları, vahşetleri ile doludur. Batı'yı ve Amerika'yı tanımak için tarihine bakmak yeter.

Hıristiyan Batı dünyası İslâmiyet'in doğmasından itibaren müslümanlara bir önyargı, bir kin ile bakmışlar, bu yüzden de Haçlı seferleri adı altında yüzyıllarca İslâm beldelerine saldırmışlardır. Bu savaşlar esnasında hıristiyan haçlıların müslüman çocukları parçalayıp pişirerek yemeleri, masum insanların ırzlarına geçmeleri, derilerini yüzmeleri, kazıklara oturtmaları ve türlü türlü işkenceleri unutulmamıştır.

Bugün de aynı zihniyet devam etmektedir. Bizim bunları, bu vahşileri tanımamız ve gelecek nesillere de tanıtmamız lâzımdır.

Dikkat ederseniz, Sultan Murad Han'ı şehid eden Sırp askerinin bugün heykelini dikiyorlar ve milli kahraman olarak kabul ediyorlar. Bunu da Osmanlı'yı iftira ile karalama ile kendi nesillerine kin ve nefret aşılıyorlar. Bunun gibi bugün bütün Batı ülkelerinin okul kitaplarında İslâm'ı, müslümanları karalayan iftira ve hakarete varan ifadeler bulunmaktadır. Türkleri soykırımcı göstermek için parlamentolarında aldıkları kararları okullarında ders olarak okutuyorlar. Orada yaşayan ve bu ifadeleri kabul etmediğini söyleyen Türk çocuklarına ceza veriyorlar.

Bu kin ve nefretle yetişen bir Batı insanından bize karşı sevgi beslemesini beklemek mümkün müdür? Elbette mümkün değildir. Yüzyıllardır bunlar bu kinle yetiştirilmektedir. Bu zihniyet adeta bunların kültürü olmuştur.

Yıllarca Yunan Batı Trakya Türkleri'ne, Rum Kıbrıs'taki Türklere zulmetti, katletti. Bulgar öyle, Sırplar öyle. Türklere, Boşnaklara, Arnavutlara sadece müslüman oldukları için zulmettiler, katlettiler. Bütün Avrupa bu zulümleri, katliamları seyretti, gizlice destek verdi. Zaten Avrupa Türklerin geri dönmesi yok olması için azimle gayret ediyor. Evlerini yakıyorlar, öldürüyorlar, en küçük bahanelerle çocukları ellerinden alıp hıristiyan ailelere veriyorlar, hıristiyan mekteplerinde yetiştiriyorlar. Sırf intikam için.

Bunların iç durumunu Hazret-i Allah bize tanıtıyor:

"Eğer onların güçleri yetse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler." (Bakara: 217)

İşte bunların amacı İslâm medeniyetini yerle bir etmek, müslümanları yok etmektir.

İslâm dünyasında yaşanan bunca hadiselerin arkasında hep bunlar vardır. Hıristiyan ve yahudiler vardır. Hampher, Lawrence gibileri hususi yetiştirdiler.

Onlar savaşta ya da barış zamanında İslâm ve müslümanlar üzerinde her türlü hile ve entrikayı, vahşeti, katliamı, zulmü, soykırımı yaparken, bedevilik sergiliyorken, müslümanların düşmana savaşta ya da barışta gösterdikleri insanlık, medenilik örnekleri tarih kitaplarında övgüyle bahsedilmektedir.

Binaenaleyh müslümanlar insanlık âlemine medeniliği, insanlığı, ahlâkı, asâleti, adaleti getirmişlerken, hıristiyan batılılar vahşeti, kini, menfaati, adaletsizliği getirmişlerdir.

Hıristiyanlar insan haklarını bilmezken, müslümanlar insanın hak ve hukukunu gözetmiş, hatta hayvan hakkını bile nizam ve intizama bağlamışlardır.

Biz Ne Yapıyoruz?

Bunlar böyle çalışıyor, İslâm'ı ve müslümanları parçalamak için azami gayret gösteriyor. Düşman uyumuyor. Atalarımız **"Su uyur, düşman uyumaz."**, **"Domuzdan post, kâfirden dost olmaz."** demişler. Ve fakat biz farkında değiliz. Yahudiyi tanımıyoruz, hıristiyanı tanımıyoruz, Osmanlı'yı tanımıyoruz, din kültürü yok, aile kültürü yok... Onlarla nasıl mücadele edilecek? Bugün bütün küffar düşmanlık yapıyor.

Bugün bir müslümanın ağlama günüdür. Ortalığa bakıp ağlama günü. Ne oluyor bu imanlar? Nereye gidiyor? Bu insanlar nereye gidiyor?

Atalarımız neler yapmışlar, nasıl yaşamışlar, dosta düşmana İslâm'ın âliliğini, bu necip milletin ahlâkını nasıl göstermişler. Bugün iman şuurunu, vatan şuurunu nerede?

Ey Millet!

Küfür ehlini Allah-u Teâlâ bize tanıtıyor, duyuruyor. Bunlara aldanmamamız için. Hıristiyan Haçlılar bu milleti cepheden yıkamadıkları için 300 yıldır içeriden çalışıyor. Tarih boyunca kaç defa bu küffara yakınlasmaya çalıştıysak bize çok büyük zararı dokundu. Hâlâ uyanmayacak mısınız?

Osmanlı Küffarın Küfrünü ve Düşmanlığını Biliyordu:

"Ey Peygamber! Kâfirlerle ve münâfıklarla savaş, onlara karşı sert davran!" (Tevbe: 73)

Osmanlı küffarın her türlüünü biliyordu. Bunlarla büyük bir azimle mücadele ediyordu. Allah için canını, malını her şeyini ortaya koymuşlardı. Hazret-i Allah da bunları ona göre destekliyordu.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir." (Nisâ: 139)

Atalarımız İslâm'ı yaymak için küfür beldelerine akınlar düzenlerlerdi. **İ'lâ-yı Kelimetullâh** için, İslâm'ı yaymak ve duyurmak için. Onlar şeref, kuvvet ve kudretin Allah'a ait olduğunu bildikleri için Hazret-i Allah'a sığınır ve dayanırlardı. Ve Biiznillâh-i Teâlâ galip gelirlerdi, mağlup eden olmazdı.

Asr-ı saâdet devrini yaşarlardı ve bütün İslâm âlemine destek olurlardı. Her türlü fedâkârlığı ve yardımı yaparlardı.

İslâm'ı yaymak vazifesi Osmanlılara verilmiş. Demek niyetleri halis, azimleri yerinde; güçlü-kuvvetli elhamdülillah. Böyle Cenâb-ı Hakk İslâm'ı onlarla yaydı. Küçük kuvvetle büyük kuvvetleri yok ettiler. Avrupa'ya İslâmiyet'i onlar taşıdı.

Osmanlı zamanında rahatlık huzur vardı. Ne güzel numune bırakmışlar. Adalet, şecaat, cesaret... Onlara Cenâb-ı Hakk vermiş.

Osmanlılar numune oldular. Fetih için gittikleri yerde bağların üzerine yediklerinin paralarını bıraktılar. Hainlik yapmayanlara dokunmadılar, kadınlara, çocuklara, yaşlılara, hayvanlara, mahsullere zarar vermediler. Her gittikleri yere adalet götürdüler.

Zira medeniyet İslâm'dadır.

Oysa onlar -küffar milletleri- zannediyorlar ki medeniyet onlardadır. Cenâb-ı Hakk fazileti İslâm'a vermiş, zilleti küffara vermiş. İslâm'da medeniyet var, onlarda bedeviyet var, fakat onlar onu bilmiyorlar, medeniyet getireceğiz derken vahşet getiriyorlar.

"Bu, Allah'ın murdarı temizden (kâfiri müminden) ayırıp, bütün murdarları üstüste koyarak, topunu bir araya yığması ve cehenneme atması içindir. İşte onlar mahvolanlardır." (Enfâl: 37)

.

Bu necip İslâm milleti, İslâm dinine çok büyük hizmetlerde bulunmuş; İslâm'ın yayılması, küfrün ortadan kalkması, fitnenin söndürülmesi ve adaletsizliğin bitmesi için azimle mücadele ve mücadele etmiş, İslâm'ı yok etmek isteyen Haçlı küfür sürülerini yüzyıllar boyu defalarca tepeleyerek defetmişti. Selçuklular olsun, Osmanlılar olsun bu uğurda büyük fedâkârlıklar göstermiş ve Cenâb-ı Allah'ın yardımıyla muazzam muvaffakiyetlere mazhar olmuşlardı.

Adalet ve merhametleri bütün cihana nam salmıştı. Başlı darda olan her mazlum millet onlara müracaat ederdi. Nitekim İslâm tarihinde adalet ve merhameti ile ünlenmiş Sultan Alparslan, Selâhaddin Eyyubî, Târik bin Ziyad gibi kumandanlar ve daha niceleri küfre zerre kadar iltifat etmemişler, İslâm'ı yaymak ve zulmü ortadan kaldırmak için yılmaz bir gayretle cihad etmişlerdir.

Canları ile malları ile Allah uğrunda savaştılar, ülkeler fethettiler. Beşeriyeti medeniyete ve adalete yönelttiler.

Bu hakiki İslâm kumandanları İslâm'ın şerefini temsil ettiler, şeref ve kudret sahibi Hazret-i Allah'a teslim oldular. Küfre ve küffara zerre iltifat etmediler. Küfrü ortadan kaldırmak için cihad ettiler. Küfür kalelerini birer birer yıktılar, dünyayı küffara dar ettiler.

Zira onlar Allah ve Resul'üne imanlarının bir tezahürü olarak yalnız Allah-u Teâlâ'ya dayanır, yalnız O'na güvenirdiler.

"Allah öyle bir Allah'tır ki, kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur. Müminler yalnız Allah'a dayanıp güvensinler." (Teğâbün: 13)

Âyet-i kerime'sinin tecelliyatına mazhar olmuşlardı.

Onlar Allah İçin ve Allah Yolunda Çalıştılar:

On dördüncü asrın başında kurulan Osmanlı Devleti dünya tarihinde eşi ve emsali görülmemiş bir yapıya sahipti. Asr-ı saâdet ve Hulefa-i raşidin devirlerinden sonra hak ve adalette çok dikkatli, İslâm ve ehl-i sünneti yaşamaya çok riayetli idi.

Dünya tarih sahnesinde yüzyıllar boyunca hüküm sürüp, müstesna yeri olan Osmanlı İmparatorluğu, Avrupa, Asya ve Afrika'da İslâm dininin yayılması için büyük bir aşk ve şevkle mücadele ve mücadele etmiş, kuruluşundan yıkılışına kadar İslâmiyet'in bayraktarlığını yapmıştır. Zaten bu İmparatorluğun bu kadar muazzam ve muhteşem oluşu, hizmet ettiği gayenin ilâhî oluşundan kaynaklanmaktadır. Allah-u Teâlâ, Osmanlılar'dan İslâm'ı âli kılma niyetlerini muhafaza ettikleri sürece maddi ve manevi desteğini

eksik etmemiştir. Başlangıçta bir beylik iken çok kısa zamanda imparatorluğa dönüşen Osmanlılar gerek zamanının gerekse günümüzün tarihçi ve ilim adamlarının dikkat ve hayranlığını celbetmiştir.

Osmanlı Beyliği daha kuruluşundan itibaren adli, askeri, mali kısaca bir bütün olarak devlet teşkilatına büyük önem vermiştir. Devlet çarkının muntazam işlemesi Osmanlılar'ın muvaffakiyetinin sebeplerini hazırladı. Fakat bu zahiri sebepler cihan imparatorluğu olan Osmanlılar'ın muhteşem yükselişinin ana sebebi değildi. Osmanlılar kendilerine rehber olarak yalnız Kur'an-ı kerim ve Sünnet-i seniyye'yi almışlardı. Kur'an ve Sünnet düsturlarını ve emirlerini yerine getirmeyi toplum ve devlet olarak niyet ve hedef edinen bu âli insanların başarısının gerçek sebebi işte budur.

Bu uğurda yaşadıklarından dolayı onlar için yaşam da, ölüm de birdi. Onlar İslâm'dan uzak ve şerefsizce yaşamaktansa ölümü tercih ediyorlardı. Madde, makam, mevki ve nam uğruna yaşamadıkları, Allah rızasını amaç edindikleri için Allah-u Teâlâ'nın desteğini de devamlı beraberlerinde buluyorlardı.

Bunun yanında Osmanlılar her zaman evliyaullah hazeratının ve hakiki ilim adamlarının duâ ve himmetlerini almaya özen göstermişlerdir. Şeyh Edebalî'den başlayan bu silsile Akşemseddin Hazretleri ile doruğa çıkmış, Aziz Mahmud Hüdâî Hazretleri, Yahya Efendi Hazretleri ile devam etmiştir. Allah-u Teâlâ'nın sevgili, veli kulları olan bu zâtlar hürmetine, birçok belâ Osmanlı İmparatorluğu üzerinden kaldırılmış ve pek çok zafer ihsan edilmiştir. Bunlar Osmanlı Devleti'nin bir nevi manevi padişahlarıdır.

Müesseselerini, cemiyetin çeşitli ihtiyaçlarına cevap verebilecek şekilde kuran Osmanlılar, ilim, sanat, imar ve ictimai yardım faaliyetlerine önem vermişlerdir. Vakıflar, cami, medrese, kütüphane, han, hamam, kervansaray, çeşme, sebil, köprü, yol, şifahane, aşhane yapmışlar, ırk ve din gözetmeksizin her muhtaca yardımda bulunmak sureti ile medeniyetin en üstün seviyesine çıkmışlardır.

Osmanlılar'ın İslâm dininden feyz alıp kemalleşen şahsi ve devlet ahlakı fethettikleri yerlerde yaşayan gayri-müslim halkın şaşkınlık ve hayranlığını celbetmiştir. Kendi dindaşlarının yönetiminde bulamadıkları huzur ve sükunu Osmanlı Devleti'nin hakimiyeti altında yakalamışlardır. İslâm'ın bahsettiği adalet, eşitlik, cesaret, hayırseverlik, merhamet, doğruluk ve dürüstlük prensipleriyle yüzyıllarca cihana İslâm nurunu yaymışlardır.

Bu vatan emanettir, kan dökülerek alınmıştır, küffara peşkeş çekilmez, bunun için din-i İslâm'a, vatana ihanet edenlerin sonları cehennemdir.

Onları Hazret-i Allah Destekliyordu:

İnsanların yoldan saptıkları, Allah'ın dinini bozup değiştirdikleri, küfür ve şirkin her tarafı kapladığı karanlık bir asırda Hazret-i Allah ahir son peygamberi Muhammed Aleyhisselâm'ı gönderdi.

"(Ey Peygamber! Biz seni) Allah'ın izniyle Allah'a çağırın ve nur saçan bir kandil olarak (gönderdik)." (Ahzâb: 46)

Dünya onun nuru ile aydınlandı. Küfür karanlığı iman nuru ile kayboldu. Dünya küfür ve şirk batağından iman hakikatine inkılap etti. İman ile küfür ayrıldı. Murdar, pis küfür, iman ve İslâm ile temizlendi.

Hakikati bulan, iman ile aydınlanan Ashab-ı kiram ve onları takip eden hakiki müslümanlar iman nimetinin icabını yerine getirmek için üstün bir gayret sarfettiler, tekrar küfrün murdar çukuruna düşmekten nefret ettiler.

"Artık onlardan yüz çevirin. Çünkü onlar murdardır." (Tevbe: 95)

Küfrü ve kâfirleri hoş görmediler. Küfür ehliyle cihad ettiler. İslâm nurunu bütün dünyaya yaymak için mallarını canlarını feda ettiler.

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadakat gösterirler, onlardan kimi bu uğurda canını fedâ etti, kimi de bu dâveti beklemektedir. Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

"İşte onlar Rabb'leri yolunda olanlardır." (Bakara: 5)

İlâhi lütfa mazhar olanlar emr-i ilâhiye riayet ederlerdi. Harbe çıkarken niyetleri hâlis idi. Gayeleri küffârı silip nuru yaymak idi. Allah-u Teâlâ'ya niyazla, Resulullah Aleyhisselâm'a salât-ü selâmla, zamanın velileri ile istişare yapmakla müminlerin duâlarını alırlardı.

Şerefli tarihimize bakıldığında Sultan Alparslan'dan tutun; daha birçok güzide komutan ve idareci nasıl hareket etti, Hazret-i Allah'a nasıl sığındı? Bunları unutmamak lâzımdır.

Osmanlı padişahlarına, kumandanlarına dikkat edin; Allah-u Teâlâ'ya nasıl yalvardılar, nasıl secdelere kapandılar? Az bir kuvvetle çok büyük kuvvetleri nasıl yok ettiler?

Bunlar Allah-u Teâlâ'nın lütuf desteği ile oldu.

Hazret-i Allah Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Ey iman edenler! Eğer Allah'a (Allah'ın dinine) yardım ederseniz (sarılırsanız), Allah da sizi muvaffak eder ve ayaklarınızı sâbit kılar." (Muhammed: 7)

"Onlarla savaşın ki Allah sizin ellerinizle onları azaplandırınsın, onları rüsvay etsin, size onlara karşı zafer versin, müminlerin gönüllerini ferahlandırınsın." (Tevbe: 14)

İşte bu sebeptendir ki cihadı farz kılmıştır. Canı ile malı ile düşmana karşı Allah yolunda savaşmak müminlerin vazifesidir. Onlara yardım edip muvaffak olmalarını sağlamayı, düşmanlarını defedip tesirsiz bir hâle getirmeyi üzerine almıştır. Kuvvet ve kudret sahipleri üzerinde dilediği gibi tasarruf eder. Kâinattaki akıllara durgunluk veren muhteşem denge ve düzen O'nun adaletinin eseridir. Adaletli olan müminleri sever, mütecâvizleri durdurur ve cezalandırır.

Bütün bunlar O'nun değişmez kanunudur. İnsanlık âlemi için lütuf ve kereminden başka bir şey değildir. Tarihte görülen galibiyet ve mağlubiyetler de bunun açık bir delilidir.

Şüphesiz ki tâ Âdem Aleyhisselâm'dan beri hidayet ile dalâlet, nur ile zulmet, hayır ile şer... yeryüzünde devamlı var olmuş, inananlarla inanmayanlar arasındaki mücadele sürüp gitmiştir. Bu hususta Kur'an-ı kerim'de birçok Âyet-i kerime'ler mevcuttur.

Allah-u Teâlâ cihadı takdir buyurmasa idi, dalâlet ehli sapıklıklarını sürdürürler, kendi zamanlarındaki muhtelif milletler üzerine saldırırlar, yurtlarını istilâ ederler, mâbedlerini harap edip dururlardı.

Allah-u Teâlâ inanan kullarına savaşız da yardım etmeye kâdirdir. Şu kadar var ki kulları ne derece kendisine itaat edecek diye denemek ister.

Nitekim bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Eğer Allah dileseydi onlardan intikam alırdı, fakat sizi birbirinizle denemek ister." (Muhammed: 4)

Kim Allah'ın dinine sarılıp yardım ederse, Allah da elbette dalâlet ehline karşı onlara yardım eder. Müminler her zaman için ilâhî desteğe mazhurdırlar.

Müminlere Allah Yeter!:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde Resulullah Aleyhisselâm'a ancak Zât-ı akdes'inden korkmayı ve tevekkül etmeyi tavsiye buyurmaktadır:

"Ey Peygamber! Allah'tan kork, kâfirlere ve münâfıklara itaat etme! Şüphesiz ki Allah çok iyi bilendir, hükmünde hikmet sahibidir." (Ahzâb: 1)

İlmi her şeyi kuşatmıştır, bütün işleri hikmet ile. O halde yalnız O'ndan kork ve yalnız O'na itaat et.

"Rabb'inden sana vahyedilene uy! Şüphesiz ki Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır." (Ahzâb: 2)

Kur'an-ı kerim'in emir ve hükümlerine göre hareket et, herkes yaptığına göre cezâ veya mükâfat görecektir.

"Allah'a tevekkül et. Vekil olarak Allah yeter." (Ahzâb: 3 ve 48)

Bütün işlerinde O'na güven, O'na yönel. O'nun koruduğuna başkası zarar veremez, O'nun vereceği zarardan da başkası koruyamaz.

"Onların eziyetlerine aldırma!" (Ahzâb: 48)

Rabb'inden başkasından korkma, O seni yalnız bırakmayacak, eziyetlerini bertaraf edecektir.

"Seni O'ndan başkaları ile korkutuyorlar." (Zümer: 36)

Ve diyorlar ki: *"Sen bizim ilâhlarımıza sövüyorsun, oysa onlar seni delirtebilirler veya öldürebilirler."*

"Allah kuluna kâfi değil mi?" (Zümer: 36)

O dilediği kulunu, hususiyetle sevgili Peygamber'ini daima himaye eder, her türlü düşmanlıklardan korur.

İslâm'ın Ulviyeti ve Medeniyeti:

Allah'ın Resul'ü Muhammed Mustafa -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Ashâb-ı kiram'ı - radiyallahu anhüm- öyle kimselerdi ki bir harp öncesi kendileri ile istişare ettiklerinde ona şöyle cevap vermişlerdi:

"Yâ Resulellah! Allah sana ne emrettiyse yerine getir. Bize denizi geçelim desen, seninle birlikte geçeriz. Dünyanın öbür ucuna gidelim desen, seninle beraber gideriz."

Kavminin Musa Aleyhisselâm'a dediği gibi 'Sen ve Rabb'in varın savaşın, biz burada oturacağız.' demeyiz. Fakat biz deriz ki 'Sen dilediğin yere git, seninle beraber olacağız.'"

Kıyamete kadar bu yolda, bu uğurda canını, malını verecek kimseler bulunacak ve bu dinin yükselmesi, yücelmesi, inkişafı için çalışacaklardır.

Binaenaleyh İslâm medeniyeti az zamanda süratle inkişaf etmiş ve tekâmül etmiştir. O mübarek peygamberin yolunu takip eden Ashâb-ı kiram, Tabiin ve daha sonraki devirlerde yaşayan müminler din-i İslâm'ı en güzel şekilde yaşamışlar, en mükemmel eserler vermişlerdir.

İslâm dini insanın mânevi huzurunu temin edip, sosyal adaleti tesis edip, cemiyetin temelini sağlamlaştırıp, fuhuş ve ahlâksızlığı kaldırıp, insanın inkişaf ve kemâliyetine önem verir ve böylece maddi ve mânevi yükselmiş insanlar cemiyeti kurar. Bunun ötesinde ahiret âleminde inanan bu insanları bekleyen mânevi lezzetler vardır.

Devletin başına gelen müslüman iyi âmirler ve onlara itaat eden müslümanlar beraberce birçok fethin fatihleri oldular. Bu ise sırf Allah rızası ve adaletin tesisi için idi. Asıl gaye İslâm'ın yayılması, küfrün ortadan kalkmasıdır.

Gerçekten iman sahibi olan bu iyi âmirler Allah-u Teâlâ'ya sığınmışlar, Allah-u Teâlâ'ya dayanarak ve O'na yönelerek iş ve icraatlarda bulunmuşlardır.

Allah-u Teâlâ'ya öyle bağlıydılar ki, öyle teslim olmuşlardı ki, şecaat ve adalet gibi bütün faziletlerin numunesi oldular.

Zira onlar:

"Bizim uğrumuzda bizim için mücahede edenlere elbette yollarımızı gösteririz.

Şüphesiz ki Allah ihsan erbâbı ile beraberdir." (Ankebut: 69)

Âyet-i kerime'sine gönülden iman etmişlerdi.

Allah-u Teâlâ'nın sözü Kelimetullah'ın daha yüce olması, küfür ve azgınlığın durdurulması, fitne ve fesadın önlenmesi, İslâmiyet'in dimdik ayakta durması için O'nun yolunda her türlü fedakârlığa katlanmışlar; bütün dünyayı karşılıklarına almak pahasına da olsa, gizli ve aleni olan din düşmanlarına karşı cihada atılmışlardı.

Azim ve gayretleri nispetinde Allah-u Teâlâ onların yollarını açtı. Karşılıklarına çıkan bütün engelleri kaldırdı. Fisebilillah yaptıkları cihad karşılığında hidayetlerini artırdı, imanlarını kemâlleşti. Onlara destek vererek önlerine çıkan düşmanlara karşı galip getirdi. Karşılıklarında hiç kimse duramıyordu.

Onları dünyada nusret, muvaffakiyet ve muzafferiyetlere nâil kıldığı gibi; âhiret âleminde de uhrevî nimetlere kavuşturacağını, mükâfatların en büyüğüne erdireceğini vaad buyurdu.

Allah yolunda mücahede edenleri öven, onların hidayet üzerinde bulunduğunu ve sebat ettiğini metheden bu Âyet-i kerime'de; Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, onun Ashâb-ı kiram'ı ve kıyamet gününe kadar ona tâbi olan müminler kastedilmektedir.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyruluyor:

"İslâmiyet daima âli ve galiptir, mağlup olmaz." (Münâvî)

Bu galibiyet onlara Allah-u Teâlâ'ya dayandıklarından, O'na sığınıp O'na yöneldiklerinden ötürü bahşedilmiştir. Allah-u Teâlâ onları lütfuyla desteklemiştir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Müminlere yardım etmek üzerimize hak olmuştur." (Rum: 47)

O'nun desteklediği herhangi bir kimse, herhangi bir devlet hiçbir zaman mağlup olmaz.

Nitekim Osmanlı hükümdarlarının hayatlarına dikkat edildiği zaman, Allah yolunda nasıl mücadele ettiklerini görmüş oluruz. Bu iman aşkı ile canlarını ve mallarını Allah uğrunda seve seve verdiler. Kendi hayatlarını hiçe saydılar, vatanın ve ordunun selâmetini düşündüler. Böylece şan ve şerefleri

bütün dünyaya yayıldı. Gittikleri yerlere adalet götürdüler, huzur ve saâdeti, barışı yaydılar. Emri altındaki bir kâfire dahi, bir müslümana gösterdikleri ihtimamın aynısını gösterdiler.

Bu eşsiz adaleti ve apaçık hakikati gören nice gayr-i müslimler hidayete nâil oldular. Kâfir dahi olsa, beşeriyet hâlâ onları saygıyla, hayranlıkla anmaktadır.

Batı Bizi Neden Sevmez?

"Sen onların dinlerine uymadıkça ne yahudiler ne de hıristiyanlar aslâ senden hoşnut olmazlar." (Bakara: 120)

Bu İslâm Milleti'nin Allah yolundaki azim ve gayretini, haçlı sürüleri karşısındaki müthiş muzafferiyetlerini batılı devletler asla unutmamıştır!

Batı Bizi Müslüman Olduğumuz İçin Sevmez:

Batı Bizi İslâmiyet'i Yaydığımız ve Müslümanları Asırlarca Himaye Ettiğimiz İçin Sevmez:

Türkler İslâmiyet'le şereflendikten sonra, İslâmiyet'in bütün güzelliklerini yaşamaya yaşatmaya gayret etmişler, İslâmiyet'in bayraktarlığını yapmışlardır.

Haçlı taarruzları Selçuklu ve Osmanlı askerlerinin karşısında bir kar gibi erirken atalarımız aynı zamanda bütün İslâm dünyasının müdafaasını yapıyorlardı. Sadece Haçlı seferlerinde değil her devirde Endonezya'dan İspanya'ya kadar -son demlerinde dahi- her türlü yardım talebine ellerinden geldiğince cevap vermeye çalıştılar. Bu uğurda hiçbir fedâkârlıktan kaçınmadılar. Bugün dahi dünyanın neresinde olursa olsun darda kalan bir müslüman topluluk içten içe Türk'ün yardımını bekler. Gönülleri buradadır. Bize bağlıdır.

Küffar bu durumu gayet iyi bildiği için bizi katiyetle sevmez. Yıkma, zayıflatma için fırsat gözler. Çünkü bizler onlardan en kutsal saydıkları, Kudüs'ü, Urfa'yı, Hatay'ı, Mardin'i, İstanbul'u almakla kalmadık, ta İtalya'ya, Viyana'ya kadar bugünkü Ukrayna, Polonya, Çek, Slovak, Macaristan, Yunanistan, Sırbistan gibi ülkeleri fethederek küfür ehline Avrupa'yı dar ettik. Buralarda İslâm medeniyetinin adaletini ve en güzel numunelerini taşıdık. Birçok insan ve millet bizim vesilemizle İslâmiyet'le şereflendi.

Nitekim Fâtih Sultan Mehmed'in: **"Bu hânedânın yüce maksadı 'İlâ-yı Kelimetullâh'tır!"** sözü ("Bedâyi'ü'l-Vekâyi", vr. 197b) ve Uzun Hasan'ın annesi Sâra Hâtun'a; **"Ehl-i küfrün üzerine İslâm'la gitmez, onların azgınlıklarına mâni' olmaz isek, huzûr-u ilâhî'ye hangi yüzle çıkarız?"** şeklindeki hitabı; Osmanlı Hânedânı'nın şahsında, Türkler'in küffarla hangi gaye uğrunda harp ettiğinin en açık delilleridir.

Sultan Alparslan'ın Anadolu'yu İslâm yurdu yapmasıyla başlayan bu düşmanlık, Osmanlı ordularının Viyana kapılarında durmasıyla bitmemiştir. Zira Haçlı Seferleri hıristiyan Batı devletleri tarafından Türkler'i önce Anadolu'dan sonra Balkanlar'dan çıkarmak için düzenlenmiş seferlerdir. Türkler'i Anadolu'dan çıkarmadıkça bu niyet ve gayenin kaybolması mümkün değildir.

Batı, Bu Milletin Tarihini Hazmedemez ve Elinden Gelse Tarih Kitaplarından Kaldırmak İster:

P. Neumark yukarıda bahsettiğimiz açıklamasında şöyle söylüyor: "*Sizler farkında değilsiniz ama onlar şu gerçeği çok iyi bilirler: Tarihten Türk çıkarılırsa tarih kalmaz. Osmanlı Arşivi tam olarak ortaya çıkarsa, bugünkü tarihlerin yeniden yazılması gerekirdi. Osmanlı Arşivi kasıtlı olarak çürütüldü ve imhâ edildi.*"

Türkler'in 1071 Malazgirt Zaferi'nden sonra Anadolu'yu fethi ile başlayan bin yıllık süreçte dünya tarihini şekillendiren, değiştiren, kısaca tarihi yazan hep atalarımız olmuştur. Bugün medeniyet namına ortaya konulan hemen her şey bu bin yıllık tarihin tabii uzantılarıdır. Doğu'da Selçuklu ve Osmanlı, Batı'da Endülüs medeniyeti olmasaydı, Batı kendi küfür ve vahşet karanlığında boğulup kalırdı.

Bunu gayet iyi biliyorlar, fakat kibirleri ve küfürleri itiraf etmelerine engel oluyor. Ancak bu profesör gibi hakikatleri itiraf edenler de var. Bunlardan birisi olan Hewlett Packard'ın Yönetim Kurulu Başkanı Carly Fiorina aşağıdaki konuşmayı 11 Eylül saldırısından iki hafta sonra yapmıştı:

"Bir zamanlar dünyada çok büyük bir medeniyet vardı.

Bu medeniyet bir okyanustan diğerine, kuzey iklimlerinden tropiklere ve çöllere uzanan kıtalararası bir süper devlet yaratmayı başarmıştı. Hakimiyetinde farklı din ve etnik kökenden oluşan yüz milyonlarca insan adalet ve barış içinde bir arada yaşadı.

Dillerinden biri dünyanın çoğunun evrensel dili ve yüzlerce ülkenin insanları arasında bir köprü haline geldi. Orduları birçok farklı milliyetten oluşuyordu ve daha önce hiç görülmemiş bir barış ve refah düzeyinin yaşanmasını sağladı. Ticari sınırları Latin Amerika'dan Çin'e kadar uzanıyordu.

Ve bu medeniyet her şeyden çok yeni buluşlarla gelişimini sürdürdü. Mimarları yerçekimine meydan okuyan binalar dizayn ettiler. Matematikçileri bilgisayarların yapılmasını ve encryption'in (şifreleme sistemi) bulunmasını sağlayan cebir'i ve algoritma'yı yarattılar. Doktorları insan vücudunu incelediler ve birçok hastalığa çare buldular. Astronomları göğü incelediler, yıldızları adlandırdılar ve uzay araştırmaları ile uzaya yolculuğun önünü açtılar.

Yazarları binlerce hikaye yarattı: Cesaret, aşk ve gizem hikayeleri. Şairleri aşk'ı yazdılar, onlardan öncekiler bunları düşünmekten bile korkarken.

Diğer milliyetler düşünce'den korkarken, bu medeniyet düşünce'yi geliştirdi ve canlı tuttu. Geçmiş medeniyetlerin bilgisi sansür tarafından tehdit edilirken, bu medeniyet ilmi yaşattı ve geleceğe miras bıraktı.

Evet, İslam medeniyetinden bahsediyorum: 800'lerden 1600'lere kadar hüküm süren ve Osmanlı İmparatorluğunu, Bağdat Krallığı'nı, Şam'ı, Kahire'yi ve Kanuni Sultan Süleyman gibi aydın yöneticileri içine alan İslam Medeniyeti'nden. ... (Y. Şafak, Yusuf Kaplan, 14 Kasım)

Bu hakikatler ortada iken batılı hakim güçler ve din adamları kendi düzenleri bozulmasını diye binbir türlü yalanla halklarına Türk düşmanlığı empoze ettiler. Türkler'i vahşi, dinsiz, barbar, sapık gibi akla hayale gelmeyen her türlü iftirayı attılar.

Bu sebeple özellikle Osmanlı Devleti'nin, cihâna hükmettiği dört asır boyunca bütün küffar âleminin gönlünde "Türk" korkusu iyice yer etmiş ve uzun müddet silinmemişti. Bilhassa on beşinci asırda, herhangi bir küffar devletinde aydın olmak için aranan ilk şart "Türk düşmanı" olmaktı. Avrupa teknoloji kavramıyla "Türk korkusu" sayesinde tanışmış, "Türkler'den korunma" telâşi batılı devletlerin ticaretinden sanatına, kültüründen inanışına kadar her alanda yerini almıştı. (Erhan Afyoncu, "Hürriyet Tarih", 15 Aralık 2004, s. 4-13.)

"Silâh ile yenemeyen Batılılar bizi kendilerine benzeterek, millî ve mânevî değerlerimizden kopararak Giyimden yaşantıya kadar her şeyi kendilerine benzettiler. Ahlâkî değerlerinizi yıprattılar. Ve sonra bizi böldüler."

Hıristiyan Batı Türkler'i bu topraklardan çıkartmak ve yoketmek gayesiyle defalarca bıkmadan Haçlı seferleri düzenlemiştir. Fakat her seferinde yenilmişler ve büyük bir hüsrana uğramışlardır. Bu durum Avrupalılarda Türkler'in harp ile yenilemeyeceğine dair bir kanaat oluşturdu. Zira Küffar âlemi Türkler'in bu güçlerini imânlarından aldıklarını anlamışlardı. Bunun için bu milleti içinden yıpratmanın ve yıkmanın yollarını aradılar ve bu yönde büyük gayretle, sinsice çalışmalar yürüttüler.

1710 yılında İngiliz sömürgeler bakanlığının emriyle Mısır, Irak, İran, Hicaz ve hilâfet merkezi İstanbul'da casusluk faaliyetlerinde bulunmak ve batı çıkarları adına gizli bilgiler toplamak üzere görevlendirilmiş bir İngiliz ajan misyoneri olan Hampher; "*İslâm'ı Nasıl Yok Edelim, Bir İngiliz Ajanının Hatıraları*" isimli kitabında İslâm'ı nasıl yıkacaklarını, neler yaptıklarını, bu tarihte beş bin olan hıristiyan misyonerlerinin neler yaptığını, kendisinin Osmanlı devletini yıkmak, müslümanları dinden uzaklaştırmak, fitne ve fesat çıkarmak için nasıl çalışmalar yapıp, tohumlar ektiğini hatıratında yazmıştır.

Öyle ki; Eylül 2014 tarihli dergimizde yazıldığı üzere Vehhâbiliğin kurucusu olan Muhammed bin Abdulvehhab'ı nasıl kandırıp yoldan çıkardıklarını, nasıl onu İslâm'ı yıkmak, müslümanları parçalamak için kullandıklarını açıkça bir bir anlatmaktadır.

Osmanlı Devleti'nin yıkılmasının sebeplerinden birini oluşturan misyoner çalışmalarının en bariz özelliğini, yine Hampher'den okuyoruz. "*Orta halli âileler için yaptığımız okullarda çocuklar eğitmeliyiz. O bölgelerde çok sayıda kilise inşa etmeliyiz. İçki, kumar, fuhuşu öyle yoğunlaştırmalıyız ki, genç nesil İslâm'dan tamamen yüz çevirsin.*"

"*Müslümanların ırkçı, milliyetçi duyguları kamçılanacak, din âlimleri ile halk arasındaki karşılıklı sevgi, saygı, dostane ilişkiler bozulacak (âlimlere iftira etmek gibi) kâfirlerle cihadın vâcip olduğu inancı sarsıntıya uğrıtılacak.*"

"*Hazret-i Peygamber'in dinden maksadı sadece İslâm dini değildir. Yahudi ve hıristiyan ve diğer dinlerin takipçileri de müslümandır.' zihniyetini yerleştirmek...*"

"*İslâm'ı karıştırmak bir din olarak tanıtmak.*"

Şu an öyle yapmadılar mı? İslâm'ı terör dini gibi göstermeye çalışıyorlar mı?

"*Âilelere nüfuz ederek âile içi ilişkiler, sömürü kültürüne göre düzenlenecek.*"

"*Müslüman kadınların tesettürden vazgeçmesi için olağanüstü çaba sarfetmek.*"

Ve daha nice fitne ve fesat yayıcı taktikler için bu kitap ilk kaynaklardan birisi olmuş ve bu taktikler ajan-misyonerler ve onların kuklaları tarafından İslâm ülkelerinde tatbik edilmiştir.

Binaenaleyh Türkler'i yıkmak için bu sinsi ve iğrenç taktikler gizli gizli kullanılmıştır. Günümüzde de şiddetle kullanılmaya devam edilmektedir.

Nitekim ihaneti sebebiyle İkinci Mahmud Han tarafından 1821'de Fener Patrikhanesi'nin orta kapısında idam edilen patrik Ghrighorius, Rus çarı Aleksandr Nikola'ya gönderdiği gizli mektupta; Türkler'in ancak sinsi yöntemlerle içeriden çökertilebileceğine dair şu tavsiyelerde bulunmuştu:

"*Türkler'i madden ezmek ve yıkmak mümkün değildir. Çünkü Türkler, müslüman oldukları için çok sabırlı ve mukavemetlidirler; gayet mağrurdurlar ve izzet-i imân sâhibidirler. Bu hasletleri dinlerine bağlılıklarından, kadere rızâ göstermelerinden, an'anelerinin kuvvetinden ve pâdişahlarına olan itaat duygularından ileri gelmektedir. Türkler zekidirler ve kendilerini müspet yolda sevk ve idare edecek reislere sahip oldukları müddetçe çalıştırdıkları. Türkler'in evvelâ itaat duygusunu kırmak ve mânevî bağlarını parçalayıp, din sağlamlığını zayıflatmak lâzımdır. Bunun da en kısa yolu, onları millî geleneklerine ve mânevîyatlarına uymayan hâricî fikir ve hareketlere alıştırmaktır.*"

Mâneviyatları sarsıldığı gün, Türkler'in çok güçlü ve kalabalık kuvvetler karşısında kendilerini zaferle götüren asil kudretleri sarsılacak ve artık onları maddî vâsıtaların üstünlüğü ile de yıkabilmek mümkün olacaktır. Bu sebeple Osmanlı devleti'ni yıkmak için, harp meydanlarındaki zaferler tek başına kâfi değildir. Yapılacak olan; Türkler'e bir şey hissettirmeden, bünyelerindeki bu tahribâtı tamamlamaktır." (Rus sefiri İgnatıyef'in "Hâtîrât"ından naklen.)

Bu tahribâtın bu necip milleti ne hâle düşürdüğü bugün ayan-beyan ortadadır.

"Selçuklu ve bilhassa Osmanlı; canını, kanını ve malını İslâmiyet uğruna feda etmeseydi, Kuzey Afrika ve Ortadoğu hıristiyan ülkesi olurdu. Ve belki İslâmiyet Hicaz'da azınlık olarak kalırdı."

Profesör'ün bu tespiti Batı'nın ortak kanaatidir. Nitekim müsteşriklerden Türkiyatçı Leon Kahun: *"Eğer Türkler'in himmeti olmasaydı, İslâm medeniyeti o kadar yükselmez ve o derece geniş iklimlere yayılmazdı."* demiştir.

Hazret-i Allah bu millete İslâm dinini nasip ettiği gibi, İslâm dininin ve müslüman ülkelerin müdafii ve hamisi olmayı lütfetmiştir. Bu çok büyük bir şereftir. Bütün Haçlı seferleri Anadolu ve Balkanlar'da Türkler'in göğsünde eriyip yok olmuştur. Ve bu Haçlı seferleri müslüman Türk'e karşı yapılmıştır. Önce Anadolu'dan çıkarmak için sonra da Balkanlar'dan atmak için.

Üstelik nasıl ki Haçlılar sırf küfür gayretiyle bu seferleri tertip etmişlerse, Türkler de sırf Allah için onlara karşı cihad etmişler. Ve Hazret-i Allah da atalarımızı lütfu ile destekleyerek onlara nice zaferler müyesser eylemiştir.

Selçuklular olsun, bilhassa Osmanlılar bu uğurda canlarını ve mallarını sırf Allah için akıtmışlardı. Dünyevî maksat ve kaygılar daima arka planda idi. Gerçek ve öz niyet "Allah için"di. Onlar sefere çıkarken bu vatani Hazret-i Allah'a emanet eder, öyle çıkarlardı. Hazret-i Allah da bu emaneti almış kabul eylemiştir ki, bu sebeple içten dıştan o kadar taarruza rağmen hâlâ ayaktadır. Bu böyle bilinmelidir.

Bütün darbelere, bu kadar bozulmaya rağmen bu milletin Allah'a ve Peygamber'ine bağlılığı bozulmadan devam etmektedir.

Bunu küffar bizden daha iyi bilir.

Binaenaleyh o zamandan beri küffar, Müslüman Türkler'in dinleri ve Peygamber'leri uğruna gerektiğinde canlarını ve mallarını fedâ etmekten çekinmeyen bir millet olduğunu bildikleri için, daima başka yollardan yenmenin çarelerini aramışlar; ancak, asırlar boyunca buna bir türlü imkân bulamamışlardı. Küffar harp sahasında yenemediği bu milleti, ancak içlerine nüfûz ederek - mâneviyatlarını öldürmek ve kendilerine benzetmek suretiyle- yıkabileceğine kanaat getirdi. Bu milletin kuvvetini aldığı kaynağı tespit ettikten sonra da bu kaynağı bozmaya çalıştılar. Ki Türkler'i yıkabilsinler.

"Sizler milli kimliğinize dönerseniz Avrupa'nın medeniyeti ve refahı yıkılır. Ama Batı size bu imkanı vermez..."

İslâm medeniyeti adalet, hakkaniyet üzerine kurulmuştur. Avrupa medeniyeti ise sömürü üzerine kurulmuştur. Hakimiyetleri altındaki ülkelerin bütün zenginliklerini kendi memleketlerine taşımışlardır. Bunu yaparken çok büyük katliamlar, soykırımlar, zulümler yapmaktan çekinmemişlerdir. Bu yüzlerini gizlemek hususunda çok mahirdirler. Vahşetin ismini değiştirirler demokrasi derler, dinsizliğin ve ahlaksızlığın ismini değiştirirler medeniyet derler. Para ile gazetecilere yalan yazdırırlar.

Bunların bu sahte düzenleri için en büyük tehlike bu milletin millî kimliğine dönmesidir. Zira bunlar gerçekte adalet düzeninin hakim olmasını, sömürü düzenlerinin yıkılmasını kesinlikle istemezler.

Bunların durumu budur. Bu küffarı dost edinenlerin durumu bunlardan daha kötüdür. Çünkü küffarın cephesi var. Bunlar ise müslüman kisvesi altında bu icraatları yaparlar. Küffarın silahla yapamadığını "Hoşgörü" maskesi altında yapmasına zemin hazırlarlar.

Kâfirden müslümana hiçbir zaman fayda gelmez. Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde, onların birbirleriyle dost olduklarını beyan buyuruyor.

"Ey iman edenler! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o onlardandır. Şüphesiz ki Allah zâlimler gürûhunu hidayete erdirmez." (Mâide: 51)

İslâm'a ve müslümanlara olan kinleri hiç sönmemiştir. Özellikle Türkler'e karşı ayrı bir garezleri vardır. Zira tarihte Allah-u Teâlâ en derin galebeyi İslâm'a vermiş. Asr-ı saâdet'te ve Osmanlı Devleti zamanında.

Hiçbir sınır tanımayan açgözlülüklerini tatmin uğruna giriştikleri ifsat ve sömürgecilik gayretlerinin önündeki en büyük engel daima İslâm milletleri ve bilhassa Türkler olmuştur.

Her ne kadar bu yahudi profesörü böyle diyorsa da; Allah-u Teâlâ murad ettiği zaman bir ıslâh edicisini gönderir ve eski duruma getirir. Bu halka bırakılmaz, Hakk'ın işidir.

"Ey mülkün sahibi Allah! Sen mülkü kime dilerse ona verirsin, kimden dilerse ondan alırsın. Kime dilerse ona izzet verirsin, yükseltirsin. Kime dilerse ona zillet verirsin, alçaltırsın. Hayır senin elindedir. Sen her şeye kâdirsin." (Âl-i imrân: 26)

Binaenaleyh hasmımızı tanımamız ve çok uyanık olmamız icabediyor. Zira Amerika olsun, Batı olsun bu İslâm milletini silâh ile yıkamayacağına kani olduktan sonra yaklaşık 300 yıldır Haçlı seferlerinin şeklini değiştirmiş, öncelikle iç bünyemizi ve manevî değerlerimizi bozmak ve yıkmak için sinsice çok büyük bir gayret içerisine girmiştir.

Bu veçhesiyle Haçlı seferleri büyük bir kin ve vahşetle devam etmektedir. Her türlü işkence vahşet yöntemini insan bedeni üzerinde pervasızca uygulayan Batı ülkeleri, benzer bir vahşet ve yok etme duygusuyla bizim dini ve manevî değerlerimizi, millî duygularımızı yıkmak, parçalamak için elinden gelen her yolu kullanmaktadır.

Amerika bir plan çeviriyor, ancak ona da kalacak değil!

Tarih boyunca bir iniş bir çıkış olmuş. Öyle murad etmiş. Bir galebe, bir mağlubiyet, bir galebe bir mağlubiyet... Bu mülkün padişahı bir tane, başka yok. Ve yarın da göçüp gideceğiz. Nereye? Murad ettiği yere. Murad-ı ilâhî ne ise o olur. Mülk O'nun çünkü.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Biz o sevinçli ve kederli günleri insanlar arasında (bazen lehe bazen aleyhe) döndürür dururuz. Bu da Allah'ın, ihlâslı ve azimli müminleri ayırt etmesi, içinizden şehidler edinmesi içindir. Allah zâlimleri sevmez." (Âl-i imrân: 140)

Binaenaleyh Amerika'ya da kalacak değil.

İslâm Kumandanlarının "İ'lâ-yı Kelimetullâh" ve Vatanı Muhafaza Uğrunda Yaptıkları Büyük Mücâdeleler

**Hakiki İslâm kumandanları ve onların izinden giden müslümanlar
tarihte unutulmaz izler bırakmışlardır.**

**"Yalnız onun zürriyetini kalıcılar kıldık. Sonra gelenler arasında ona (iyi bir ün)
bıraktık.**

**Âlemler içinde Nuh'a selâm olsun! İşte biz muhsinleri böyle mükâfatlandırırız."
(Saffât: 77-80)**

Hazret-i Allah'a ve Resûl'üne imân eden İslâm kumandanları târihte emsali görülmemiş bir eser ve ün bırakmışlardır. Onlar Hazret-i Allah'ın ismini yüceltmek için yaşadıklarından Hazret-i Allah da onların ismini yaşatmıştır.

Onların hayatlarında kendilerinden sonra gelen nesiller için çok büyük ibret ve nasihatler vardır. Onların Hazret-i Allah'a bağlılıkları ve cihad azimleri her asırdaki müslümanlar için büyük birer numunedir.

Onlar hiçbir zaman küfre ve kâfirlere iltifat etmemişlerdir. Nice az topluluklarla çok kalabalık küffar ordularına karşı muvaffakiyetler kazanmışlardır. Çünkü onlar sadece Hazret-i Allah'a dayanmışlar ve güvenmişler, büyük bir iman ve azimle yollarına devam etmişlerdir.

Bu şanlı tarih içerisinde Selçuklu ve arkasından Osmanlı ile devam eden yaklaşık bin yıllık bir zaman diliminde Türkler; İslâm bayrağının, cihad sancağının sahibi ve emanetçisi olarak ehl-i imanın gönlünde taht kurmuş, ehl-i küfürün kalbinde korku salmıştır.

Hemen bütün Haçlı Seferleri Selçuklu ve Osmanlı ordularının kılıçları altında helâk olmuştur. Bu muvaffakiyet ehl-i küfrün asla unutamadığı müthiş bir hadisedir. Bu milletin Hazret-i Allah'a dayandığı zaman O'nun lütfu ve desteği ile neler yapabileceğinin büyük bir delilidir.

İşte bu sebeptir ki; bütün gayretlerine rağmen bu İslâm milleti karşısında muvaffak olamayan küffar milletleri taktik değiştirmiş, gayesine sinsi metodlarla ulaşmanın yollarını denemiştir. Yaklaşık üç yüz yıldır bu yönde büyük çalışmalar yapmıştır.

Bugün bu çalışmalar çok daha büyük mekanizmalar vasıtasıyla devam ettirilmektedir.

Bu durum karşısında uyanamayan, küffar ile dostluk kuran, onlardan bir şey umanların vay haline! Bu zavallıların eline düşen milletimizin vay haline! Hazret-i Allah bizi büyük kayıplardan muhafaza eylesin!.. Âmin.

Aşağıda Hazret-i Allah'ın hükmüne teslim olan İslâm kumandanlarının iman ve azimlerine dair örnekleri arz ediyoruz.

Târik Bin Ziyâd:

Bu büyük kumandan 711 yılının Mayıs ayında yedi bin kişilik ordusu ile İspanya'yı fethetmek üzere bugün kendi ismi ile anılan Cebel-i Tarık boğazını geçti. Askerlerinin geriye dönüş ümidini kırmak için bütün gemilerini yaktırdı. Sonra ordusuna hitaben tarihi bir konuşma yaptı.

"İşte, önümüzde düşman, arkamızda deniz, zaferden başka kurtuluş yolu yoktur." dedi.

Bu tarihi hadise dünya tarihinin gördüğü en büyük medeniyetlerden birisi olan 800 yıllık Müslüman İspanya Endülüs medeniyetinin başlangıcı olmuştur.

Bu hakikat İslâm dinini yaymak için fetihler yapan İslâm kumandanları ile, sömürgeci küffar kumandanları arasındaki kıyası bile mümkün olmayan farkın en büyük delillerinden birisidir.

Nitekim İspanyol orduları Endülüs devletini işgal ettikleri zaman sadece soykırım yapmakla yetinmemişler, bu medeniyete dair ne varsa yok etmişlerdir.

Bugün sadece birkaç saray ve camiden başka bu yüksek medeniyetten hemen hemen hiçbir iz kalmamıştır.

Mûsâ bin Nusayr, büyük İslâm kumandanı, Endülüs fâtihi Târik bin Ziyâd'la Endülüs'te karşılaştığı zaman; *"Ey Târik! Halife Velid bin Abdümelik senin tüm bu çabalarına karşılık, sana bu Endülüs'ten başkasını vermez!"* diyerek, onu hem Endülüs'ün fethi, hem de yapmayı plânladığı diğer fetihler hususunda, niyet ve azim bakımından ölçmeye çalışmıştı.

Fakat fethettiği beldelerde İslâm'ı yaymaktan, küfrün ve kâfirlerin kökünü kazırmaktan başka bir şey düşünmeyen, **"İlâ-yı Kelimetullâh"** gibi ulu bir gâyeyi bırakıp da; makam, şöhret, iktidar gibi fânî ve değersiz şeyleri tercih etmeyi aklının ucundan bile geçirmeyen Târik bin Ziyâd, ona bu sözüne karşılık, içindeki hudutsuz ve sınırsız fetih arzusunu açığa vurarak;

"Ey emir! Allah'a yemin ederim ki, atımla Atlas okyanusuna girinceye kadar bu arzumdan vazgeçmeyeceğim!" karşılığını verdi. (İbn Hallikân, "Vefeyâtü'l-A'yân ve Enbâu Ebnâ'iz-Zamân", c. 5, s. 328. bas.: Beyrut, 1977.)

Selâhaddin Eyyûbî:

Selâhaddin Eyyûbî üstüste kazandığı zaferlerle, zamanla kâfirlerin ve münâfıkların korkulu rüyâsı hâline gelmiş; yaşadığı müddetçe bir an olsun onlara aman vermemişti.

Eşine ender rastlanan bu büyük İslâm mücâhidinin dirâyet ve azmine, şecaat ve şevketine Selçuklu atabegi Nûreddin Zengî de hayran kalmış; sahâbe-i kirâm'a çirkin ve asılsız iftirâlar atan Fâtîmîler'e haddini bildirmek için, bu kudretli kumandanın tek başına kâfi geleceğini anlamıştı. Nitekim din-i İslâm'ı hurâfelerden arındırmak, küffarla işbirliği eden münâfıkların düzenini bozmak için, Selâhaddin Eyyûbî ile anlaşmış ve Fâtîmî Devleti'ne resmen savaş açmıştı.

Durumu haber alan mürted Fâtîmîler haçlı devletleriyle anlaşarak, Selâhaddin Eyyûbî ve mâiyyetindeki İslâm ordusuna karşı küffarla aynı safta yer aldı. Onların bu çirkin hareketi imân edenlerin nazarında hiç de şaşırtıcı değildi; çünkü kâfirleri dost edinmek ve onlarla ele ele vermek münâfıkların asırlardır değişmeyen en açık ve en bâriz alâmetiydi.

Müslümanlara karşı birleşen bu kâfirler ve münâfıklar gürûhunu pusuya düşürmek için, hiç kimsenin geçmeye cesâret edemediği Tih Sahrası'ndan geçerek, bu çapulcular sürüsüne gizlice arkadan yaklaşan Selâhaddin Eyyûbî, otuz bin kişilik düşman ordusunu görünce ümitsizliğe düşen iki bin askerine hitâben, onları teskin edecek şu mânidar konuşmayı yaptı:

"Askerlerim!.."

Bilin ki ölüm, Allâh'ın huzûruna varmaktır. Dinini ve imânını müdâfaa yolunda şehâdete erenlerin, doğrudan doğruya cennetlik olduğundan hepiniz haberdardır. Şâyet rahatımızı düşünürsük bize yakışan burada değil, karılarımızın ve çocuklarımızın yanında olmaktadır!

Düşmanın az ya da çok olması bizi yolumuzdan aslâ alıkoyamaz! Şimdi siz, kaçmak zilletine düçar olmayı mı, yoksa şehid olmayı mı arzu edersiniz?

Allah'ın yardımı şüphesiz ki bizimledir; O dinine hizmet edene mutlakâ zafer verir!.." ("el-Kâmil fi't-Târîh", c.11, s. 342)

O'nun dinini bırakıp küfre hizmet edenlerin ise eninde sonunda belâsını verir; O'nun kudret pençesinden kurtulmaya aslâ imkân bulamazlar.

Selâhaddîn Eyyubî Kudüs'te kurulan haçlı devleti ile defalarca kere savaşmıştı. Bir gün hıristiyan kralının hasta olduğunu öğrendi. Hemen en iyi hekimlerinden birisini elçilerle beraber krala gönderdi. Sultan Selâhaddîn'in bu yüksek insanlık ve ahlâk anlayışı bugün bile hâlâ konuşulmakta, kitaplara ve filmlere konu olmaktadır.

Bu büyük Sultan vefat ettiğinde, Başveziri Şam sokaklarında dellâl gezdirerek şöyle bağırtmıştı:

"Ey ahali! Bilmiş olunuz ki, Mısır'ın, Sudan'ın, Libya'nın, Filistin'in, Şam'ın, Halep'in, Musul'un, Hicaz'ın ve daha nice ülkelerin hükümdarı olan Sultan Selâhaddîn Eyyubi vefat etmiş ve Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur. Şahsî parası cenaze masraflarına yetişmediği için bunlar yakınları ve dostları tarafından karşılanmıştır."

Sultan Alparslan:

Sultan Alparslan Anadolu'nun kapılarını müslüman Türklere açmış, ömrü at üzerinde ve cenk meydanlarında geçmiş, aynı zamanda adaletiyle de herkesin gönlünde taht kurmuş büyük bir hükümdardı.

Devlet idaresinde istikrarı sağladıktan sonra fetihlere başladı.

Malazgirt Savaşı başlamadan önce topluca kılınan Cuma namazının ardından askerinin karşısına geçti. Üzerinde kefeneye benzeyen beyaz bir elbise vardı. **"İşte ben kefenimi giydim. Şehid düşersem beni böylece gömünüz."** dedi. Atından inerek secdeye kapandı. **"Yâ Rabb! Seni kendime vekil yapıyorum. Azamet'in karşısında yüzümü yere sürüyor ve senin uğrunda savaşıyorum. Ey Allah'ım! Niyetim halistir, bana yardım et. Sözlerimde hilaf varsa beni kahret."** diyerek, gözleri dolu dolu, secdeden başını kaldırdı ve sözlerine şöyle devam etti:

"Burada Allah'tan başka sultan yoktur. Emir ve kader tamamıyla onun elindedir. Bunun için benimle birlikte savaşmakta veya savaşmamak için uzaklaşmakta serbestsiniz."

Dokuz yıl süren hükümdarlığı sırasında büyük işler başarmış, devletin sınırlarını Anadolu içlerine kadar genişletmiştir.

Osman Gâzî (1299-1326):

Osmanlı Devleti'nin kurucusu Osman Gazi de devletin temellerini adalet üzerine kurmuş ve bu adalet sayesinde Osmanlı dünyaya hüküm eden bir devlet haline gelmişti.

Osman Gazi son derece dinine bağlı, gönlü iman dolu, adaletli, Allah yolunda cihaddan bir an bile geri durmayan bir mücahid idi.

Osman Gazi oğlu Orhan Gazi'ye şöyle vasiyette bulunmuştu:

"Allah'ın buyruğundan gayri iş işlemeyesin. Bilmediğini şeriat ulemasından sorup anlayasın. İyice bilmeyince bir işe başlamayasın. Sana itaat edenleri hoş tutasın. Askerine in'am ve ihsanı eksik etmeyesin ki, ihsanın kulcağızadır. Zâlim olma. Âlemi adaletle şenlendir. Cihadı terk etmeyerek beni şâd et. Ulemâyâ riâyet eyle ki, şeriat işleri nizam bulsun. Nerde bir ilim ehli duyarsan, ona rağbet, ikbal ve hilm göster. Askerine ve malına gurur getirip şeriat ehlerinden uzaklaşma.

Bizim maksadımız kuru bir kavga ve cihangirlik davası değildir. Yolumuz Allah yoludur. Maksadımız Allah'ın dinini yaymaktır."

"Oruç Beğ Târîhi"nde kaydedildiğine göre; Osman Gâzî, "Bey" olduktan sonra, bir gün Rumlar arasından zırhını ve kılıcını kuşanmış bir süvârî çıkageldi. Bu kimse Kostantîniyye'nin meşhur beylerinden biri idi. Gelir gelmez meydanda yüksek bir sesle; *"Aranızda Osmân adlı âdem var mıdır?"* diye seslendi. Hemen Osman Gâzî'yi gösterdiler. Derhâl atından inip Osman Gâzî'nin eteğine yapıştı ve: *"Essalâtu ve's-selâmu aleyke yâ Resûlellâh!"* deyip Kelime-i şehâdet getirerek; *"Ey Osman Gâzî! Düşümde sizin Peygamber'i, Muhammed Mustafâ'yı -sallallahu aleyhi ve sellam- gördüm. Bana din-i İslâm'ı telkîn edip, Kelime-i şehâdet'i ve Fâtîha'yı ve sûre-i İhlâs'ı bile öğretti; "Yâ Abdullâh! Bu sabâh atlan, filân yerde bir gâzî yiğit vardır, adı Osmân'dur, bu şekle sahiptir. Hakk yolunda fî sebîlillâh gazâyâ niyyet etmiştir ve benim ak alemim onun katındadır. Ona var, tâbî ol!" dedi. Benim asıl adım Mihâl'dir, Hazret-i Risâlet Aleyhisselâm benim adımı Abdullâh koydu."* dedi. (Oruç Beğ, "Tevârîh-i Âli-i Osmân", s. 9-10.)

Hazret-i Allah'a ne kadar gönülden bağlıymış. Vefat ettiğinde hiçbir miras bırakmadı. Birkaç tane koyundan ibaret o da misafirlere ikram etmek için. Hiçbir şey yok, yok, yok. Bütün işleri Allah içindi. Hiçbir şey tenezzül etmemiş.

Allah'ımız hepsinin makamlarını cennet etsin, kat kat mertebelerini artırsın. Cenâb-ı Hakk onlara sehavet vermiş, Allah'ım dünyada ve ahirette kat kat ihsan buyursun.

Orhan Gâzi (1326-1362):

Osmanlı Devleti'nin ikinci hükümdârı olan Orhan Gâzî, babası Osman Gâzî'nin açtığı **"İlâ-yı Kelimetullâh"** uğrunda küffarla mücâdele yolundan yürümüş ve Osmanoğulları Beyliği'ni kısa sürede beylikten Hanlığa dönüştürmüştür.

Babasının adalet üzere kurduğu devleti yine adalet, hukuk üzere devam ettirmiştir. Yaptırdığı imaretlerde fakirlere kendi eliyle yemek dağıtırdı. Ulemaya değer verir, hürmet ederdi. Numune insan, bahadır harpçi, adil ve nizamcı bir mücahid idi.

Çünkü Orhan Gâzî, küffarı azâmetiyle dize getiren yiğit bir hükümdar olmasına rağmen, kendisini hükümdarlığın debdebe ve ihtişam dolu yaşantısından da uzak tutan son derece sâde ve mütevâzî bir pâdişahı.

Orhan Gazi'nin fethettiği yerlerdeki halk; *"Ne olaydı, eski zamandan beri bunlar bize bey olaydılar."* demişlerdi.

Orhan Gâzî Han vefâtı yaklaşıncı, yerine geçecek olan oğlu Murad Hüdâvendigâr'a şöyle vasiyette bulunmuştu:

"Oğul!.. Saltanatının ihtişamına mağrur olma... Unutma ki dünya, Süleyman Aleyhisselâm'a dahî kalmamıştır; onun bile tahtı âkîbet-virân olmuştur. Dünya saltanatı zaten hep fânîdir. Şunu da unutmayasın ki; dünya saltanatı geçicidir, lâkin büyük bir fırsattır. Allah yolunda hizmet ve Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm Efendimiz'in şefâatine mazhariyyet için, bu fırsatı iyi

değerlendiresin! Dünyaya âhiret ölçüsüyle baktığında, ebedî saâdeti fedâ etmeye değmediğini göreceksin!..

Ey Oğul!.. Rumeli hıristiyanları rahat durmayacaktır! Öyleyse sen o cânibe doğru yürü!.. Kostantîniyye'yi ya fethet, yâhud fethetle hazırla! Anadolu'da gâile çıkmaz ise, Rumeli işini çok rahat halledersin...

Cennet-mekân babam gâzî Osman Han, Söğüt ve Domaniç'ten ibaret bulunan bir avuç toprağı, iş bu siyâset ile az zamanda kudretli bir beylik kıldı; biz ise bi-izni'llâh, beyliği hanlığa ikmâl eyledik. Sen daha da öteye götürmelisin!..

Osmanlı'ya iki kıt'a üzerinde hükmetmek yetmez!.. Zira i'lâ-yı Kelimetullâh dâvâsı, iki kıt'aya sığmayacak kadar ulu bir dâvâdır! Selçuklu'nun vârisi biz olduğumuz gibi, Roma'nın vârisi de biziz!..

Oğul!.. Kur'ân-ı Kerîm'in hükmünden ayrılma! Adâletle hükmet!.. Gâzileri gözet... Dine hizmet edenlere hizmet etmeyi kendin için şeref bil!.. Zâlimleri cezalandırmakta sakın ola tereddüt göstermeyesin! Adâletin en kötüsü geç tecellî edenidir. Sonunda hüküm isâbetli dahî olsa, geciken adâlet de bir bakıma zulümdür!

Oğul!.. Biz yolun sonuna geldik, sen daha başındasın! Cenâb-ı Mevlâ saltanatını mübârek kılsın!.." (Hoca Sa'deddin Efendi, "Tâcüt-Tevârîh", c. 1, s. 64-65.)

Sultan Murad Hüdavendigâr (1362-1389):

Murad Hüdâvendigâr, samimi bir müslüman, dâhi bir asker ve âdil bir devlet adamı idi. Dervişlere ve ulemâyâ hizmet etmekle tanınmıştır. "Derviş gazilerin, şeyhlerin sultanı" diye anılır.

Hangi şehirde bulunursa bulunsun, Cuma namazından sonra fakirlere sadaka dağıtırdı. Fethettiği yerlerde kurduğu adaletli ve âlîcenap idare sayesinde gayr-i müslim halk, bir daha Bizans hakimiyetini aramamışlardır.

Murad Hüdâvendigâr Han muhârebeden önce, oğlu Yıldırım Bayezid'le birlikte ordusunun karşısına geçip onları Allah-u Teâlâ'nın cihad emrini yerine getirmeye teşvîk ederken; vezir Çandarlı Ali Paşa da sabah namazından sonra Kur'ân-ı kerîm'le istimdâda yönelip, Cenâb-ı Hakk'a duâ ederek Kelâm-ı Kadîm'i açtı, satırları saydığına karşısına:

"Ey Peygamber! Kâfirlerle ve münâfıklarla savaş, onlara karşı sert davran!" (Tevbe: 73)

Âyet-i kerime'si çıktı. Paşa hikmet-i ilâhî bu Âyet-i kerime ile karşılaşınca büyük bir sevinç duydu, Mushâf'ı şerîf'i öpüp başına koydu ve hemen ata binip Hünkâr'ın huzûruna gelerek; ona, karşısına çıkan bu Âyet-i kerime'yi okudu. Sultan Murad bu Âyet-i kerime'nin Rabb'inden gelen ilâhî bir işâret olduğunu anlayıp, gönlünde kabaran imân ve azîmle mesrûr oldu. (Neşrî, "Kitâb-ı Cihannümâ", c. 1, s. 291-293.)

Sultan Murad Kosova Savaşı öncesi gece karanlığında, alnını gözyaşları içinde secdeye koyarak, Allah-u Teâlâ'ya cân-u gönülden şöyle yalvarmıştı:

"İlâhî! Seyyid'im! Sahib'im!

Bunca kerre huzûrunda duâmı kabûl edip beni mahrum etmedin, yine benim duâmı kabûl eyle! Bir yağmur verip, bu karanlığı ve tozu def' edip âlemi aydınlık kıl, tâ ki kâfir askerini gözümüz ile görüp, yüz yüze cenk edelim. Yâ ilâhî! Mülk ve kul senindir, sen kime istersen verirsin. Ben dahî bir nâçiz, âciz bir kulunum. Benim fikrimi ve esrârımı sen bilirsin. Mülk ve mâl benim maksûdum değildir. Bu araya kul-karavâş için gelmedim, hemen hâlis ve muhlis senin rızânı

isterim. Yâ Rabb, beni bu müslümanlara kurbân eyle, tek bu müminleri küffar elinde mağlûp edip helâk eyleme! Yâ İlâhî! Bunca nüfusun katline beni sebep eyleme! Bunları mansûr ve muzaffer eyle! Bunlar için ben cânımı kurbân ederim, tek Sen kabûl eyle! Asker-i İslâm için rûhumu teslîme râzıyım. Tek bu müminlerin ölümünü bana gösterme! İlâhî, beni civârında misâfir edip, müminler rûhuna benim rûhumu fedâ kıl! Evvelce beni gâzî kılmışdın, şimdi şehâdet nasîb kıl!" (Neşrî, "Kitâb-ı Cihannümâ", c. 1, s. 285-287)

"Sübhanallah! Hazret-i Allah ile ne kadar ince pazarlıkları varmış, ne kadar nazları varmış. Allah Allah. Ne teslimiyet ne bağlılık, ne teslimiyet ne bağlılık... Bunlar gönülden Allah-u Teâlâ'ya bağlı."

Gerçekten de Allah-u Teâlâ ona küffarın karşısında sekiz saatte büyük bir zafer vermiş; Allah-u Teâlâ'ya yaptığı samimî niyaz aynen tahakkuk ederek, savaş meydanını dolaşırken yaralı bir Sırp'lı tarafından hançerlenerek şehid edilmiştir.

Yıldırım Bayezid (1389-1402):

Yıldırım Bayezid; ülkesinde demir gibi bir disiplin ve mükemmel bir âsâyîş kurdu. İlmî ve ulemâyî sever, şikâyeti olan şikâyetini bizzat kendisine duyurabilir, haklıysa isteği hemen yerine getirilirdi. Bir kimse tek başına eşya yükü ile, hiç rahatsız edilmeksizin memleketi bir baştan öbür başa geçebilirdi.

Kosova Savaşı'ndan yedi yıl sonra hıristiyan Avrupa 130 bin kişilik bir ordu ile Osmanlıların üzerine yürümüştü. Sultan Beyazıd, kendisine Yıldırım ünvanını kazandıran bir süratle Niğbolu'ya gelerek düşmanın önünü kesti. Yapılan savaşta mağrur haçlı ordusuna Niğbolu mezar oldu, 100 bin ölü, 10 bin esir verdiler. Savaş sonunda esir düşen düşman kumandanı Korkusuz Jan *"Başımıza Yıldırım düştü"* demiştir.

Başta Vatikan ve Bizans olmak üzere, papa ve tüm haçlı devletleri birleşerek, Türkler'i Anadolu'dan kovma ve eski vatanlarına yeniden kavuşma hayâliyle Niğbolu'da Yıldırım Bayezid'in karşısına çıkmışlar; ancak savaş başladıktan henüz birkaç saat sonra büyük bir yenilgiye uğramışlardı. Savaşın ardından bir çok hıristiyan şövalyesi ve asilzâdesi esir alınmıştı ki; bunların arasında Fransızlar'ın "Korkusuz (!) Jean" adını taktıkları, çok güvendikleri meşhur şövalyeleri de vardı.

Yıldırım Bayezid, hıristiyan asilzâde ve şövalyelerinin hepsini fidyeye karşılığında serbest bırakıp da, Jean ve arkadaşları; *"Şu andan itibâren Sultan Bayezid'e karşı savaşmayacağımıza, ona karşı bir daha silâh kullanmayacağımıza dâir nâmusumuz ve şerefimiz üzerine yemin ediyoruz!"* deyince Yıldırım Bayezid, beklenmedik bir şekilde sür'atle ayağa kalkarak onlara şöyle dedi:

"Avrupa'da 'Korkusuz' nâmiyle tanınan Jean'a ve mâiyyetine derim ki;

Bana karşı silâh kullanmayacağınıza dâir ettiğiniz yeminleri size îade ediyorum! İsterseniz gidin, yeniden ordular toplayın ve tekrar üzerimize gelin! Bana bir kerre daha zafer kazanmak imkânını sağlamış olursunuz. Zira ben dünyâya, Allah-u Teâlâ'nın dinini cihana yaymak ve O'nun rızâsını aramaktan başka bir şey için gelmedim!.." (Hammer, "Devlet-i Osmâniyye Târîhi", c. 1, s. 286-287.)

Çünkü o, şu Âyet-i kerime'ye gönülden inanmıştı:

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, onlar Allah'a vermiş oldukları ahde sadâkat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını fedâ etti, kimi de bu şerefi beklemektedir. Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

Sultan İkinci Murad (1421-1451):

Derviş gazi diye anılan, kahramanlığı yanında bir gönül adamı olan Sultan Murad; Varna ve Kosova gibi iki büyük meydan savaşı kazanmış, İstanbul'u muhasara etmiş, Fatih Sultan Mehmed gibi evlât yetiştirmiştir. Osmanlılar onun zamanında dünyanın birinci devleti haline geldiler.

Haçlı orduları 1444'de Osmanlı topraklarına doğru yürümüşlerdi. Sultan Murad Han 40 bin kişilik ordusu ile Balkanlar'ı aşip düşmanı Varna'da yakaladı.

Pâdişah Varna Savaşı'ndan bir gün önce, gece yarısı bütün paşalarını ve beylerini yanına çağırıp; yeniçeri, yaya ve azapları karşısına alarak, onları küffarla cihâda teşvik etmek üzere şu hitâbı yaptı:

"Her gazâda siz benim yoldaşlarımsınız! Hemen göreyim sizi, dîn-i İslâm aşkına küffâra -ki, onlar dinimiz düşmanlarıdır- nice kılıç vurursunuz! Zâhir bilirsiniz ki, gazânın fazileti ne mertebedir ve şühedânın mertebesi ne kadar yücedir! Şimdi kullarım, çün ki doğmakdan kalmadık, elbette ölmekten dahî kalmayız. Öyle olsa, size ve bize vâcib olan budur ki, şimdi fırsat elimize girmişken merdâne savaş edip gazâlar edelim! Öldürenlerimiz gâzi ve ölenlerimiz şehid olup, dünyâ ve âhiret muradlarına vâsıl ve mütevâsıl olalım!.." ("Gazavât-ı Sultân Murâd bin Mehemmed Hân", s. 57.)

Nihayet demir zırhlarla kaplı haçlı ordusunu gören hükümdar ellerini kaldırarak niyazda bulundu:

"İlâhi! Mümin kullarını benim günahımın çokluğundan ötürü küffar elinde zebun etme. İlâhi! Habib'in hürmeti için, ümmetini sen sakla ve sen mansur ve muzaffer eyle!"

Bu içli duâdan sonra mücahidler **"Âmin... Âmin..."** sesleriyle düşmanın üzerine atıldılar, çembere alınan haçlılar imha edildiler.

Varna Savaşı'ndan dört yıl sonra Haçlılar şanslarını yeniden denemek istediler ve 100 bin asker topladılar. Sultan Murad savaşın vicdanî mesuliyetini üzerinden atmak için sulh teklifinde bulundu ise de kabul etmediler. Harp kaçınılmaz olmuştu. Sultan Murad Han düşmanla Kosova sahrasında, 59 yıl önce dedesinin babası Murad Hüdavendigâr'ın düşmanı yok ettikten sonra şehid düştüğü aynı yerde karşılaştı. Yanında on altı yaşlarındaki şehzade Sultan Mehmed (Fatih) de bulunuyordu.

Sultan Murad Han diz üstü gelerek kıbleye döndü, gönlünü Allah-u Teâlâ'ya bağladı ve;

"Yâ Rabbî! Benim de adım Murad. Dedem Hüdavendigâr'a lütfettiğin zaferi bana da nasip eyle! İslâm askeri zafer şenliği yaparken benim de ruhumu kabzeyle!" diyerek duâ etti.

Sabahın erken saatinde 40 bin kişilik ordusunun başına geçerek 100 bin kişilik haçlı ordusunun üzerine hücum etti. Savaş üç gün üç gece sürdü. Üçüncü gün Sultan Murad Han düşmanı çevirmeye başladı. Sonunda da 4 bin şehide karşılık 17 bin düşman askeri imha edilmiş, binlercesi de esir alınmıştı. Bu ikinci Kosova, haçlıların Türkler'i Balkanlar'dan sürüp atmak için yaptığı sonuncu teşebbüs oldu.

Sultan Murad müstesna dehâda devlet adamı ve kumandan idi. Halk tarafından en çok sevilip sayılan bir hükümdar olarak bilinir. Halka karşı daima teveccühkâr, fakirlere karşı cömertti. Bu lütuflarını hıristiyanlara da gösterirdi. İnce ruhlu, hassas bir insandı. İlmî sohbetleri sever, ulemâyı himaye eder, onlara muayyen tahsisat verirdi.

Hacı Bayram Velî -kuddise sırruh- Hazretleri'ni Edirne'ye dâvet etmiş, günlerce başbaşa sohbet etmişlerdi. Kendisini müridliğe kabul buyurması için ricada bulunduğu bu isteği reddedilerek şu cevabı almıştı:

"Hünkârım! Sizin işiniz başka, bizim işimiz başkadır. Her işte Allah'ın rızası vardır. Senin bir günlük adaletle hükmetmen, altmış yıllık nafîle ibadetten hayırlıdır."

Fâtih Sultan Mehmed (1451-1481):

Osmanlı topraklarına saldıran Karaman beyini cezalandırdıktan sonra, ilk iş olarak İstanbul'un fethi hazırlıklarına başladı. Bizansı ortadan kaldırmayı kafasına koymuştu. Projesini bizzat kendisinin yaptığı Rumelihisarı denilen azametli kale dört ayda bitirildi. Asya kıyısında Yıldırım'ın inşâ ettirdiği Anadolu Hisarı vardı, böylece boğaz kesilmiş oldu.

Kışı Edirne'de geçirerek savaş hazırlıkları yaptı. Ortaçağ insanının hafsalasının alamayacağı azamette, iki tonluk gülle savurabilen, iki bin asker tarafından çekilen muazzam toplar döktürdü. 6 Nisan 1453'de muhasara başladı. 22 Nisan gecesi yetmiş parçalık donanma Kasımpaşa sirtlarından kaydırılarak Haliç'e indirildi. Sultan Mehmed'in karadan gemi yürütmesi akıllara durgunluk vermişti. 29 Mayıs günü sabah namazını müteakip yapılan duadan ve hükümdarın hitabesinden sonra yapılan nihai taarruzda İstanbul fethedildi.

Osmanlı bayrağını Topkapı üzerinde gören ve o andan itibaren "Fatih" ünvanını alan Sultan Mehmed, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in müjdesine mazhar olmanın verdiği sevinçle atından inip yere kapandı ve Allah-u Teâlâ'ya hamd ve senâda bulundu.

Resulullah Aleyhisselâm Fetih'ten sekiz yüz sene kadar evvel bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştu:

"Kostantiniyye muhakkak fetholunacaktır. Onu fetheden kumandan ne güzel kumandandır, onu fetheden askerler ne güzel askerlerdir." (Ahmed bin Hanbel)

İstanbul'u fethettiğinde Fatih Sultan Mehmed 21 yaşında idi. 30 yıllık hükümdarlığı sırasında yirmiden fazla devleti ve bu arada iki imparatorluğu tarih sahnesinden silmiş, topraklar kendisinden bir asır sonra 20 milyon kilometre kareye ulaşmıştır.

Devrinde 308 cami yapılmış, büyük âlimler yetişmiş, mühim eserler yazılmıştır. Fatih, her sene en son keşiflere göre ordunun silahlarını yenilemiş, ikinci derecede bir deniz kuvveti olarak teslim aldığı donanmayı, dünyanın birinci deniz kuvveti haline getirmiştir.

Ortaçağ'ı kapatarak Yeni Çağ'ı açan Fatih Sultan Mehmed Han, güya ihtida edip Yakup Paşa adını alan Venedikli bir yahudi tarafından zehirlenerek şehid edilmiştir. Vefat ettiğinde 49 yaşında idi ve nereye yapılacağını kendisinden başka kimsenin bilmediği bir sefere çıkıyordu.

Tâcizâde Ca'fer Çelebi'nin **"Mahrûse-i İstanbul Fethnâmesi"**nde naklettiği üzere; Fâtih Sultan Mehmed Han İstanbul'u fethedeceği gün seher vaktinde Allah-u Teâlâ'ya yalvararak, asıl gâyesinin O'nun yolunda cihad edip, hıristiyanlığın çirkin ve sapık akîdesini kökünden kazımak olduğunu dergâh-ı Ulûhiyyet'e şöyle arz etmişti:

"İlâhî! Ey Hâlik! Ey Melik! Ey Yaradan! Alîmlerin Alîm'i pâdişahsın, her şeyden haberdârsın ki, çirkef hasım ve alçak düşman; "De ki: O Allah bir tekdir. Allah Samed'dir; her şey O'na muhtaç, O hiçbir şeye muhtaç değildir." Âyet'i, Vahdâniyyet'i gün gibi izhâr ederken; "Doğurmamış, doğurulmamıştır. Hiçbir şey O'nun dengi ve benzeri değildir." kelimesi, Zât-ı mukaddes'ine denk ve benzer olmadığı ulu bir sadâ ile bildirir ve haber verir iken; hepsini külliyyen inkâr eyleyip, kadın ve erkek ve hısım nisbetin edip, 'üçün üçüncüsü' isnâd eyleyen zâlimlerdir. İsâ zamânı tamâm olalıdan beri, Cibrîl'in nüzûlüne ve vârid ve tenzîl kılınan vahye ikrâr etmeyip; 'Mesih de, mukarreb melekler de Allah'a kul olmaktan aslâ çekinmezler' buyruğunu tasdik etmeyen dinsizlerdendir. Pâk olmayan asılları: "Benden sonra gelecek, ismi Ahmed olan bir Peygamber'i size müjdelerim!" Âyet'ini İncîl yapraklarından giderip, kendileri dahî; 'Biz evvelki atalarımızdan bunu işitmedik!' fikrini bahane edinip; 'Siz de, atalarınız da apaçık dalâlettesiniz!' hitâbıyla muhâtap olan sefillerdendir. Ben âcizin dahî maksadı: 'Allah'a imân etmeyenlerle savaşın!' emrine imtisâl etmekle; 'Allah yolunda nasıl cihad etmek lâzım geliyorsa; öylece, hakkıyla cihad edin!' zümresinden sayılıp, elimden geldikçe sana lâyıf amelde bulunmaya gayret etmektir. İrâde senin, kudret senin, inâyet senin, kuvvet senin! 'Bizim uğrumuzda, bizim için mücâdele edenlere elbette yollarımızı gösteririz!' ilâhî müjdesi mucibince benden taleb ve ricâ, Sen'den tevffîk ve rızâ!.." ("Mahrûse-i İstanbul Fetihnâmesi", s. 197-198.)

Fâtiḥ Sultan Mehmed Han bu niyâzını:

"Ey Rabb'imiz! Üzerimize sabır yağdır! Ayaklarımıza sebat ver! O kâfirler gürûhuna karşı bize yardım et!.." Âyet-i kerime'si ile tamamlamıştı. (Bakara: 250)

Nitekim Resulullah Aleyhisselâm'ın İstanbul'un fethiyle ilgili şanlı müjdesi onun eliyle gerçekleşmiştir. Allah-u Teâlâ'nın desteğiyle hayâtı boyunca din düşmanlarına dâimâ gâlip gelmiştir.

Yavuz Sultan Selim (1512-1520):

Cihan hükümdârı, Arap ve Acem sultânı Yavuz Sultan Selim Han zamanında Mısır Osmanlılar'a geçti. Mekke ve Medine Osmanlılar'a bağlandı. Halife Mütevekkil Alallâh'tan halifeliği devraldı. Suriye ve Mısır seferleri Osmanlı'ya çok gelir getirdi. Mısır seferi sırasında Osmanlı donanmasının eksikliğini gören Yavuz, Haliç tersanesini tesis ettirerek 150 gemi yapılmasını emretti.

Barbaros kardeşler bu yıllarda Cezayir'i fethederek hakimiyeti sağladılar.

Sultan Selim, Arabistan ve Mısır taraflarındaki seferlerini tamamlayıp İslâm birliğini kurduktan sonra, küffar beldelerini de İslâm topraklarına katmaya azmetmişti.

Bir defâsında Dîvân günü, vezîriâzam Pîrî Paşa içeri girip de huzûr-u sa'âdetine yüz sürünce, ona bu azîm ve karârını açıkça bildirerek;

"Kâfiristan'da memleketler ve muazzam şehirler, muhkem âli kaleler, deryâlarda nihayetsiz mâmur gönül çeken iller olup, onda küffar tasarruf edermiş! Lâyık mıdır ki taht kurup memleketler zapt eyleye? Gayret-i İslâm yok mudur? Onların tedârikini görmek aklımda yer etdi!" dedi.

Bu sözleri işiten uyanık ve müdrîk Paşa, hünkârdan sefer için lâzım olan gemileri yaptırmak için izin istedi, o da; *"Hemen emr eyledim, yapdır!"* diyerek kendisine izin verdi. Durumu haber alan küffar devletleri korkularından ne yapacaklarını şaşırarak; *"Sultan Selim Arab ve Acem diyarını feth eyledi. Şimdiden sonra seferleri bizim memleketimizdir. Onunla mukâbele ve mukâteleye (savaşmaya) iktidârımız yokdur, bâri kul olalım!"* deyip, on sekiz kâfir kral hazînelerinden üçer yıllık haraç getirerek, hepsi birden pâdişâha boyun eğdi. (Hezarfen Hüseyin Efendi, "Telhîsü'l-Beyân fî Kavânîn-i Âl-i 'Osmân", s. 158.)

Yavuz Sultan Selim Han dedesi Fâtiḥ zamânında İslâm beldesi hâline getirilen Bosna'da, bâzı sinsi papazların gizliden gizliye kiliseler açıp, yolların kenarına haçlar diktiklerini ve olup biteni başka devletlere bildirdiklerini haber almış; bu gibi fetbahlıklara meydan vermemek için, ihanet ve nankörlüğe kalkışanların hakkından gelinmesini emreden şu kanunu çıkarmıştı:

"Bâzı yerlerde eski kâfir zamânından beri kilise olmayan yerlerde kilise ihdâs olunmuş ve evvelki defterde dahî kilise yazılmayan yerlerde yeni kiliseler inşa olunmuş. Onun gibi yeni ihdâs olunan kiliseler yıktırılıp ve içinde oturup, câsusluk edip küffar diyarına haber eden keferenin ve papazların muhkem haklarından geline ve siyâsetler oluna! Ve yollarda haçlar konulmuş, yıktırılıp bundan sonra etdirmeyeler ve edenlere siyâset oluna! Ve hangi kâdının kâdılığında olup da men'-ü def' etmezse azline sebeb ola!.." (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, "Tapu Tahrîr Defteri", nr.: 157.)

Yavuz Sultan Selim pek sade giyinirdi. Bunun sebebini soranlara: **"Süslü ve şa'saali giyinmek külfetten başka bir şey değildir. Niçin boş yere bu külfete katlanalım?"** derdi.

Bir elbiseyi eskiyene kadar giyerdi. Bütün devlet erkânı da böyle davranmak mecburiyetinde kalırdı. Bir defasında Venedik elçisinin İstanbul'a gelip huzuruna çıkacağı haberi geldi. Bunun üzerine vezirler, üzerlerindeki hayli eskimiş elbiseleri değiştirme ihtiyacı hissederek sadrazam aracılığıyla durumu Yavuz'a tedirginlikle de olsa bildirdiler. Yavuz hiç kızmadı ve: **"Münasiptir!.."** dedi.

Elçinin geleceği gün bütün vezirler, yeni esvaplarıyla padişahın huzuruna vardılar. Ancak gördüklerine inanamayarak dehşetli bir hayrete düştüler. Zira Yavuz'un üzerinde yine o eski elbiseleri vardı. Tahtında oturmuş, keskin kılıcını çekip tahtın basamağına koymuştu. Karşı pencereden vuran gün ışığı altında parıltısı gözleri kamaştırıyordu. Bu durum karşısında bütün vezirler, üzerlerindeki görkemli elbiselerden utanıp şaşkın bir vaziyette kaldılar.

Görüşme bitip elçi dışarı çıktıktan sonra Yavuz, sadrazama bakarak:

"-Paşa! Var elçiye sor, bizi nasıl bulmuşlar?" dedi.

Sadrazam, Padişah'ın emrini yerine getirip döndü ve elçinin intibâını nakletti:

"-Sultanım! Venedik elçisi: 'O kılıcın parıltısı gözümü öyle aldı ki, kendilerini göremedim bile...' demektedir."

Yavuz, tebessüm etti ve sadrazama şehâdet parmağı ile kılıcı göstererek:

"-İşte kılıcımızın ağzı kestikçe, kâfirin gözü ondan asla ayrılamaz ve bizi görmez! Ama Allah esirgesin, bir gün kesmez olur ve parlamazsa, o zaman küffâr, bizi hem hor görür, hem de tepeden bakar!..." dedi.

Bir hamlede imparatorluğun topraklarını iki mislinden fazla genişleten Yavuz Selim Han İstanbul'a döndü. Yüzbinlerce İstanbul'lu en samimi duyguları ile büyük cihangiri karşılamak için günlerdir hazırlık yapıyorlardı. Bunu duyan Yavuz Selim Han son derece sıkılmış, bir gün sonra merasimle şehre girmesi gerekirken; gece vakti yanında bir kaç kişiyle kayığa binmiş, gizlice Topkapı Sarayı'na çıkmıştır. Ertesi gün Hükümdar'ın sarayda olduğu öğrenilince hiç bir merasim yapılamadı.

Allah için olanlar ile gösteriş için olanlara güzel bir numune:

Yavuz Sultan Selim son derece sade giyinir, sadeliği sever, lüks ve israfa şiddetle karşı çıkardı. Her ihtimale karşı devlet hazinesini dolu tutmak isterdi.

8 yıl içinde baş döndürücü icraatlar yapan Yavuz Selim Han, 50 yaşında olduğu halde, yeni bir seferin hazırlıkları içinde iken vefat etti.

Son anlarında yanında bulunan nedimi Hasan Can **"Sultanım! Cenâb-ı Hakk'a teveccüh edip Allah'la olacak zamandır."** dediğinde **"Bizi bunca zamandır kiminle bilirdin?"** diye cevap vermiştir.

Kanûnî Sultan Süleyman (1520-1566):

Hükümdar oluşunun ertesi yılı, Avrupa'nın kilit noktası Belgrad'ı alarak ilk zaferini kazandı. Belgrad'ın düşmesi ile Avrupa'nın bel kemiği kırılmış oldu.

Bir yıl sonra da Rodos seferine çıktı. Dedesi Fatih zamanında üç defa muhasara edildiği halde alınamayan, hıristiyanların düşürülemez kalelerinden biri sayılan Rodos fethedildi.

Kanuni daha sonra Macaristan'a yürüdü. 100 bin kişilik bir ordu ile yaptığı bu seferi, on üç seferinin en ünlüsüdür. 200 bin kişilik Macar ordusunu Mohaç'ta yakaladı. 300 Türk topu düşmanı uzaktan avlamış, ilk anda 25 bin Macar askeri imha edilmişti. Düşmanın etrafını saran mücahidler bataklık tarafını açık bıraktılar. Çıkıp fırlamak isteyen Macarlar sürüler halinde bataklığa doğru yığılaştılar. Esir alınanlar dışında bütün düşman ordusu bataklıkta boğulup mahvoldular. Müslümanlar ise 150 kadar şehid vermişlerdi.

Mohaç, cihan tarihinin en kesin neticeli meydan muharebelerinden birisidir. İki saat içinde savaş neticelenmişti. Zaferin başkumandanı 31 yaşındaki Sultan Süleyman, tarihin en namlı serdarları arasına girdi.

Daha sonra Budapeşte fethedildi. 11 Temmuz'da Ramazan Bayramı tebriklerini Belgrad'da kabul eden Sultan Süleyman, 17 Eylül'de Kurban Bayramı tebriklerini Budapeşte'de kraliyet sarayında kabul etti.

Cezayir Beylerbeyi Barbaros Hayreddin Paşa, korkunç bir haçlı donanmasını Preveze'de yenerek, en büyük deniz zaferinin kahramanı oldu.

Hindistan'da Portekizliler'le savaşıldı ve Portekiz gücü kırıldı. Daha sonra Özdemiş Paşa sefer ile görevlendirildi ve Kızıldeniz, Sûdan ve Habeşistan Osmanlı'ya bağlandı. Üçüncü sefer ise Piri Reis tarafından düzenlendi (1552); Umman, Katar ve Bahreyn emirlikleri Osmanlı'ya bağlandı.

Kânûnî döneminde dünyaya parmak ısırtan Osmanlı İmparatorluğu, fütûhatta olsun, idare, siyaset ve medeniyette olsun, yeryüzünün tanımadığı, belki bir daha da tanıyıp bilemeyeceği bir kemâli zirveleşirmiş bulunuyordu. Asya'da Kafkas Dağları'ndan İran içlerine; Yemen'e, Aden'e, uçsuz Arabistan çöllerine uzanırken, Afrika'da Habeşistan, Mısır, Tunus, Fas, Cezayir ülkelerini almış, Hind denizlerinde görünmüş, Akdeniz'de ise kasırga gibi eserek, Venedik ve Ceneviz çevresindeki büyük küçük bütün adalarını çiçek devşirircesine koparıp derleyerek Türk vatanına ilhâk ettirmişti.

Avrupa'da ise Eğri ve Estergon kalelerine kadar Macaristan'ı itaati altına almış; Erdel Krallığı, Eflâk ve Boğdan Beylikleri, Kırım Hanlığı ile Lehistan arasındaki yerleri ele geçirmiş, Avusturya Devleti ve Venedik Cumhuriyeti, muayyen vergiler ödemeye mecbur edilmiş; Fransa, İtalya ve Lehistan dize gelmiş, İspanya hizâyâ getirilmişti.

1560'da Cerbe'de yapılan deniz savaşında Haçlılar büyük kayıp verdiler, 70 gemileri batmış, 20 bin askerleri ölmüştü. Osmanlılar'ın şehid sayısı ise 1000 kadardı. Bu deniz savaşı Osmanlı'nın Preveze'den sonra kazanılan en büyük muharebesidir (1560).

Sultan Süleyman Han on üçüncü ve son seferi olan Zigetvar kalesinin muhasarası esnasında 71 yaşında olduğu halde vefat etti. 46 yıl hükümdarlık yaptı.

Osmanlı İmparatorluğu'na en parlak ve ihtişamlı devrini yaşatan Kanûnî Sultan Süleyman Han, müminlere karşı şefkat ve merhamette ne kadar öne geçmişse, kâfirlere karşı sertlik ve mukâvemette de o kadar ileri gitmişti. Savaş esnâsında sâbit hedef hâline gelip, üzerine her taraftan gülle ve kurşun da yağdırılrsa, küffardan aslâ korkmaz ve telâşa kapılmazdı.

Ehl-i Küfür Hiçbir Zaman Müslümanlara Olan Düşmanlıklarından Vazgeçmezler

*Târihte İslâm'ın nezâfetini, şefkat ve adâletini gösteren pek çok misâller bulunduğ gibi;
insanlıktan çıkmış olan küfür ehlinin gaddarlık, zulüm ve vahşetini sergileyen pek çok örnekler de mevcuttur.
Haçlı seferleri'nden günümüze kadar süregelen haçlı barbarlığı, yahudi ve hıristiyanların kendi dinlerinden olmayanlara, husûsiyetle müslümanlara yaptıkları zulüm ve katliamlar bunun en açık delilleridir.*

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Eğer onların güçleri yetse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler." (Bakara: 217)

Bu ilâhî buyruk, kâfirlerin müslümanlara düşmanlıkta ne kadar ileri gittiklerini, bâtil inançlarında ne derece katı davrandıklarını, düşmanlıklarının sürekliliğini bildirmekte, müslümanları dinlerinden çeviremedikleri sürece bu savaflara ara vermeyeceklerini beyan etmektedir. Güçleri yetse, bundan hiç de geri kalmazlar.

Bunun içindir ki zâhirde gösterdikleri sevgi ve ünsiyete katiiyen itibar edilmemesi gerekir, zira sahtedir. İçleri dışlarına uygun değildir.

"Sizden her kim dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gitmiştir. Onlar cehennemlikler ve orada ebedî kalırlar." (Bakara: 217)

Çünkü kâfir olarak ölmüşlerdir. Mürted olmak suretiyle dünyada müslümanların sahip oldukları imkânlardan, ahirette de sevaptan mahrum kalırlar. Cehennemden aslâ çıkmayacaklardır.

Allah-u Teâlâ gayr-i müslimlerin müslümanlara karşı takındıkları tavrı Âyet-i kerime'sinde haber vermektedir:

"Kitap ehlinde olan kâfirler de müşrikler de size Rabb'inizden bir hayır inmesini istemezler." (Bakara: 105)

Yahudi, hıristiyan ve putperest kâfirler sizi kıskandıkları ve kin kustukları için Rabb'iniz tarafından size bir iyilik dokunmasını, öne geçmenizi, yükselmenizi istemezler.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde Allah-u Teâlâ onların durumlarını açıklayarak şöyle buyurmuştur:

"Size bir iyilik dokunursa bu onları üzer. Başınıza bir musibet gelse buna da sevinirler." (Âl-i imrân: 120)

Müslümanlar Allah-u Teâlâ'nın yardımıyla güçlenirler, zaferler kazanırlarsa onlar bundan hoşlanmazlar. Bir bozgun ile karşılaşırlarsa, bundan dolayı da son derece sevinç duyarlar. Bu ise düşmanlığın en ileri derecesidir.

"Eğer sabreder Allah'tan korkarsanız, onların hilesi size hiçbir zaman zarar veremez. Şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır." (Âl-i imrân: 120)

Bütün bunlara karşı müslümanların vazifesi sabır ve takvâdır.

Eğer müslümanlar Allah-u Teâlâ'ya itaat etmekte sabreder, yasaklarından iyice korunurlarsa, o kâfirlerin ve münafıkların hile ve entrikalarının hiçbir zararını görmezler.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Müminler yalnız Allah'a güvenip bağlansınlar." (Tevbe: 51)

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Andolsun ki siz, kendinizden önceki milletlerin yoluna kulacı kulacına, arşını arşınına ve karışı karışına muhakkak tıpatıp uyacaksınız. Hatta onlar daracık bir keler deliğine girseler bile, siz de muhakkak o deliğe gireceksiniz."

Ashâb-ı kiram: "Yâ Resulellah! O milletler yahudiler ve hıristiyanlar mı?" diye sordular.

Resulullah Aleyhisselâm:

"Bunlar olmayınca başka kimler olur?" buyurdu. (İbn-i Mâce: 3994)

Dikkat ederseniz bu Hadis-i şerif mucize olarak gerçekleşmiş, olduğu gibi tecelli etmiştir.

Bu iki milletin ahlâk ve yaşayışlarını adeta imrenircesine benimseyenler bulunmaktadır.

Bakara sûre-i şerifininin 120. Âyet-i kerime'sinde Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

"Allah'ın hidayeti asıl hidayetin ta kendisidir. Sana gelen ilimden sonra eğer onların arzularına uyacak olursan, andolsun ki Allah'tan sana ne bir dost ne de bir yardımcı olmaz." (Bakara: 120)

Gerçekler bu kadar ortada iken kim ki bunları tasdik ederse, Allah-u Teâlâ'nın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın dostluğunu kaybetmiş olur, hiçbir yardımcı da bulamaz.

Hidayete ermek için gösterilen yoldan gitmeyi istemek ve o yola yönelmek gerekir. Eğer bir kul bu tavrı göstermezse Allah-u Teâlâ ceza olarak onu saptırır ve hidayetten mahrum bırakır.

Selçuklular Anadolu'yu, Osmanlılar İse Balkanlar ve Orta Avrupa'yı Hıristiyan Haçlılara Mezar Etiler:

Onun için Alman Nazi zulmünden kaçarak Türkiye'ye gelen yahudi profesör P. Neumark (Hukuk ve İktisat fakültelerinde hocaların hocası olarak ders vermiştir) bir öğrencisinin "Avrupa bizi neden sevmez hocam?" diye sorması üzerine şöyle söylemiştir:

"Selçuklular Anadolu'yu, Osmanlılar ise Balkanlar ve Orta Avrupa'yı Hristiyan Haçlılara mezar ettiler."

İslâm'ın ilk 300 yılında yaşanan muhteşem inkişafın duraklamaya girdiği ve Bizans'ın müslümanlar aleyhine bazı kısmî başarılar elde ettiği bir devirde Türkler'in İslâm bayrağını devralması hıristiyan Batı için büyük bir hayal kırıklığına sebep oldu. Zira Türkler'in İslâm sancağı ile tarih sahnesinde oynadıkları rol çok muazzam neticelere sebep oldu.

1071 Malazgirt zaferinden sonraki birkaç sene içerisinde hemen bütün Anadolu Türkler'in eline geçti. 1075'te Anadolu Selçuklu Devleti kuruldu. Başkenti İznik oldu. Bizansın kökünden sarsılması ve Selçukluların İstanbul kapısına dayanması Avrupalıları telaşa düşürdü. Hıristiyanlar müslümanları Ortadoğu'dan atıp Kudüs'ü tekrar ele geçirmenin hayalini kurarken Müslüman Türkler Avrupa kapılarına dayanmıştı. İngiliz tarihçi Gibbon, Haçlı seferlerini anlatmaya şu cümle ile başlar: *"Türkler tarafından Kudüs'ün zaptından 20 sene sonra, Pier Lermi namında bir papaz, artık Bizans İmparatorlarından ümidini kesmiş, bütün Avrupa cengâverlerini toplayıp harekete geçirmiş oluyordu."* (Eduoard Gibbon, Histoire de le décadence et de la chute Romain, c.2, s. 639)

Târihte İslâm'ın nezâfetini, şefkat ve adâletini gösteren pek çok misâller bulunduğu gibi; insanlıktan çıkmış olan küfür ehlinin gaddarlık, zulüm ve vahşetini sergileyen pek çok örnekler de mevcuttur. Haçlı seferleri'nden günümüze kadar süregelen haçlı barbarlığı, yahudi ve hıristiyanların kendi dinlerinden olmayanlara, husûsiyetle müslümanlara yaptıkları zulüm ve katliamlar bunun en açık delilleridir.

Roger Graudy'nin sunduğu şu tespit, küffârın asırlardır hiç değişmeyen bu husustaki tavrını özetler mâhiyettedir:

"Batı, katliam yapma istidâdına sahiptir. Size neleri hatırlatayım ki? Amerikan kızılderiilerinin imhâ edilmesini mi? Esir ticaretini mi? Hiroşima'yı mı? Auschwitz'i mi? Hıristiyan batı uygarlığı budur!.. Biliyor musunuz ki; dünyadaki zenginliklerin yüzde 80'i, nüfusun yüzde 20'si tarafından kontrol

edilmekte ve tüketilmektedir? Yılda 40 milyon kişi ölmektedir ki, bu da gün başına bir Hiroşima demektir. Önce ateşi alevlendiriyorlar, sonra da itfaiyecilik oyunu oynuyorlar! Hâlâ haçlı seferleri devrini yaşamaktayız..." (İsmail Çolak, "Yeni Dünya Düzeninde Osmanlı'yı Aramak", s. 37, bas.: İstanbul, 2000.)

Asırlar boyunca müslümanlara her türlü vahşet ve barbarlığı uygulayan, sonra da utanmadan bu vahşet ve barbarlığı müslümanlara atfetmeye kalkışan küffar devletleri; târih boyunca ortaya attıkları çirkin yalan ve iftirâlarını bugün de çeşitli yollarla sürdürmekte; cehâlet, zulüm ve vahşetle dolu olan karanlık geçmişlerine bakmadan; İslâm'ı terör dini, müslümanları da terörist gibi göstermeye cür'et etmektedirler.

Papa İkinci Urbanus'un 1095 yılında yaptığı çağrı üzerine toplanan Haçlı ordusu 1096-1270 seneleri arasında tertiplenen sekiz Haçlı seferinin ilki oldu.

Haçlı seferleri'nde barbar hıristiyanların zulüm ve katliâmında had safhaya ulaşması, tamâmen seferleri başlatan Papa II. Urban'ın ve kilisede çığırtkanlık yapan adamlarının kışkırtma ve tahriklerinden ileri geliyordu. Çünkü kilisede türlü mel'aneler işleyen râhip ve papazlar, zâten câhil oldukları için hıristiyanlığa inanan şuursuz ve anlayışsız halkı; müslümanları öldürdükleri taktirde günahlarından arınacaklarını, endüljansa sâhip olacaklarını, Kutsal ruh'u ve İsâ'yı hoşnut kılacaklarını ve buna benzer asılsız safsataları telkin ederek azdırmaya, kin ve nefretlerini uyandırıp müslümanları topyekün ortadan kaldırmaya teşvik ediyorlardı.

Allah-u Teâlâ küffârın müslümanlara karşı gönüllerinde besledikleri kin ve nefretin büyüklüğüne dikkati çekerek Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Onlar size fenalık etmekten aslâ geri kalmazlar, size sıkıntı verecek şeyleri isteyip dururlar. Öfkeleri ağızlarından taşmaktadır. Kalplerinin gizledikleri ise daha büyüktür!

Eğer düşünürseniz, âyetleri size açıklamış bulunuyoruz." (Âl-i imrân: 118)

Bu Âyet-i kerime küfre ve kâfirlere meyledenler için bir ihtardır. Yâni size bu ilâhî hükümleri hatırlatıyoruz ki, onlardan her zaman uzak durun ve tehlikelerinden sakınmak için dâimâ uyanık bulunun. Onlara bu gözle bakma istidâdını kaybedenler bu tehlikeyi idrakten de mahrum kalmışlardır. Bu ilâhî hüküm hatırdan çıkarılmamalı, bugün ellerine fırsat geçse yine aynı şeyi yapacakları unutulmamalıdır.

Birinci Haçlı Seferi (1096-1099):

Haçlılar yaklaşık 600,000 kişi toplamıştı. Yağma ve tahribatlar yaparak ilerleyen bu çapulcular daha Almanya'da yolun başında 10.000 yahudiyi kılıçtan geçirmişlerdi.

Fransız Akademisi üyelerinden Funck Bretano'nun ifâdesine göre; vahşî hayvan sürülerinden farksız olan haçlı gürûhu 1096 yılında Anadolu topraklarına saldırdıklarında, İznik civârında yakaladıkları müslüman çocukları parçalamışlar, etlerini ateşte kızartıp yemişlerdi. Antakya'ya ulaştıklarında ise, başlarındaki kan içici papaz Pierre l'Ermî'tin isrârıyla, yerlerde yatan şehid Türkler'in cesedlerini birer birer toplamışlar, etlerini kemiklerinden ayırmışlar; sonra da tuzlamış, pişirmiş ve karınlarını bununla doyurmuşlardı. Onlar kızarttıkları müslüman etleriyle iştahlarını (!) tatmin ederken, ölenlerin zincire vurulmuş olan yakınları da surlardan büyük bir acı ve çâresizlik içinde, gözyaşları dökerek olup biteni seyrediyorlardı.

Haçlı ordusunun Anadolu'ya geçen ilk büyük grubunu Anadolu Selçuklu Sultanı Birinci Kılıç Arslan, İznik önlerinde kılıçtan geçirdi. Haçlıların esas kuvvetleri 1097 senesi Mayıs ayında Anadolu Selçuklularının başşehri İznik'i kuşattılar. Kanlı çarpışmalar iki taraftan da ağır kayıplara sebep oldu. Altı yüz bin kişilik Haçlı ordusu karşısında tutunamayan Birinci Kılıç Arslan çarpışarak geri çekildi. İznik, Bizans'ın eline geçti. Eskişehir istikametinden Anadolu'ya giren Haçlı ordusuna karşı Sultan

Birinci Kılıç Arslan (1092-1107), yıpratma savaşlarına başladı. Anadolu'da Haçlıları en stratejik bölgelerde yakalayıp, âni baskınlarla imha hareketlerine girişti, pek çoğunu kırdı.

Altı yüz bin kişilik kuvvetle Anadolu'ya geçen Haçlılar, Türkler'in imha hareketi sonucu, Antakya Kalesi önlerine geldiklerinde 100.000'e inmişti. 1097 yılı Ekim ayında Antakya'yı kuşatan Haçlılar, kale içindeki hıristiyan ahaliden birinin ihaneti sayesinde ancak dokuz ay sonra, Haziran 1098'de şehre girebildiler.

Haçlılar'ın Katlettikleri Türkler'in Etlерini Yemeleri:

Gözlerini kan ve vahşet bürümüş olan haçlı gürûhu Antakya'ya saldırdıklarında yaklaşık on bin Türk'ü boğazlayarak, bölgedeki bütün câmileri yakmışlardı. Nitekim hâdiseyi bizzat gözleriyle gören papaz Lemoine yapılan yağma ve katliamdan bahsederken; *"Bizimkiler sokakları dolaşıyor, rastladıkları çocuklarla ihtiyarları paramparça ediyorlardı. Ancak o gün herkes boğazlanamadı. Ertesi gün bizimkiler geri kalanları kestiler."* demişti. (Funck Brentano, "Les Croisades", Paris 1934, s. 57)

Hıristiyan târihçilerinden Ch. Mills ise, Fransa kralı I. Philippe'nin torunu olan Bohémond'un mide bulandırıcı bir gaddarlığından söz ederek:

"Antakya'da Bohémond, birkaç Türk esirini boğazlattı; herkesin gözü önünde kızarttı. Sonra seyredenlere seslenerek, iştahını tatmin etmek için geldiğini söyledi." diyordu. (Ch. Mills, "Histoire des Croisades - Haçlı Seferleri Tarihi", s. 66, 183.)

Kana susamış olan azgın haçlı sürüsü, Halep'in Maarra kasabasını ele geçirdikten sonra baş gösteren açlıkta da; on beş gün boyunca bataklıkta kalmış olan binlerce müslümanın çürümüş ve kokmuş cesedlerini birer birer parçalamış, sonra da oturup tuzlayarak yemişlerdi.

Nitekim Fransız târihçilerinden Rudolf of Caen de, onların bu iğrenç fiillerinden bahsederek şöyle diyordu: *"Askerlerimiz Maarra'da dinsizlerin (müslümanların) yetişkinlerini yemek kazanlarında kaynar suyla haşladılar; çocukları şişlere geçirerek öldürdüler ve sonra da ızgarada pişirip yediler."* (Amin Maalouf, "The Crusades Through Arab Eyes"; London, al-Saqi Books, bas.: 1984, s. 38.)

Kudüs'te Sel Olup Akan Müslüman Kanı:

Antakya'yı alan Haçlılar, kırk bine düşen kuvvetleriyle Kudüs'e hareket ettiler. Şîî-Fatımîlerin elinde olan şehir, kısa sürede Haçlıların eline geçti. Kudüs, Haçlıların eline geçince, tarihte görülmemiş büyük bir katliama uğradı. Yetmiş bin kişiyi -mabetlere sığınan kadınlar ve çocuklar dahil- acımasızca kılıçtan geçirdiler. Şehrin sokakları, kan ve cesetlerden geçilmez oldu.

Kudüs'ü istilâ eden vahşî haçlı sürüleri, yaptıkları bu büyük katliam yetmezmiş gibi, Hazret-i Ömer Câmîi'ne sığınan on bin müslüman'ı da boğazlayarak şehid etmişlerdi.

Birinci Haçlı Seferi'nde müslümanların katledilmesine öncülük eden Godefroy de Bouillon, etrafındaki cânîlere müslümanların etini pişirmelerini tavsiye eden Papa II. Urban'a yazdığı mektupta:

"Kudüs'te bulunan bütün Müslümanları katlettik, malûmunuz olsun ki, Süleyman mâbedinde atlarımızın diz kapaklarına kadar Müslüman kanına batmış olarak yüzüyoruz!." diyordu. (Necati Kotan, "Tarih Fıkraları", İstanbul, 1988, s. 80)

Vahşet, başka bir kaynakta şöyle târif ediliyordu:

"Haçlılar şehri istilâ ederken, Kudüs'te öldürülen Müslümanların kanının ayak bileği hizâsına çıktığı söyleniyordu." (Louis Brehier, "Histoire Anonyme De La Première Croisade", bas.: Paris, 1924.)

Öldürülenlerin çoğu da kadın ve çocuktur!..

Gaddarlığın ve vahşetin çığırından çıktığı Kudüs katliâmı başka bir eserde şu sözlerle anlatıyordu: *"Katliâm korkunçtu!.. Öldürülenlerin kanları sokaklarda akıyor, atıyla gezenlerin üzerine sıçırıyordu. Akşam karanlığında haçlılar, sevinçten haykırarak kiliseye geldiler ve kana bulanmış ellerini âyin için uzattılar."* (G. E. Perry, "The Middle East: Fourteen Islamic Centuries Englewood Cliffs", s. 78, bas.: 1983.)

İlk Haçlı Seferi'ne bizzat iştirak etmiş bir şövalye: *"Böyle bir katliâmı o güne kadar hiç kimse ne duymuş, ne de görmüştü! Ölüler piramitler şeklinde yığınlar hâline getirilerek yakıldı. Sayılarının ne olduğunu Tanrı bilir."* diyordu. (T. G. Djuvara, "Türkiye'yi Parçalamak İçin 100 Plân", s. 37, bas.: İstanbul, 1979.)

Haçlılar, Kudüs'te işlerini bitirdiklerinde şehir tamamen insan cesetleriyle dolmuştu. Ortaçağ tarihçilerinden Fulcherius Carnotensis, gerçekleşen katliâmın dehşetinden şöyle söz ediyordu: *"Şövalye ve askerlerimiz, öldürdükleri insanların midelerini deşip, bağırsaklarının içlerini boşalttılar ve sağken yuttukları altınları aldılar. Bütün evlere giren askerlerimiz, bir kişinin bile sağ kalmasına izin vermediler. Hattâ bebeklerin ve yalvaran kadınların bile!.."* Ünlü Arap tarihçisi Ebu'l-Fidâ ise "el-Bidâye ve'n-Nihâye" adlı eserinin ilgili kısmında; *"Öldürülenlerin büyük bir kısmı Müslümanların ileri gelenleri, âlimleri ve mukaddes mekâna mücâvir olan âbid ve zâhidleriydi."* demektedir.

Birinci Haçlı Seferi neticesinde Kudüs'te Katolik Latin Krallığı, Antakya ve Urfa'da birer Haçlı devleti kuruldu. 1144 senesinde Musul Atabegi İmâdeddin Zengî, Urfa'yı geri aldı. Bu durum İkinci Haçlı Seferi'ne sebep oldu.

İkinci Haçlı Seferi (1147-1149):

Urfa'nın Müslümanlar tarafından geri alınması üzerine, papa Eugenius'un teşviki neticesinde İkinci Haçlı Seferi başlatıldı. Alman İmparatoru komutasında 75.000 kişilik ilk kabile, Konya Ovası'na geldi. Bu ordu, Türkiye Selçukluları Sultanı Birinci Mesud tarafından imha edildi. Alman İmparatoru, canını zor kurtararak, beş bin kişiyle İznik'e sığındı. Fransa Kralı Yedinci Louis, 150.000 kişi ile yola çıktı. Alman İmparatoru'nun geriye kalmış döküntü kuvvetleriyle İznik'te birleşti. Bu kalabalık orduya karşı meydan muharebesi yapmayı uygun bulmayan Sultan Mesud, Haçlıları, Toroslar geçidine çekti. Burada büyük kayıplara uğratılan Haçlıların artıkları, Antakya'ya sığındılar. Şam'ı muhasara ettilerse de, Türkler tarafından mağlup edildiler.

Üçüncü Haçlı Seferi (1189-1192):

Selahaddin Eyyubî, Şîî-Fatimî Devleti'ni ortadan kaldırıp, Eyyubî Devleti'ni kurduktan sonra, Haçlılara karşı harekete geçti. 1097 senesinden beri Haçlıların elinde bulunan Kudüs'ü, 1187 senesinde ele geçirdi. Bunun üzerine Papa Üçüncü Clemens'in teşvikiyle Fransa ve İngiltere Kralları ile Alman İmparatoru, Üçüncü Haçlı Seferi'ne katıldılar. Avrupa'nın en ünlü kral, imparator ve kumandanlarının katıldığı bu sefer, meşhurdur.

Alman İmparatoru Friedrich Barbarossa, kara yolu, Fransız Kralı Philippe Auguste ile İngiliz Kralı Arslan Yürekli Richard, deniz yoluyla hareket ettiler. Türkiye Selçukluları Sultanı İkinci Kılıç Arslan, Alman İmparatoru'na Anadolu'ya girmemesini ikaz etmişse de, kabul etmedi. Türkler'i dinlemeyen İmparator Friedrich Barbarossa, ordusunun büyük bir kısmını Selçuklu askerlerinin elinde kaybetti. Sonunda, Akdeniz'e ulaşmadan nehirde boğuldu. Başsız kalan ve ağır zayıat veren Haçlılar, perişan bir vaziyette Filistin'e ulaştılar. İngiltere Kralı, deniz yoluyla Kıbrıs'a varıp, Bizans valisini adadan kovarak Latin Krallığı'nı kurdu. Kıbrıs'tan Akka'ya geçen Arslan Yürekli Richard ve deniz yoluyla Akka'ya varan Fransız Kralı, uzun süren muhasaradan sonra kaleyi aldı.

Üçüncü Haçlı seferi'ni başlatan İngiliz kralı Aslan Yürekli (!) Richard, bağışlayacağına söz verdiği üç bin müslüman esiri hunharca katletti.

Nitekim "**Histoire des Croisades**" adını taşıyan dönemin en önemli târih kaynağının yazarı olan Ch. Mills, milletin başında bulunan bu kana susamış canavarın, insanlığa sığmayacak kadar çirkin olan bu tavrını: "*Kanlı Richard, silâhsız ve savunmasız düşmanlarının boğazlanarak denize atılmalarını emretmiş, ancak hunharlıktan daha aşağılık bir tamah hırsıyla hareket ederek, büyük fidye vererek kendilerini kurtarmak imkânına sahip kimseleri bu âkıbetten uzak tutmuştu.*" diyerek kınamıştı.(Ch. Mills, "Histoire des Croisades - Haçlı Seferleri Tarihi", s. 183.)

Kudüs'ü yeniden almak için savaştılsa da muvaffak olamadılar. Fransa ve İngiltere kralları, acı tecrübeler ve ağır kayıplar neticesinde, Kudüs'ü alamayacaklarını anlayınca, ülkelerine döndüler.

Dördüncü Haçlı Seferi (1204):

Papa Üçüncü Innocentius'un çağırısı, Foutges de Neville'nin propagandası neticesinde Bonifacio'nun tertip ettiği bu Haçlı seferine Almanya İmparatoru Altıncı Heinrich katıldı. Haçlılar, Venedik gemileriyle İstanbul önüne geldiler. 1204 yılında Bizanslılardan İstanbul'u aldılar. Bizans İmparatoru, tahtını İstanbul'dan İznik'e taşıdı. Bu olay, Bizans tarihinde ilk defa oluyordu. Nihayet İstanbul'da 1261 senesine kadar devam eden 'Latin İmparatorluğu' kuruldu. Bu sefer sonunda Venedik ve Ceneviz Devletleri, Yakındoğu'da, büyük nüfuz ve toprak parçaları elde edip zenginleştiler. Haçlılar, dindaşları olan İstanbul'un Ortodoks hıristiyanlarına, çok zulüm ve eziyet yaptılar. İstanbul'un sanat eserleri, zengin olmak hırsıyla tahrip edildi, evler yağmalanıp, binlerce İstanbullu, şehrin tarihinde görülmemiş, insanlık dışı tecavüzlere uğradı, soyuldu ve işkenceyle öldürüldü. Dördüncü Haçlı Seferi'nden, Müslümanlardan ziyade Ortodoks hıristiyanlar zarar gördü.

Beşinci Haçlı Seferi (1217-1221):

Papa Üçüncü Honorius'un teşvikiyle Macar Kralı İkinci Andrias, Kuzey Avrupa'dan gelen Haçlılarla, 1217 senesinde Akka'ya geldi. Kral Andrias, Müslümanlar karşısında dayanamayınca, geri döndü. Geride kalanlar Dimyat'a saldırıp, şehri aldılar. Daha sonra Kahire'ye yöneldilerse de Eyyubîler tarafından bozguna uğratılıp, dağıtıldılar.

Altıncı Haçlı Seferi (1228-1229):

Papa Dokuzuncu Gregorius'un teşvikiyle Alman İmparatoru Üçüncü Frederich tarafından tertip edildi. Alman İmparatoru Kudüs'e kadar geldi. Eyyubî Sultanı Melik Kâmil'in dış baskılardan bunaldığı bir devrede, Haçlıların Kudüs'e gelmeleri antlaşma zemini doğmasına sebep oldu. Antlaşma ile Kudüs Haçlıların eline geçti. Fakat Türkler tarafından mağlup edilmeleri sonucunda şehir, tekrar Eyyubîlere teslim edildi.

Yedinci Haçlı Seferi (1248-1254):

Kudüs'ün müslümanlar tarafından alınması üzerine, Fransa Kralı St. Louis tarafından tertip edildi. Mısır'da yeni kurulan Memlûklular, Haçlıları, 1250 senesinde, Mansûre Meydan Muharebesi'nde mağlup edip, Fransa Kralını da esir aldılar. Haçlılar dağıldı. St. Louis, Dimyat'ı Müslümanlara verip ülkesine döndü.

Sekizinci Haçlı Seferi (1268-1270):

Antakya'nın müslümanlar tarafından fethedilmesi ve Yedinci Haçlı Seferi'nin öcünü almak için Fransa Kralı St. Louis tarafından düzenlendi. Bu seferin hedefi, Kudüs olmayıp, Akdeniz kıyılarındaki müslüman denizciler üzerineydi. St. Louis, Tunus'a çıktıysa da, salgın hastalıktan öldü. Fransa ordusu geri döndü. Bu sefer de başarısızlıkla sonuçlandı.

1096-1270 seneleri arasında, müslümanlara karşı düzenlenen Haçlı seferleri sonucunda, bir takım Lâtin devletleri kuruldu. Bunlar, Kudüs Krallığı, Kıbrıs Krallığı, Trablus Kontluğu, Antakya Prensiği, Urfa Kontluğu, İstanbul Lâtin İmparatorluğu, Mora Prensiği, Atina Dukalığı, Kefalonya Kontluğu, Naksos Dukalığı, Saint Jean Şövalyeleri idi. Bu Lâtin devletleri, Türkler tarafından ortadan kaldırıldı ve Haçlılardan hiçbir iz bırakılmadı.

Bu vahşi sürülere Selçuklular Anadolu'yu mezar ettiler.

Osmanlı Türkleri'ni Balkanlar'dan Çıkartmak İçin Yapılan İkinci Haçlı Dalgası (1364-1448):

Bir müddet ara verilen Haçlı Seferleri Osmanlı Türkleri'nin Balkanlara geçerek burada hızlı bir şekilde fütuhata devam etmesi üzerine yeniden başladı.

Sultan Birinci Murad 1362 yılında Edirne'yi fethetti. 1364 yılında Papa'nın çağrısı üzerine toplanan Haçlı ordusu Edirne'ye kadar geldi. Hacı İl Bey komutasında Osmanlı ordusu Sırsındığı denilen mevkide Haçlıları perişan etti. Bu zafer Osmanlı'ya Balkan topraklarını tamamen açmış oldu. Dedeağaç, Gümölcine, Kavala, Drama, Samakov Osmanlı'ya geçti.

1389 yılında toplanan başka bir Haçlı Ordusu Birinci Kosova Savaşı olarak tarihe geçen harpte başkumandanları dahil sekiz saat içerisinde imha edildi. Sultan Murad Hüdavendigâr harp sahasını gezerken yaralı bir Sırp askeri tarafından şehid edildi. Bu zaferden sonra Balkanlar tamamen Osmanlılar'ın eline geçmiş oldu.

Yıldırım Bayezid'in İstanbul'u kuşatması üzerine 1396 yılında muazzam bir Haçlı ordusu daha tertip edildi. Macaristan, İngiltere, Fransa, Norveç, İskoçya, Polonya, İspanya, Aragon krallıkları, Almanya İmparatorluğu, Venedik Cumhuriyeti, Papalık, Rodos ve Ceneviz kuvvetlerinden oluşan Birleşik Haçlı ordusu 100.000 ölü, 10.000 esir bırakarak yok edildi.

İkinci Murad Han devrinde Haçlılar Osmanlı'ya karşı dördüncü defa bir araya geldi. Macaristan, Almanya, Polonya, Bizans, Venedik, Papalık... gibi devletlerin orduları bir araya geldiler. 1444 Varna Savaşı'nda düşman ordusu imha edilmesine karşılık Osmanlı ordusu sadece 150 şehid vermişti.

Haçlılar 1448 yılında tekrar şanslarını denediler. 100.000 kişi toplamışlardı. Yine büyük bir bozgun yaşadılar. Bu, haçlıların Osmanlı Türkleri'ni Balkanlar'dan çıkartmak için son teşebbüsleri oldu. Selçuklular Anadolu'yu, Osmanlılar Balkanlar'ı Haçlılar'a mezar ettiler.

Modern Avrupa tarihinin Haçlı Seferleri ile başladığını söylemek mümkündür. Bu sebeple Türk'ü Anadolu'dan çıkarıp atmak fikri Haçlı Batı'nın damarlarına, genlerine işlemiştir. Nitekim bütün iç çekişmelerine rağmen her fırsatta Türklere karşı birlik olmuşlardır.

Birinci Dünya harbinde Kudüs'ün elimizden çıkması üzerine, müttefikimiz olan Almanlar, bayram yapmıştır.

Endülüs'teki Müslümanların Hıristiyanlar Tarafından Hunharca Katledilişi:

Müslümanların Endülüs'te büyük bir medeniyet kurmalarını hazmedemeyen İspanyol kilisesi, hâkimiyetleri altında bulunan Endülüs'lü müslümanlara hıristiyan olmaları veyâ bölgeyi terketmeleri yönünde baskı yapmaya başlamış; kısa bir müddet sonra Engizisyon mahkemeleri aracılığıyla, bölgedeki müslüman halka uygulanan baskı, yapılan işkence ve şiddet son haddine varmıştı.

Gustave le Bon, İspanya'daki hıristiyanların müslümanlara yaptıkları barbarlık ve zulmün vahşet ve soykırım seviyesine ulaştığını "Civilasition des Arabes" adlı eserinde şöyle anlatır:

"Zafer kazanan hıristiyanların mağlûp Müslümanlar'a karşı icrâ ettikleri her çeşit zulüm ve katliamların hikâyelerini titremeden okumak mümkün değildir!"

Onları zorla vaftiz ettirdiler. Kutsal (!) Engizisyon mahkemelerine teslim ederek kabil olduğu kadar diri diri yakılmalarını sağladılar. Bu işleri kestirmeden halletmek için de Tuleytule başrahibi hıristiyanlığı kabul etmeyen bütün Araplar'ın kılıçtan geçirilmelerini emretti.

Dominiken tarikatı papazı daha da kestirme hareket etti. Kadın ve çocuklar dâhil, ne kadar müslüman varsa kafalarının uçurulması emrini verdi. İspanya'nın yüksek tabakasını, aydınlarını ve sanâycilerini teşkil eden üç milyon Arap ya öldürüldü, ya da yarımadadan dışarı atıldı. Sekiz asırdan beri Avrupa'nın üzerine ışık saçan parlak medeniyetleri ebediyyen söndü.

Bu korkunç katliamlar yanında, 'Saint Barteleni Gecesi' (Protestanların katolikler tarafından katledilme gecesi) basit bir arbede gibi kalır. Şunu da itiraf etmek gerekir ki, en vahşî istilâcılar arasında bile, bu derece korkunç katliamlarda bulunan tek bir kimse gösterilemez!" (Gustave le Bon, "Civilasition des Arabes", s. 129, 160.)

Bu onların, küfürleri nedeniyle kalplerinin kaskatı oluşundan, gönüllerinde merhametten eser dahî bulunmayışından ileri geliyordu.

Kazıklı Voyvoda'nın Uyguladığı Katliam ve Vahşet:

Macarlar'ın 'Drakul', yani şeytan, Ulahlar'ın 'Çpelpuç', yani cellâd, Türkler'in de "Kazıklı Voyvoda" diye isimlendirdiği, ölümünden asırlar sonra filmlere konu olan III. Vlad Tepeş, Fâtih Sultan Mehmed Han döneminde Eflâk voyvodalığına tâyin edilen, ancak kendi halkına uyguladığı görülmemiş işkenceler ve pâdişâha karşı yeltendiği isyan nedeniyle alaşağı edilen zâlim ve gaddar Kazıklı Voyvoda'nın en sevdiği cezâ yöntemi kazık işkencesiydi. Yemek yerken, kazıklara oturtulmuş insanların çığlıklar içinde can çekişmesini seyredirdi. Hayvanları da kazığa oturtur, öldüttüğü annelerin kızartılmış etlerini çocuklarına zorla yedirirdi. Bazen de annelerin göğüslerini kestirip yerine çocukların başlarını diktirir; insanları doğrayarak çömlek içinde pişirtirdi.

Onun binlerce insanı nasıl acımasızca katlettiğini dönemin papalık elçisi Modrusa şöyle târif etmekteydi:

"Kimilerini arabanın tekerlekleri altında kemiklerini kırılarak öldürttü, kimilerinin bağırsaklarına varıncaya kadar derilerini yüzdürttü; kimilerini ya kazıklara geçirtti, ya da kor hâlindeki kömürlerin üzerine yatırttı, kimilerinin ise başlarını, göbeklerini, göğüslerini deldirtti; kazıklara oturarak, kazığın ağızlarından çıkmasını sağladı. Böylece, hiçbir işkence yöntemini ihmâl etmedi. Annelerin göğüslerine kazıklar saplayıp, bebeklerini bu kazıkların üzerine attırdı." (Zeynep Dramalı, "Canavarlar Galerisinin Esas Oğlanı: Drakula", Hürriyet Tarih dergisi, 5 Şubat 2003, s. 5.)

Vahşet ve gaddarlıkta sınır tanımayan Kazıklı Voyvoda'nın en büyük düşmanı, himâyeleri altında yaşadığı Türkler'di. Bu hıncını tatmin için bir defasında kazıklara vurulmuş ve işkenceler içinde can vermekte olan Türkler'in karşısına geçerek, onlara baka baka saray halkıyla birlikte büyük bir iştahla yemek yemişti. Eline Türk esir geçtiğinde ayaklarındaki derinin yüzülmesini ve meydana çıkan kırmızı etlerin tuz ile oğuşturulmasını, sonra da elem ve azabın daha da artması için keçilere yalattırılmasını emrederdi. Fâtih Sultan Mehmed tarafından kendisine gönderilen Osmanlı elçileri, sarıklarının başlarından çıkarıp önünde eğilmeyi kabul etmeyince, sarıklarının üçer çivi ile başlarına çiviletmişti.

Sefilliğine bakmadan Osmanlı Devleti'ne başkaldırmaya kalkışan acımasız voyvodanın defteri, çok geçmeden cihan hükümdarı Fâtiş Sultan Mehmed Hân tarafından dürüldü ve yaktığı fitne ve katliam ateşi bir daha alevlenmemek üzere söndü. Kaçıp sığındığı Macaristan'da yakalanarak öldürüldü.

Fransızların Cezayir Soykırımı:

Fransızlar Cezayir'de 1830 ile 1962 yılları arasında 1 milyon Cezayirli'yi öldürdüler. Bu süre içinde her türlü işkence, kültürel soykırım, tecavüz yöntemleri uygulandı. Cezayirli tıp deneylerinde kobay olarak kullanıldı. Fransızlar 8.000 köyü yok ettiler, Cezayirli köylü nüfusun yarısı (1.8 milyon Cezayirli) Fransızların kullandıkları napalm bombalarının etkisiyle yok edilen evlerini ve verimsizleşen topraklarını terk etmek zorunda kaldılar. 2.5 milyon Cezayirli'yi toplama kampı şeklindeki bölgelerde tecrit ettiler. Birçok Cezayirli korkunç işkenceler altında hayatını kaybetti. (Bkz. Batı Tarihinde İnsanlık Suçları, Sefa M. Yürükel)

Yahudilerin Filistin'de Yaptıkları Soykırım ve Vahşet:

İsmâil Çolak'ın "**Filistin'de Yamyamlara Şapka Çıkarttıran Haçlı-Siyon Barbarlığı**" adlı makâlesindeki şu tespitleri, Osmanlı Devleti'nin yıkılışından sonra Arap yarımadasını kan gölüne çeviren yahudi vahşetini özetleyecek mâhiyettedir:

"Haçlı Seferlerinden asırlar sonra Osmanlı hâkimiyetinin sona ermesiyle beraber, bölge ikinci bir şedit/kanlı barbarlık ve soykırım dalgasıyla daha karşılaşacaktı: "Siyonist Vahşet"... Osmanlı'nın bıraktığı boşluğu sonuna kadar değerlendiren Siyonistler, İngilizlerin de desteğini arkalarına alarak Filistin'de bir Yahudi Devleti kurabilmek için siyasî arenada sarfedilen mücadeleler kadar Yahudi göçmenlerin Filistin'e yerleşmelerini, toprak sâhibi olmalarını ve nüfus bakımından çoğunluğu ele geçirmelerini de oldukça önemsiyorlardı. Göçmenlere daha fazla yer açabilmek için ne kadar fazla Filistinli katledilirse kâr düşüncesiyle hareket eden Siyonistler, Kudüs ve Filistin'i kana bulamaya şu parolayla ahdetmişlerdi: 'Vatansız bir halk için halksız bir vatan!' (Alan R. Taylor, 'İsrail'in Doğuşu', bas.: İstanbul, 1992. s. 1362.)

Kendilerine gönderilen Peygamberleri dahi fütursuzca katleden, yeryüzünün en bozguncu ve lânetlik kavmi olan Yahudiler, Filistinlileri yok ederken (aynen haçlı papazlarının yaptığı gibi) muharref Tevrat'ın şu hâlis barbarlık tavsiyelerini düstur ediniyorlardı: 'Rabbin Musa'ya emretmiş olduğu gibi bütün erkekleri öldürdüler, kadınları esir aldılar, bütün şehirleri yaktılar... Bütün erkek çocukları ve bir erkekle karı koca hayatı yaşamış bütün kadınları öldürün. Fakat bütün bâkireleri kendinize saklayın!' (Edward Said, "Oryantalizm", s. 477, trc.: S. Ayaz, bas.: İstanbul, 1989.)

Bu ve bundan sonraki katliamların en baş fâillerinden olan Ariel Şaron'un aşağıdaki sözlerinin haçlı seferlerine komuta eden kan içici canavarlardan hiçbir farkı yoktu: 'Yemin ederim ki; eğer ben sıradan bir İsrail vatandaşı olsaydım, gördüğüm her Filistinli'yi yakardım, acı çekerek ölmesini sağlardım. Refah'ta 750 Filistinli'yi öldürmüştüm. Arap kızlarına tecavüz etmelerini sağlayarak askerlerimi cesaretlendirmeye çalışıyordum. Filistinli kadınlar yahudilerin ancak kölesi olabilir. Biz onlara istediğimizi yapabiliriz. Kimse bize ne yapmamız gerektiğini söyleyemez. Ama biz herkese ne yapacağını söyleriz!..' Şaron ve diğer Siyonist teröristler, kanlı eylemlerinde daima, İsrail'in kurucusu Ben Gurion'un şu doktrini istikâmetinde hareket ediyorlardı: 'Kadın ve çocuklar dâhil savunmasız, mâsum insanları acımasızca vurmak gerekir.'" (İsrail Şamir, 'Kaybedilen Ateş İmtihanı', trc.: A. Ünaltay, Yarın Dergisi, Mayıs - 2002.)

İsrail halen daha Filistin'de müslüman kanı akıtmaya devam etmekte, müslümanların topraklarını günagün zorla işgal etmekte, Mescid-i Aksa'yı, kutsal mekânları askerlerine çığnetmektedir.

Yakın Tarihte Türk ve Müslümanlara Yapılan Soykırımlar:

Osmanlı'nın çöküşü yıllarında Balkanlar'da, Girit'te, Kırım'da, Kafkaslar'da yaşanan katliamlar hâlâ belleklerde.

Birinci Cihan harbi ve devamında İngilizler'in, Fransızlar'ın, İtalyanlar'ın, Ruslar'ın, Ermeniler'in, Bulgarlar'ın, Sırp'ların yaptığı müslüman katliam ve soykırımları, zulüm ve işkenceleri unutulmamıştır.

"Yunanlılar 1919'da İzmir bölgesini işgal edip Orta Anadolu'ya doğru girdikleri zaman, büyük çapta bir katliamı tamamladılar. 25 Haziran 1919'daki Aydın katliamı, cinayetler zincirinden bir tanesiydi. Yunan askerleri önce, kasabanın Türk mahallesini yoğun bir topçu bombardımanına tabi tuttular. Kaçmaya çalışan Türkler, Yunan askerleri veya yardımcı sivil kuvvetler tarafından vurulup öldürüldü. Ondan sonra, Yunan ordusu mahalleye girdi ve yıkıma devam etti. Bazı Türk aileleri, evleri ateşe verilerek diri diri yakıldı. Diğerleri sokaklarda öldürüldü. Bir bina içerisine saklanmış olan dört kadın, tahta kazıklara bağlanarak katledildiler. O gün yaklaşık onbin Türk zalimce katledildi." (Pierre Oberling, Bellapais'e Giden Yol. Bkz. Vahşi Batı, sh. 279)

Ve daha dün Kıbrıs'ta yaptıkları katliamlar unutulmadı. *"1970'lere gelinceye kadar yüzlerce Kıbrıs Türk'ü, vahşi Yunan'ın silahlarıyla can verdi. Rumlar, silahsız gençlerden dağlarda sürülerini otlatan çobanlara, çaresiz yaşlılardan küçücük çocuklara kadar rastladıkları her Türk'ü, içlerindeki vahşet ateşiyle katlettiler."* (Dr. Sedat Cereci, Vahşi Batı, sh. 284)

Akabinde Bulgaristan'da, daha sonra Bosna-Hersek'te, arkasından Azerbeycan'da, Çeçenistan'da, Arakan'da yaşanan vahşet ve katliamlar hâlâ yüreklerde.

Özellikle Bosna-Hersek'te yaşananlar medeni(!) Avrupa'nın soykırım ve vahşet geçmişinin hâlâ devam ettiğinin en bariz göstergesiydi. 500 yıl önce Amerika yerlilerinin hamilelerinin karınlarını deşen Avrupalı soykırımcılar aynı şeyi 10 yıl önce Avrupa'nın göbeğinde yaptılar. Köprü'nün altından çok sular aktı amma Avrupa'sı, Amerika'sı genlerindeki vahşetten zerrece bir şey kaybetmediler. Bosna'da yüzbinlerce insan sadece müslüman oldukları için vahşice katledildi. Bütün Avrupa seyretti, ellerini ovuşturdu.

Hep aynı vahşetle, Birinci Haçlı seferindeki katliamlardan bin yıl sonra dün Bosna'da, bugün Irak'ta, yarın İran ve daha hangi İslâm coğrafyasında bu vahşet devam edecek!

İşte bu medeniler(!)in gerçek yüzü budur: Vahşet, soykırım, işkence, tecavüz, yağmalama, sömürme!..

Günümüzdeki Haçlı Zihniyeti:

Bugün de değişik kisveler altında Haçlı seferleri devam etmektedir. Zira Batı'nın temel zihniyeti budur. Bütün çıkar çatışmalarına rağmen Batı'nın Türkiye'nin parçalanması noktasındaki işbirliği dikkat çekmektedir. İşte bunların durumu budur.

Komünizmin yıkılmasından sonra İslâm'ı hedefine koyan küffar bütün İslâm dünyasında işgal ve katliamlara başladı. Ancak kılıfına uydurmak önce zemin hazırladı. Bosna kıyımı ile başlayan süreçte, Kosova, Afganistan, Irak diye devam eden bir dönem yaşandı ve hâlâ yeni versiyonları sahneye konmaktadır. Bunlar ilk askerlerini gönderirken "Bu bir haçlı seferidir." diye arz-ı endam ediyorlardı. Tepki gelince bu söylemleri bıraktılar. Zira küffar icraatını sinsice yapar, kelimelerin ve kavramların arkasına saklanır. "Demokrasi getiriyorum!" dediğinde aslında "Vahşet"i kastettiğini, "Medeniyet getiriyorum!" dediğinde de aslında "Kendi küfrünü ve ahlâksızlığını" kastettiğini anlamak gerekir.

Küffar İslâm dünyasını yok edip parçalamak ve işgal etmek fikrinden vazgeçmiş değildir.

Küfür Tek Millettir

**"Kâfir olanlar birbirlerinin dostlarıdır.
Eğer siz bunu yapmazsanız yeryüzünde fitne ve büyük bir fesad (kargaşalık)
olur."
(Enfâl: 73)**

"Ey iman edenler! Müşrikler ancak bir necis (pislik)tir." (Tevbe: 28)

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Eğer onlar Allah'a, Peygamber'e ve ona indirilene (Kur'an'a) inanmış olsalardı, onları dost edinmezlerdi. Fakat onların çoğu yoldan çıkmış fâsıklardır." (Mâide: 81)

Bu Âyet-i kerime'ler İslâm'a ve müslümanlara karşı küfrün tek millet olduğuna delildir.

Zira Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde: **"Küfrün tek millet olduğunu"** haber vermişlerdir.

Nitekim diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Kâfir olanlar birbirlerinin dostlarıdır." (Enfâl: 73)

Onlar küfür ve sapıklık hususunda bir tek millettir.

Allah-u Teâlâ küfrün birbirleriyle dost olduğunu, inananların onlarla dostluk kuramayacağını beyan buyuruyor.

Âyet-i kerime'nin devamında şöyle buyuruluyor:

"Eğer siz bunu yapmazsanız yeryüzünde fitne ve büyük bir fesad (kargaşalık) olur." (Enfâl: 73)

Kâfirlerin arasındaki dostluk, kâfirlik bağından ileri gelmektedir. Müminlerin arasındaki dostluk da iman bağından kaynaklanmaktadır. Bunların birisi ışıktır, diğeri ise karanlıktır. Kâfir Allah'ın düşmanıdır, mümin ise dostudur. Öyleyse arayı iyice ayırmak gerekir. Eğer kâfirlerle bağlar koparılmazsa, yeryüzünde çok büyük bir fitne meydana gelir, o da imanın elden gitmesi ve küfrün açığa vurmasıdır.

Gerek ehl-i kitap olan yahudi ve hıristiyanlar, gerek müşrikler ve gerekse müslüman gibi görünerek müslümanlar arasında fitne çıkaran içteki düşman münafıklar hep aynı tiyette ve vasıftadırlar. İslâm dininin ezeli ve ebedî düşmanıdırlar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Şüphesiz ki kâfirler sizin apaçık düşmanınızdır." (Nisâ: 104)

Ehl-i küfür hiçbir zaman müslümanlara olan düşmanlıklarından vazgeçmezler.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Eğer onların güçleri yetse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler." (Bakara: 217)

Bu ilâhi buyruk, kâfirlerin müslümanlara düşmanlıkta ne kadar ileri gittiklerini, bâtil inançlarında ne derece katı davrandıklarını, düşmanlıklarının sürekliliğini bildirmekte, müslümanları dinlerinden çeviremedikleri sürece bu savaşı ara vermeyeceklerini beyan etmektedir. Güçleri yetse, bundan hiç de geri kalmazlar.

Allah-u Teâlâ Kur'an-ı kerim'in birçok Âyet-i kerime'lerinde yeri geldikçe onların vasıflarını bir bir beyan etmekte, inananların onlara karşı uyanık bulunmaları için uyarılarda bulunmaktadır:

"Onlar düşmandır, onun için (kendilerine emniyet etme) onlardan sakın!" (Münâfikûn: 4)

Onlar hem İslâm'a hem de müminlere düşmandırlar. O bakımdan düşmanların en tehlikelidirler. Sizi aldatabilme ya da size zarar verebilme ihtimaline binaen her an dikkatli olun.

"Allah onları kahretsin!" (Münâfikûn: 4)

Onlar böyle bir bedduâyaya müstehaktırlar. Onlar cezalandırılmaktan aslâ kurtulmayacaklardır. Sen onları dost edinişen, sen de bu kahra uğrarsın.

"Kitap ehli'nden olan kâfirler de müşrikler de size Rabb'inizden bir hayır inmesini istemezler." (Bakara: 105)

Yahudi, hıristiyan ve putperest kâfirler sizi kıskandıkları ve kin kustukları için Rabb'iniz tarafından size bir iyilik dokunmasını, öne geçmenizi, yükselmenizi istemezler.

"Size bir iyilik dokunursa bu onları üzer. Başınıza bir musibet gelse buna da sevinirler." (Âl-i imrân: 120)

Müslümanlar Allah-u Teâlâ'nın yardımıyla güçlenirler, zaferler kazanırlarsa onlar bundan hoşlanmazlar. Bir bozgun ile karşılaşırlarsa, bundan dolayı da son derece sevinç duyarlar. Bu ise düşmanlığın en ileri derecesidir.

"Eğer sabreder Allah'tan korkarsanız, onların hilesi size hiçbir zaman zarar veremez. Şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır." (Âl-i imrân: 120)

Bütün bunlara karşı müslümanların vazifesi sabır ve takvâdır.

Eğer müslümanlar Allah-u Teâlâ'ya itaat etmekte sabreder, yasaklarından iyice korunurlarsa, o kâfirlerin ve münafıkların hile ve entrikalarının hiçbir zararını görmezler.

"Sen kendileriyle antlaşma yaptığın halde, onlar her defasında hiç çekinmeden antlaşmalarını bozarlar." (Enfâl: 56)

Bu onların tıynetlerinde vardır. İşlerine gelince anlaşmaya sadık kalırlar, işlerine gelmediği zaman kitabına uydurup kaldırırılar, işlerine geldiği şekilde kendi menfaatlerine uygun olanı yürürlüğe koyarlar.

"Sen onları derli-toplu sanırsın, halbuki kalpleri darmadağıniktır." (Haşr: 14)

Oysa ki onlar son derece ihtilâf içindedirler. Bir fikir etrafında toplanıp da gönül birliği ile hareket edemezler. Her biri başka arzu peşindedir. Böyle bir ordu dışarıdan ne kadar toplu ve kuvvetli görünürse görünsün, gerçekte o bir ordu değildir, bir kül yığını gibi hafif rüzgârla savrulacak kuru bir kalabalıktan ibarettir.

"Onlar yeryüzünde durmadan fesat çıkarmaya koşarlar." (Mâide: 64)

Onların bu vasıfları tarih boyunca devamlı olarak sergilenmiş, bir ibret numunesi olarak kalmıştır. Her devirde her mekânda onlar kargaşalık çıkarmışlardır.

"Kendilerine: 'Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın!' denildiği zaman: 'Biz ancak ıslah edicileriz.' derler." (Bakara: 11)

Yeryüzünde fesat çıkarmak küfürdür. Kim Allah'a isyan ederse yeryüzünde fesat çıkarmış olur.

Kendilerinin ıslah edici kimseler olduklarını iddia ederlerken, yaptıkları anarşiyi örtmek isterler. Çünkü onlar doğruyu ve gerçeği seçemedikleri için, bozmayı düzeltmek sanırlar. Kalplerindeki hastalık sebebiyle fesadı ıslah şeklinde tasavvur ederler ve gizli gizli hâinlik yaparlar.

"Allah fesadı sevmez." (Bakara: 205)

Ne fesadı sever, ne de fesat çıkarıcıları.

Allah-u Teâlâ onların bu cevaplarını şiddetli bir şekilde reddederek Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"İyi bilin ki asıl ortalığı ifsat edenler kendileridir. Lâkin anlamazlar." (Bakara: 12)

Ne öğüt dinlerler, ne de dinlemek isterler.

"Onlardan birçoğunun, kâfirleri dost edindiklerini görürsün!" (Mâide: 80)

Bu Âyet-i kerime dahi onları tanımamız için yeterlidir.

"Allah'ın nurunu ağızlarıyla (üfleyp) söndürmek isterler." (Tevbe: 32)

İçlerini ve dışlarını saran küfür, onlara bu cehaleti yaptırmaktadır.

"Onlar size fenalık etmekten geri kalmazlar." (Âl-i imrân: 118)

İslâm dışındaki bütün din mensupları, inkârcı ateistler ve münafıklar da bu Âyet-i kerime'nin kapsamına girmektedirler.

"Size sıkıntı verecek şeyleri isteyip dururlar." (Âl-i imrân: 118)

Bu gibi kimseler İslâm'a daima karşıdırlar ve müslümanlara sıkıntı ve zorluk verecek her şeyi arzu ederler.

"Öfkeleri ağızlarından taşmaktadır. Kalplerinin gizledikleri ise daha büyüktür." (Âl-i imrân: 118)

Sinelerinde gizledikleri açıkladıklarından çok daha fazladır. Düşmanlıkları yüzlerinden okunur. İslâm'a ve müslümanlara karşı gizledikleri kini akli başında herkes anlayabilir.

"Allah onlara lânet etmiştir." (Nisâ: 46)

Bu lânet onlar için dünyada da ahirette de geçerlidir.

"Allah onlara gazap etmiştir." (Mâide: 80)

Lânet üstüne lânete, gazap üstüne gazaba uğramışlardır.

"Allah kâfirleri sevmez." (Âl-i imrân: 32)

Sen de kâfirleri sevme, sen de onlara meyletme!

"O halde sakın kâfirlere arka çıkma!" (Kasas: 86)

Onlara muhalefet et, isteklerine uyma!

"Kim onlarla dost olursa işte onlar zâlimlerin tâ kendileridir." (Mümtehine: 9)

Düşmanlık yerine dostluğu koyarak adaletin hakkına tecavüz edenler ve neticede kendilerine zulmetmiş olanlardır.

"Allah'ın lâneti kâfirlerin üzerine olsun!" (Bakara: 89)

•

Allah-u Teâlâ küfrün vasıflarını da Âyet-i kerime'lerinde beyan buyuruyor:

"Ey iman edenler! Müşrikler ancak bir necis (pislik)tir." (Tevbe: 28)

Onlardan kaçınmak, uzak durmak ve onlarla olan dostluğu kaldırmak gerekir.

"Artık onlardan yüz çevirin. Çünkü onlar murdardır." (Tevbe: 95)

Tıpkı kendisinden kaçılması gereken pis koku gibidirler.

•

Allah-u Teâlâ Kâfirun sûre-i şerif'inde kıyamete kadar gelecek müslümanlara, onların dinlerinden bütünüyle uzak durmalarını emir buyurmuştur:

"Resulüm! De ki:

'Ey kâfirler! Ben sizin taptıklarınıza tapmam, benim taptığıma da siz tapmazsınız. Ben de sizin taptığınıza asla tapacak değilim, benim taptığıma da sizler tapmıyorsunuz. Sizin dininiz size, benim dinim banadır.'" (Kâfirun: 1-6)

Bu ifade kâfirlere hoş görünmek için değil, küfürleri devam ettiği müddetçe onlardan kesinlikle ilişkiyi kesmeyi ilân etmek içindir.

Kâfirlerin dinleri kendi aralarında ne kadar farklı olursa olsun, hepsi de tek bir millettir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İhlâs Sûre-i Şerif'i (6)

İHLÂS SÛRE-İ ŞERİF'İNİN BÂTİNÎ MANÂSİ

Kişilerin en kolay okuyacağı sûre İhlâs-ı şerif'tir. Halbuki o en zor okunan bir Sûre-i şerif'tir.

"De ki: O Allah Ehad'dır." (İhlâs: 1)

Bu Âyet-i kerime'de insanların üç sınıfına ve bu sınıfların mertebelerine işaret edilmiştir.

Şöyle ki:

"Hüve"; "İşte O!" demektir. O ise hitap eden ile hitap edilen arasında malum olan şeydir. Bu **"Hassü'l-has"** olanların mertebesidir. Çünkü ârifler mârifetullah için delile muhtaç olmadıklarından, onlar için işâret kâfidir.

Daha sonra **"Has"** insanların mertebesine işaret için **"Allah"** Lâfza-i celâl'i zikrolunmuştur. Zira onlar Allah-u Teâlâ'yı delillerle ispat etmeye çalışırlar. Yarattığı mahlûkatın yaratılışlarındaki ince sanattan Hâlik-ı Azimüşân'ın varlığına intikal ederler.

"Avam" halkın mertebesine işaret için de **"Ehad"** lâfzı gelmiştir. Çünkü onların anlayış kabiliyetleri diğerleri gibi olmadığından, şirke düşmemek için, Allah-u Teâlâ'nın vahdaniyetini, birliğini ifade eden **"Ehad"** lâfzı zikredilmiştir.

Hükümlerinde birdir, hakimiyet O'nun şânıdır.

•

"Hassü'l-has" olanların anlayışı son derece derûnîdir.

"De ki: Allah Ehad'dır."

"Ehad" deyince; Allah-u Teâlâ müstakil bir vücuttur, O'ndan başka hiçbir mevcut yoktur. Var olan yalnız O'dur, Ehad yalnız O'dur, başka Ehad yok!

Fakir: **"Kul hüvallahü Ehad"** dediğim zaman O'nu zikrediyorum, ismini zikretmiyorum. Ehad dediğim zaman Ehad'ı görmem lâzım.

Nitekim Sıddık-ı Ekber -radiyallahu anh- Hazretleri:

"Ben Allah'ı gördüm, başka bir şey görmedim." buyurmuştur.

O Ehad'ı görmüş, başka bir şey görmemiş.

Ne kendini görür, ne de yaratılmışları görür. Kendisi çıktı aradan. Yoksa kendisi var iken görebilir mi? Göremez. Zira aslı zaten bir damla kerih su. O kerih suyu Allah-u Teâlâ bir maske haline getirmiş. O'nu görür, O'ndan görür, başka bir şey görmez. Kendisini bir maskeden ibaret olarak gördüğü gibi, kâinatın da bir maskeden ibaret olduğunu o zaman görür. En mühimi ise, o zaman Yaratan ile yaratılmış olanların ayrı olduğu görülür. Çünkü yaratılanlar bir **"Kün feyekün"**den ibarettir. **"OI!"** der, hemen oluverir.

"Bir şeyi dilediği zaman, O'nun emri sadece: 'OI!' demekten ibarettir. O da hemen oluverir."
(Yâsin: 82)

Allah-u Teâlâ'nın iradesinin sonsuz olduğunu gösteren bu ilâhî beyan, bir şeyi yokluk âleminden varlık âlemine çıkarmayı ve bunun süratini gösteren bir temsildir. Yoksa burada kendisine emir verilen bir şey yoktur. Her şey O dilediği an meydana geliverir.

"Her şeyin melekûtu (tasarrufu) elinde olan ve sizin de kendisine döneceğiniz Allah, noksan sıfatlardan münezzehtir." (Yâsin: 83)

Göklerin ve yerin hükümranlığı kudret elinde bulunan, yaratmak da emretmek de yalnız kendisinin olan, kıyamet gününde kullarının kendisine döneceği, **"Hayy"** ve **"Kayyûm"** olan Allah-u Teâlâ'yı tenzih ve takdis ederiz.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED **Aleyhisselâm**

-Hicretin Beşinci Yılı-

Hendek Savaşı (4)

Aralık 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

İman Cephesi:

Müşrik ordusuna karşılık mücahidlerin sayıları üç bini geçmiyordu. İçlerinde ancak otuz altı atlı vardı; önlerinde hendek, arkalarında Sel dağı bulunuyordu. Hendek müslüman ordusuyla düşman ordusu arasında, boydan boya uzanmıştı. Muhâcirler'in sancağı, Zeyd bin Hârise -radiyallahu anh-in, Ensâr'ın sancağı da Sa'd bin Ubâde -radiyallahu anh-in elindeydi. Mevsim kış, soğuk da şiddetliydi.

Müslümanlar küçük birlikler halinde ayrıldılar. Hendeği enine ve boyuna muhafaza altında tutmak için devriye geziyorlardı. Süvariler ve piyadeler arasında vazife taksimi yapıldı.

Daha esas savaş başlamamıştı. Düşman atlıları da hendek boyunca dolaşıyorlar, müslümanlar tarafından savunması ihmal edilmiş bir giriş yeri arıyorlardı.

Bileziğin bileği sardığı gibi her taraftan sardıklarında müslümanlar aslâ korkmadılar ve tereddüt göstermediler.

Bu hususta nâzil olan Âyet-i kerime'de Allah-u Teâlâ şöyle buyurdu:

"Müminler ahzâbı (düşman birliklerini) gördüklerinde: 'İşte Allah ve Resul'ünün bize vâdettiği! Allah ve Resul'ü doğru söylemiştir.' dediler.

Bu onların ancak imanlarını ve teslimiyetlerini arttırdı." (Ahzâb: 22)

Yani orduların çokluğu, sıkıntının şiddeti onların Allah-u Teâlâ'ya olan derin ve kuvvetli imanlarını artırmaktan başka bir şey yapmadı. Çünkü onlar Allah-u Teâlâ'nın kendilerine yardım edeceği ve İslâmiyet'i bütün dinlere üstün kılacağı vaadinin er geç gerçekleşeceğine inanıyorlardı.

Kureyza Yahudileri'nin İhaneti:

Müslümanların en zayıf noktası, gerilerinde yahudilerin bulunduğu yerd. Kureyza yahudileri, Kureyşliler'le birleşirlerse kazılan hendeğin kıymeti kalmayacaktı. Kureyza oğulları büyük bir yahudi kabilesi idi, Medine'nin dışında kuvvetli kalelerde oturuyorlardı. Müslümanlarla anlaşmaları vardı. Harici bir tehlike başgösterdiği zaman müslümanlarla birlikte şehri onlar da savunacaklardı. Ayrıca Resulullah Aleyhisselâm'dan habersiz de hiçbir askeri harekâta bulunmayacaklardı.

Müşrikler Medine'ye yaklaştıklarında, Ebu Süfyan bin Harb, Nadir yahudilerinin reisi Huyey bin Ahtab'a Kureyza yahudilerini teşvik ederek anlaşmalarını bozduzmaya çalışmasını söylemişti.

Huyey, Kureyza yahudilerinin reisi Ka'b bin Esed'in evine gitti. Ona müslümanlarla olan anlaşmayı bozmasını teklif etti ve özetle şöyle söyledi:

"Kureyş'i liderleri başlarında topyekün getirip Rume vâdisinde develer kavşağına indirdim. Gatafân'ı da Uhud civarına yerleştirdim. Bana Muhammed'in ve adamlarının kökünü kazımadan dönmeyeceklerine dair söz vermiş durumdalar."

Ka'b bin Esed ona: *"Vallâhi sen bana en büyük kötülüğü müjdeliyorsun. Yazıklar olsun sana Huyey! Yakamı bırak, ben sözümde durayım. Çünkü ben Muhammed'den hep iyilik ve dürüstlük gördüm."* demişse de, o kadar üzerine düştü ki, nihayet Ka'b bin Esed'i fitneye düşürdü, Kureyza oğullarını kandırdı. Düşmanın her taraftan Medine'ye saldırdığı, müslümanların en buhranlı dakikalar yaşadığı bir sırada, Kureyza oğulları anlaşmayı bozdular. Bekledikleri fırsatın geldiğini hesaplayarak müslümanları arkadan vurmak için Kureyşliler'le işbirliği etmeye karar verdiler.

Kureyza oğulları Medine dışındaydı. Resulullah Aleyhisselâm hendek önünde düşmanla uğraşırken, yahudiler de şehri basacaklar, müslüman âilelerini kılıçtan geçireceklerdi.

Yahudilerin müşriklerle birleştiği duyulunca müslümanlar telâşa düştüler. Resulullah Aleyhisselâm meseleyi gizlice tahkik ettirdi, haberin doğruluğu anlaşıldı. Nasihat için gönderilen heyetin başında Sa'd bin Muâz -radiyallahu anh- vardı. Kureyza oğulları'nın akıllarını başlarına almalarını, Nadîr oğulları'nın düştükleri âkıbete düşmemelerini hatırlattı, fakat dinlemediler, müslümanlara karşı düşmanlıklarını açığa vurmaktan çekinmediler. Müslümanlar, bir taraftan müşrikler diğer taraftan Kureyza oğulları olmak üzere iki düşman arasında kaldılar. Bu sebepten Resulullah Aleyhisselâm hem hendek hattını muhafaza ediyor, hem de şehrin korunması için devriyeler gezdiriyordu. Hendeğin bir yeri iyi hazırlanmamıştı. Oradan düşman gece baskını yapabiliirdi. Resulullah Aleyhisselâm orada kendisi nöbet bekliyordu.

Yahudi ihanetinin kadın ve çocuklara zarar vermesinden endişe edildiği için, Resulullah Aleyhisselâm, Seleme bin Eslem -radiyallahu anh- başkanlığında iki yüz kişiyi ve Zeyd bin Hârise -radiyallahu anh- başkanlığında üç yüz kişiyi korumaya ayırdı. Bunlar sık sık Tekbir getirerek moral takviyesine çalışıyorlardı.

.

Kureyza yahudilerinden bir güruh müslümanların şehri boşaltıp dışarıda düşmanla karşı karşıya gelmesini fırsat bilerek, müslümanların evlerini yağma, kadın ve çocuklarına tecavüz etmeyi kararlaştırdılar. Resulullah Aleyhisselâm'ın halası Safiye bint-i Abdülmuttalib -radiyallahu anhâ-nın da içinde bulunduğu hisarı ok yağmuruna tuttular, hatta içeri girmeye bile kalkıştılar. Hazret-i Safiye -

radiyallahu anhâ- bunlardan birinin başını kesip aşağıdaki yahudilerin ayakları ucuna attı. On kadar yahudi dehşete kapılıp kaçtılar.

Hazret-i Safiye -radiyallahu anhâ-ya savaşın sonunda ganimetten bir hisse verilmesi kararlaştırıldı.

Münâfıklar:

Müslüman ordusunda bulunan münâfıklar ise orduda bozgunculuk yapmaktan geri kalmıyorlardı.

Bu hususta nâzil olan Âyet-i kerime'lerde Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyordu:

"İçlerinden bir takımı: 'Ey Yesripliler! Tutunacak yeriniz yok, geri dönün!' demişti." (Ahzâb: 13)

Bu sözleri ile: "*Medine'ye evlerinize dönün!*" demek istedikleri gibi, "*Eski müşrikliğinize dönün!*" mânâsını da kastediyorlardı. Öyle kaypak sözler söylüyorlardı ki; karşılarındaki kişi gerçek mânâsını anlasın, sözlerinden dolayı sorguya çekildikleri zaman da bunu kastetmediklerini, yanlış anlaşıldığını iddiâ edebilsinler.

"İçlerinden bir topluluk da Peygamber'den: 'Evlerimiz emniyette değil.' diyerek izin istiyorlardı." (Ahzâb: 13)

Kureyza yahudileri de düşmanlara katılınca, münâfıklar savaştan çekilmek için bir bahane bulmuş oldular.

"Oysa evleri tehlikede değildi, sadece kaçmayı arzuluyorlardı." (Ahzâb: 13)

Resulullah Aleyhisselâm yaptığı savunma plânında bu tehlikeye karşı gereken tedbirleri almıştı. Dışarıdan düşmanın girme ihtimali yoktu, içeriden de şehrin asayiş ve güvenliğine bakılıyordu.

Onların savaştan kaçmaktan başka niyetleri yoktu. Allah-u Teâlâ yalan ve nifaklarını açıklamak suretiyle onları rezil etti:

"Eğer Medine'nin her yanından üzerlerine saldırılsaydı, sonra da kendilerinden fitne çıkarmaları istenseydi, hemen buna girişip derhâl yapmaktan geri kalmazlardı." (Ahzâb: 14)

Onlar aslında evlerinin korunmasız olduklarını söylerken bütün gayeleri Allah-u Teâlâ'nın Peygamber'ine ve müminlere yardım etmekten kaçmak, kalplerini dehşet ve korku ile dolduran düşman ordusu ile yüz yüze gelmekten kaçıp kurtulmaktı.

Eğer müşrikler zafer kazanıp topraklarını ele geçirecek olsalardı; onlara kâfir olmalarını, müslümanlara karşı olmalarını teklif edecek olsalardı, hiç gecikmeksizin çabucak kabul ederler, bundan kaçınmak için herhangi bir mazeret göstermezlerdi. Bu ise onların İslâm'a olan kinlerinden ve küfre olan sevgilerinden başka bir şey değildi.

Muhterem Ömer Öngüt

-kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin

Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar (50)

Aralık 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

"Temizi Temiz, Pisi Pis Bilmek Lâzım!"

Atılanlardan birisinin bir yakın akrabası derse gelmek istemiş. Bir kardeş de onun hakkında istihare yapmış. Durumu ve istihareyi anlattıklarında şöyle buyurdular:

"Şu husus kat'i olarak bilinmeli ki, Hazret-i Allah'ın dostu vardır, düşmanı vardır. Dostu ile dost olan dostudur, bu onun dost oluşunun alâmetidir. Düşmanı ile olan düşmanıdır, bu da düşmanlığının alâmetidir.

Buranın temizliğini, oranın kirliliğini idrak edip, gönlü temizliğe aktığı takdirde o da temizlenmiş olur. Yoksa hem temizliğe hem pislığe meyletmek olmaz. Temizi temiz, pisi pis bilmek lâzım. Temizi temiz bilip temize meylettikten, pisi pis bilip pisten ayrıldıktan sonra mesele kalmaz. Hemen içeriye alınır ve yürüyüşe geçer. Temiz temizdir, pis pistir.

Bizim hiç kimseye buğzumuz yok. Biz bu tedbirleri sırf Allah için, yolun selâmeti için alıyoruz. Biz de mesulüz, mesul olmamak için işi ciddi tutuyoruz.

İtimat edin, Hazret-i Allah bir kimseyi yıkamazsa onun temizlenmesine ve kurtulmasına imkân ve ihtimal yoktur."

"Kuş Gibi Avuca Girmek Lâzım!"

Rahmetli Cemil Efendi kardeşimiz, Düzce'de kabristanlığa giderken yol kenarındaki tarlaları sarmış vaziyette sürü halinde serçe kuşlarını görür. Yanlarına yaklaşır ve kuşlara;

"Seni yakalarsam bak şöyle yaparım, böyle yaparım!" der.

O arada tam avucunun ortasına bir serçe kuşu konar. Büyük bir şaşkınlık içerisinde; *"Bu kuş nasıl oldu da avucuma geldi?"* der ve kuşu sever, onunla konuşur, sonra tekrar severek bırakır.

Kabristanlıktaki ziyaretlerinin akâbinde tekrar Efendi Hazretletlerimiz'in hane-i saadetlerine gelirler. Efendi Hazretlerimiz, Cemil Efendi'yi görür görmez;

"Cemil Efendi! Kuş gibi avuca girmek lâzım!" buyururlar.

.

Lût Aleyhisselâm'ın kavmi üzerine yağın felâket taşları mevzuunda şöyle buyurdular:

"Şimdi ise taşla olmaz da; harple yağdırır, herhangi bir felâketle, ateşle yağdırır. Nasıl murad ederse, nasıl tecelli ederse öyle olur."

•

"Hazret-i Allah sende hakikati kaynatmışsa, o kaynağı bulduranı bil ve şükürünü artır.

Kaynağı bulamayanlar, taşıma su ile değirmen döndürmeye çalışanlar gibidir. Kendisinin suya ihtiyacı var, başkasını nasıl kandırsın."

•

"İnsan Hazret-i Allah'a ihlâsla yönelir de her ihtiyacını O'na arzederse, kul kendi ihtiyacının ne olduğunu bilmediği halde ona ikram ve ihsan eder. Çünkü kul bir noktayı görür ötesini görmez. O ise ihsan ettiği zaman kulunun hayaline gelmediği şeyleri de ikram eder."

•

"Size birçok hususları arzederken, içimdeki duyguları aktaramadığımı çok iyi biliyorum."

•

Bir kardeşimize taşlı yüzük hediye ederler ve şöyle buyururlar;

"Yüzüğün taşının altı ete değerse Allah'ın izniyle felç olmazsınız!"

•

"Efendim, çok arzu etmeme rağmen derslere katılamıyorum!" diyen bir kardeşimize şöyle buyururlar:

"Bu nefsinizden doğan bir haldir, onun ıstırabını çekiyorsunuz. Bütün iyilikler Hazret-i Allah'tan, kötülükler ise kendi nefsimizdendir. Bunu böyle bilin!"

•

Efendi Hazretlerimiz'in Düzce'de kaldığı yıllarda bir kardeşimiz ilk defa seslerini kayıt etmek için sohbetin yapıldığı yere havadan mikrofon koymuşlar.

Sohbet oldukça sesler kayıt altına alınmış. Mübarekler mevzuları anlatıp izâhlar vermişler ve sohbet konulara göre değişiklik göstererek devam etmiş. Bir konu anlatırlarken en son Efendi Hazretlerimiz celâlli bir hâlde üç defa; **"Yeter, yeter yeter!"** buyurmuşlar.

Tabi sohbetleri bitmiş, kardeşler dağılmış ve sesleri çekmek üzere teyip yerleştiren kardeşimiz sesleri alıp almadığını kontrol ettiğinde, kasetin içerisinde başka şeyler çalmış ve sadece Efendi Hazretlerimiz'in; **"Yeter, yeter yeter!"** diye buyurdukları bu üç kelime çıkmış.

Efendi Hazretleri'ne ait başka hiçbir ses çıkmamış. Halbuki o kadar sohbet olmuş, mevzular konuşulmuş idi. Ama izinle iş yapılmadığı için, hikmet-i İlâhi ile mânevi bir ikâz doğrultusunda sadece; **"Yeter, yeter yeter!"** olan bu son üç kelime kayıt altına alınmış oldu.

EVLİYÂ-İ KİRAM **-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN** **"HÂTEMÜ'L-EVLİYÂ" HAKKINDAKİ** **BEYAN ve İFŞAATLARI (173)**

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî
-kuddise sırruh- (21)

Aralık 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

"ANKÂ-İ MUĞRİB Fİ MA'RİFETİ HATMÜ'L-EVLİYÂ ve ŞEMSÜ'L-MAĞRİB" KİTABI

Arş'ın Ondan İnşâ Edilmesine Dair İnci:

Hakk Sübhânehu ve Teâlâ iradesini bildirdiği vakit, İlâhî âdetinin geçerliliklerini onun hakkında da icrâ etti; İlâhî nurların gizlediklerinden yana onun kalbinde mevcut bulunan şeye nazar edip, kendisini perdeleyip örten şeyi ondan kaldırdı. Ona kalp ve göz cihetinden tecellî edip, iki cihetten de Nûr'unu kesîfleştirdi.

İşte Allah Sübhânehu ve Teâlâ Arş'ı onun -sallallahu aleyhi ve sellem- bu yoğun, kuvvetli nurundan yarattı ve onu ona istivâ etmiş kıldı. Mele'i'l-alâ ve ^[33a] ondan gayrısını dahi, en düşük mevzi ile ondan -sallallahu aleyhi ve sellem- var olmaları için ihtivâ ettiği şeyle, zikir edilen şeyden kıldı. Kişi ise ancak onu, mutâd olan İlâhî tecellî ile istivâ edebilir, kavrama niyeti içerisinde onlar için de hâsıl olur. Onlar, esâret kabzasından yerleşmişler; O'nun ayırdığı kişi ve O'nun seçtiği kimse ile, istivâ etme hususunda Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-le ferdleşirler. ^[42] Böylece onun sır hazinesinin en yücesine ve onun işine nüfûz etme mevzine de onu ilhâk ettirmiş olur.

Ondan başka bir şekilde onun işine nüfûz edemeyecek ve onun dışında başka bir haber nakledemeyecek durumda olduğu zaman ise, "Kün"le (= "Ol!") ona geçişi elde etmiş olur. O, onun tecellisinin perdesi, O'nun tecellisinin tazyiki, terakkisinin düşüklüğü ve buluşmasının mülâkiliğiyle ilgilidir.

Kürsî'nin Ondan İnşâ Edilmesine Dair İnci:

Sonra, onun ayağını nereye koyduğuna, yükseleceği mevzinin nerede bulunacağına nazar kılmayı isteyerek; bu taraftan, kişinin korkudan çekinip ferâgat edişine latîf bir şekilde yerleşmelerinin keyfiyeti gibi, O'nun nurunun yerleşecekleri boşlukların içine bir ışık gönderir. Bu karanlıktan meydana getirir ve onun kademi (ayağı) ile bu uzaklığa karşılık Kürsî'yi inşâ eder. Kendi huzûr-ı İlâhî'sindeki iş ve emirden yana sâdir olacak şeyleri nüfûz ettirmek için de ona bir hazîre tayin eder. Tâ ki Kürsî'yi iki kısım halinde kısımlanışına vardıracağı zamana ve ikisinin arasındaki varlığın en uç, en derin noktasına ulaşan mevziden muhatap olacağı vakte kadar aynını hudutlandırıp, bir kılmış olur ve artık işi de, emri de ondan çıkarır. Daha başka bir cihetten ve bu "bir"lik üzerinden göreceği Resul'e tâbi olması sağlanıp, eşyanın tümü ile muhatap olur.

O insandır, melek ya da cinlerden değildir; melek ve cinler ondan bir cüzdür. Ondan numuneler çıkarıp, ona bazı hitaplarda bulunur ve ^[33b] insan, Allah-u Teâlâ'nın: **"Biz kitapta hiçbir şeyi eksik bırakmadık."**

Buyruğu gereğince, Kitab'ın hepsini kendisine uyarlar. Daha sonra:

"Sonra Rabb'leri onları haşredecektir."

Buyruğu ile, başlangıcın evveli ve yaratılışın aslı olan Hakikatü'l- Muhammediyye üzere uyarladığı gibi dağılır. Yine buyurur ki:

"Kitab'ın anası (Ümmü'l-kitâb) O'nun katındadır."

Biz en büyük kitabız, o da en büyük İmam'dır.

İnsan bütünleştirici, toplayıcı bir kitaptır; gece karanlık, gündüz ise gözkamaştırıcı aydınlıktır. Onun mertebesinin en yücesindeki kimse de onun menzili ile adlandırılır. Onun ilk nazarı; onun manâsınadır.

İkinci nazarı; onun hâlinedir.

Üçüncü nazarı; onun âleminedir.

Dördüncü nazarı; onun kâidelerinedir.

Beşinci nazarı; onun memleketine (sahip olduğu mülklere)dir.

Altıncı nazarı; onun cihetlerinedir.

Yedinci nazarı; onun sıfatlarıdır.

Sekizinci nazarı; onun nüshası (yazgısı)nadır.

Onuncu nazarı; onun ihâtasıdır.

On birinci nazarı ise onun Velâyet'inedir.

O, Kudsî Rûh'tur, ^[43] mülkî keşfin dışında kalan kimse ondan bu ruhla istimdâd eder. O ki, başkalarına tâbidir; o Sıddîk'tır, insandaki on birinci menzil budur ve mülkî keşf üzere ona imdad eder. O ki, aynı şekilde bir tâbidir, ya da tâbi de, metbû da değildir; o bir Nebî'dir. Bu da insan hakkındaki on ikinci menzildir, yine mülkî keşf üzere ona imdad eder.

O ki, aynı şekilde bir tâbidir, ya da tâbi de, metbû da değildir; o da bir Nebî'dir. Bu da yine insan hakkındaki on ikinci menzildir, mülkî keşf üzere ona imdâd eder. O, tâbii bulunmayan bir tâbidir, o da ancak Resul için geçerlidir. Risâlet budur. İşte bu da insanın varlığının tamamlanması, insanın soyutlanması ve varlığın tamamlanışıyla, yine insan hakkındaki on ikinci menzildir. Varlık ancak on safhada tamamlanır, sonra on birinciye gelir; ilk nazarı; ^[34a] düşündüğün zaman ve ona göz atmandır.

On ikinci ve on üçüncü nazar ettiği, ikinci ve üçüncü nazar ettiğinin daha da genişletilmişidir ki, vasıtalar konusunda bu beyan edilmiştir.

Hafızanın içinde malûm olanlardan onu çıkardığı vakit, melekler onun mülâhaza ayağı üzerine kayıtlanır.

Denilebilir ki: *"Peki bu Kürsî'den uzakta bulunan Levhü'l-mahfûz ve Kalemü'l-alem nerededir? Kalemler ve yemin nerededir, özleştirilmiş olan Kitab'ın keyfiyeti nedir?"* Söylemek gerekir ki; biz,

senin nefsinin vakıf olduğu, onun hakkında zikredilen şeyin tayinini, sen güneşinin ışıltıları nispetinde, bu basiretinle muttali oluncaya dek bıraktık.

Nitekim biz bu kitapta onun hakkında tayinle değil, yerleştirmek suretiyle tenbihte bulunduk. Daha ziyadesini sen belirle ve gayretini arttır; umulur ki Allah, ahbine bağlılığın; va'd ve vadini tasdikini nispetinde sana kendi katından bir kapı açar.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (106)

Sadreddin Muhammed el-Konevî -kuddise sırruh- (3)

Aralık 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Mühim Bir Sır:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ini muhatap kılarak şöyle buyuruyor:

"Ey Peygamber! Biz seni bir şâhid, bir müjdecî, bir uyarıcı, Allah'ın izniyle Allah'a çağırıcı ve nur saçan bir kandil olarak gönderdik." (Ahzâb: 45-46)

İşte bunlar hep o Kandil'den geliyor.

O nur sayesinde, o nur ışığından görebiliyor ve seyredebiliyor. *"Bu budur!"* diyor, o nur sayesinde sezebiliyor.

Bunun da sırrını Muhyiddin İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri diğer bir beyanında açıklamıştır:

"O öyle bir kaynaktan alır ki, Peygamber Aleyhisselâm'a vahiy getiren melek de aynı kaynaktan alır." (Füsûs-ül-Hikem)

Burada vasıta kalmıyor. Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'den sonra Cebrâil Aleyhisselâm vahiy getirmeyeceğine göre Hâtem-i velî'ye ezelden verilen nurdan alıyor, istifade ediyor. Velev ki peygamber dahi olsa. Çünkü peygamberler nübüvvet sahibi oldukları gibi velâyet haline de sahiptirler, yani aynı zamanda velidirler.

Validir amma Hâtem-i velî'ye verilen onun velâyetine verilmemiş. Bu noktaya çok dikkat edin, bu hususu kavrayan, bu mevzuyu kavrayabilir.

Bunun mânâsı:

Hâtem-i velî'nin velâyetine verilen, peygamberin velâyetine verilmediği için, peygamberin velâyeti o mişkattan alıyor demektir. O peygamberin velâyeti o nura muhtaç. Niçin? Hâtem-i velî'ye verildiği için.

•

Sadreddin-i Konevî -kuddise sirruh- Hazretleri "**Kitâbü'l-Fukûk**" isimli eserinde Hâtemü'l-evliyâ ile Hâtemü'l-enbiyâ arasındaki şer'î bağıllığın mâhiyetini beyan etmek üzere şöyle buyurmuşlardır:

"Hâtemü'l-evliyâ, Hâtem'ür-rusul'ün şeriatına tâbi olduğu için şeriatî zâhirde ondan alır. Bâtında ise vahiy meleğinin Hâtemü'r-rusul'e onu aksettirdiği yerden, aynı kaynaktan alarak, şeriat hususunda Hâtemü'r-rusul ile denkleşir." (Kitâbü'l-Fukûk fî Müstenedâti Hikemü'l-Fusûs, s. 31)

Size bunun sırrını açayım: Hazret-i Allah ile Hazret-i Allah'a varıldığı zamanı, kişinin kaybolduğu zamanı size arzetmiştik. Ne lütfederse, ne ihsan ederse ve ne murad ederse orada veriyor. O oradan alıyor. Çekecek ki söyleyecek, söylediğini sana bildirecek. Amma sana söylerken de kimse duymayacak, kimse bilmeyecek. Bu ise harfsiz hurufatsız olur. Onun için yanyana olacak ki, O buyuracak, sen anlayacaksın. Bu makam o makamdır, mukarreb meleğın dahi sokulamayacağı makamdır. O anda arada hiçbir vasıta yoktur.

Elhamdülillâh... Allah-u Teâlâ bir nohut kabuğu kadar değer vermediği için, hepsi O'nun ve O'ndan... Söyleyen O, maskeyi söylüyor gibi gösteriyor. Nur'u koyan O, ışığı koyan O, tecelliyat O'nun, ihsan ve ikram O'nun, hepsi O'nun... Ben hükümsüz ve değersiz bir mahlûkum.

İşte bu sır bundan ibarettir. O akış olmasa bu kitaplar olur mu? O ihsan ediyor, O ikram ediyor, O veriyor, şahıs arada sadece bir kabuk kalıyor.

•

Bin kûsür sene evvel Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- Hazretleri "**Hatmü'l-evliyâ**" adlı kitabında Allah-u Teâlâ'nın bu fakire ihsan ve ikram edeceği lütufları izah ve ifşâ ettiği için; "*Sen onu peygamberden üstün yaptın!*" diyerek, o zamanın ulemâsı onu memleketinden sürdüler. İşte bu sırra vâkıf olamadıkları için sürdüler. Allah-u Teâlâ onu mazhar etmişti, diğerlerinin ise akılları ve ilimleri yetmedi.

Ben de diyorum ki:

"Eğer size birçok şeyleri ifşâ edip açıklasaydık, bu zamandaki âlim diye geçinen câhil kimseler, bizi dünyanın dışına atmaya kalkarlardı."

Çok ince bir sır. Bu noktayı kavradığınız zaman, Cenâb-ı Hakk murad ederse, birçok sırrı kavramış olursunuz. Zira bu ilim ilm-i billâhın âlâsıdır.

Onun ne kadar büyük bir zât-ı muhterem olduğunu diğer evliyâullahın ifşaatlarından anlıyoruz. Onlar da aynı noktaya temas etmekle izah ediyorlar.

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

Tasavvufî Bahisler (4)

Hulefânın Vasıfları

Aralık 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Vecd:

Allah-u Teâlâ'nın bir kulunu mânen cezbedip kendi muhabbetine çekmesi ve yaklaştırması demektir.

Bazı kimselerin hilkatinde toprak unsuru galip olduğu için füyûzata tahammül eder. Tabii hallerinde bir değişiklik husule gelmez. Hilkatinde ateş unsuru galip olanlar ise bu ilâhi füyûzata tahammül edemeyip cezbe ile bağırırlar.

Allah-u Teâlâ vecde gelenleri Âyet-i kerime'sinde överek şöyle buyurmuştur:

"Müminler o kimselerdir ki, Allah anıldığı zaman kalpleri titrer, kendilerine Allah'ın âyetleri okunduğu zaman bu onların imanlarını artırır ve yalnız Rabb'lerine tevekkül ederler." (Enfal: 2)

İnsan kendisi gibi bir beşere aşık oluyor da kendisinden geçiyor, ya mahlûkatı bırakıp da muhabbetini Hâlik-i Azimüşan'a hasreden kimselerin hâli nasıl olur?

Onlar Mevlâ'ya yönelmişlerdir, gelip-geçici fâni lezzetlerden zevk almazlar. Mâsivadan yüz çevirdikleri için, Mevlâ da kalplerine kendi muhabbetini yerleştirmiştir. Bu muhabbet neticesinde kendilerini dahi unutacak ve kendilerinden geçecek derecede ilâhi bir istiğrak haline bürünürler. Bu cezbe hâline vecd denir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Rahman olan Allah'ın cezbelerinden bir cezbe, insanların ve cinlerin amellerine denktir." buyuruyorlar. (Keşf-ül Hafâ)

İnsanların ve cinlerin ameli kendi çalışıp kazanmasıylaadır. Fakat Allah-u Teâlâ'nın ihsanı ölçüsüzdür. Kulun ameli ile mukayese bile edilemez. Bu ihsanını da bir bahane ve bir vesile ile verir.

Cezbesiz hiçbir veli yetişmemiştir. Çünkü Allah-u Teâlâ bir kulunu kendi tarafına çekmezse, hiçbir kimse kendi kendine Hakk'a tekarrüb edemez.

Ruh süvari, nefis ise merkep mesabesindedir. Ruh terakki eder yükselirse, nefsi de çeker götürür. Nefis ruhu çekecek olursa, hem kendini hem de süvarisini helâka götürür.

Vecd, ruhânî ve cismânî olmak üzere iki kısımdır:

Cismânî vecd nefsânîdir. Kişi görsünler diye, cezbeye kapılmış desinler diye, kendi ihtiyârı ile vecde gelir. Bunun hiçbir kıymeti olmadığı gibi, mânevî hazzı da yoktur. Riyâ kokusu olduğu için çok tehlikelidir.

Ruhani vecd ise rahmânîdir ve çok kıymetlidir. Külfetsiz olarak kalbe gelir.

Kur'an-ı kerim okurken veya okunurken, zikir yapılırken, kaside söylenirken, mânevî bir sohbet esnasında ruh galip gelerek Mevlâ'ya akar ve Allah-u Teâlâ'nın tecelliyatı ile karşılaşınca irade elden gider. Ruhanî vecd husule gelir.

"O kullarım ki, sözü işitip de onun en güzeline uyarlar." (Zümer: 18)

Âyet-i kerime'sinde bu mânâ vardır.

Cüneyd-i Bağdadî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin buyurdıkları gibi; kişi o zaman ya mest hâlinedir sevinç içindedir, veya mahzundur, müteessirdir, gay-i ihtiyârî ağlar.

Bazen aygın, bazen de tam baygındır, iğne batırsan haberi olmaz, tâ ki kendine gelinceye kadar.

Vecd hâli, irfan sahiplerinin kalplerini tahrik eder, aşıkların gıdası, Hakk yolcularının güç kaynağıdır.

İyi insan, iyiyi sever, iyi şeyleri işitmek ister; kötü kimse de kötülerle olmak, kötü şeyleri işitmek ister, onda hayır yoktur, mizâcı da bozuktur.

Hulefânın Vasıfları:

Halife olabilecek bir müridde şu üç vasfın bulunması gerekir:

- 1- Çalışmayı minnet bilenler, mihnetle çalışmayanlar.
- 2- Vermeyi almaktan hayırlı bilenler.
- 3- Hizmet etmeyi hizmet ettirmekten menfaatli bilenler.

Çalışmayı minnet bilen insan, yaptığı işi Hakk için yapar ve gönülle yapar, halktan hiçbir şey beklemez. Kendisine asla değer vermez. Herkesi hoş, kendisini boş bilir. Nefsine tâbi olmamaya çalışır. Bu surette her iş ve hareketinin ilâhi rızâya uygun olmasına gayret eder. Tevâzu kanatları herkesin ayakları altındadır. Kimseyi incitmek istemez. Herkese hürmet ve saygı gösterir. Halkın gönlünü kazanmakla kalplerini fethetmek ister.

Büyük işleri küçük görür. Çok da verse az bulur. Vermeyi sever, almak istemez. Severecek hizmet eder, hizmet ettirmekten hoşlanmaz.

İbadetlerini de minnet bilir. Yaptığı ibadeti görmez, Allah-u Teâlâ'nın ihsanını görür. Allah-u Teâlâ kendisini huzuruna aldığı ve ibadet ettirdiği için memnun olur. Bu ihsan ve ikramın, ihlâs ve muhabbet sermayesinin artırılması için Allah-u Teâlâ'ya niyaz, mahrum kalmaması için de ricâ eder. Gönlü Hakk'a açıktır. Umurunu Hakk'tan bekler.

Mihnet ile çalışan bir kimse ise, küçük bir hizmetini büyük göstermeye çalışır. Yaptığı işi töhmetle yapar ve büyük bir iş yaptığını zanneder. Başkalarına emir ve hüküm vermeyi çok sever. Arzusunun yerine gelmesini muhakkak ister. Çünkü kendisini büyük, etrafını küçük görmektedir.

"Namaza üşene üşene gelirler, verdiklerini de istemeye istemeye verirler." (Tevbe: 54)

Âyet-i kerime'sinde buyurulduğu üzere ibadete de üşenerek kalkar.

İbadet ettiğini zannettiği için, Allah-u Teâlâ'nın yanında kendisinin çok makbul olduğu kanaatindedir.

Müridin Edepleri:

Hakikat yolu edepten ibarettir, tarikat baştan başa edeptir. Edepten mahrum olan her şeyden mahrumdur.

Mürid her zaman Hakk ile olduğunu düşünerek, hiçbir zaman edebe aykırı hareket etmemeli, velev ki yatakta bile olsa.

Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz:

"Ölüm ne rahattır ne rahattır. Hiç olmazsa insan ayaklarını uzatır da yatar." buyurmuşlar.

Onlar ayak ayak üzerine atmak şöyle dursun, yatarken dahi ayaklarını uzatmamışlardır.

Efendi Hazretleri otururlarken hep ayaklarını toplar, daha da olmazsa elleriyle çekerlerdi. Hayat boyunca huzurda idiler. Öylece ahirete intikâl ettiler, öylece kabre kondular.

Bir şey daha nazar-ı dikkatimizi celbederdi. Mübârek başlarını yastığın üzerine indirmezlerdi. Sanki yastıkta uyurmuş gibi görünürlerdi. Fakat bir bıçak gezdirseniz, o boşluğu hissederdiniz. Bunu yapmak çok zor ve çok büyük bir iştir.

Allah'ımız o edepilerin edebinden edep ihsan buyursun.

Edep elbisesi bir muhafazadır, kişiyi muhafaza eder. O bir lütuf tacıdır, onu giyen her belâdan kurtulur.

Pejmürde bir elbise giymekle, güzel bir elbise giymek arasında fark olduğu gibi, mâneviyat da böyledir.

Lâubâli bir hâl ile edep hâli arasında çok fark vardır. Mürid her hâl ve hareketinde kendisini kontrol altında bulundurmalı, adımlarını ölçü dahilinde atmalıdır. Zanla değil edeple yürümeli, sünepeliğe sapıp da hiçbir zaman lâubâli olmamalıdır.

Lâubâlilik mürebbi ile aradaki mesafeyi daraltır, eşitlik husule getirir. Nefis bunu ister. Fakat bu hâl, düşerek helâk olmaya vesile olur. Bakarsın ki, bir anda bütün amelleri boşa çıkar.

"Kurb-i sultan âteş-i sûzan."

Sultana yakınlık yakıcı ateş gibidir. Edebe mugayir küçücük bir hareket büyük felâketlere sebep olur.

Onun içindir ki uzak durmak hayırlıdır. Resmîyet, bilmeyerek de olsa yapılan hataları hep önler. Zaten hakikat yolundaki yakınlık kalbendir.

Eğer hayır istiyorsak, istediğimiz gibisini değil de, istendiği gibisini tercih etmemiz lâzım.

Müridi teslimiyeti tutar, bu yolda resmîyet teslimiyettir...

İSLÂM İLMİHALİ

HACC (3)

Aralık 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Kâbe-i Muazzama:

Kâbe-i muazzama, Mekke-i mükerrreme şehrinde Mescid-i haram denilen câmi-i şerif'in ortasında, yaklaşık 13 metre yüksekliğinde 12 metre boyunda ve 11 metre genişliğinde taştan yapılmış dört köşe bir binadır.

Doğudaki köşesine "**Rükn-i Şarkî**" veya Hacer-i Esved bu köşede bulunduğu için "**Rükn-i Hacer-i Esved**", güney köşesi Yemen tarafına isabet ettiği için "**Rükn-i Yemânî**", batı köşesi Şam tarafına isabet ettiği için "**Rükn-i Şâmî**", kuzey köşesi Irak tarafına isabet ettiği için "**Rükn-i Irâkî**" denir.

Kâbe-i muazzama'nın Rükn-i Irâkî ile Rükn-i Şâmî arasının karşısında zeminden bir metre kadar yüksek, bir buçuk metre kalınlığında yarım daire şeklinde bir duvar vardır ki, bu duvara "**Hatîm**", bu duvar ile Beytullah arasındaki boşluğa ise "**Hicr**" denir. Hicr (Hicr-i İsmail)'de İsmail Aleyhisselâm ile annesi Hazret-i Hacer Vâlidemiz medfun bulunmaktadır.

Hicr'de namaz kılınır, duâ edilir, fakat kible olarak buraya karşı namaz kılınmaz. Rükn-i Hacer-i Esved ile Rükn-i Irâkî arasında zeminden iki metre yükseklikte Kâbe-i muazzama'nın kapısı vardır. Bu duvarın Rükn-i Hacer-i Esved ile kapı arasında kalan kısmına "**Mültezem**" denir. Makam-ı İbrahim ile zezem kuyusu da Kâbe-i muazzama'nın bu cihetinde bulunurlar.

Allah-u Teâlâ Kâbe-i muazzama'yı ve Beyt-i haram'ı insanların dini hususlarında ayakta durabilmek, dünya ve ahiretlerinde maksatlarına uygun hareket edebilmek için yaratmıştır.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Allah Kâbe'yi, Beyt-i haram'ı insanlar için bir nizam kıldı." (Mâide: 97)

İnsanlar hacclarını umrelerini orada gerçekleştirirler, din ve dünyaları bununla ayaktadır. Korkan oraya sığınır, güçsüz orada emniyet bulur. Namaz kılanlar oraya yönelir. **"Kezâ o haram ayı da, kurbanı da, boynu bağlı kurbanlıkları da insanlar için bir nizam kıldı."** (Mâide: 97)

Bu haram ay Zilhicce'dir, çünkü diğer bütün aylar arasında onun özelliği, hacc mevsiminin bu ayda olmasıdır. Aynı zamanda Harem'e gönderilen kurbanlık hayvanları, hem kendilerinin hem de sahiplerinin emniyet içinde olmaları için sebep kılmıştır.

"Bu, Allah'ın göklerde ve yerde olanları bildiğini ve Allah'ın gerçekten her şeyi bilici olduğunu bilmeniz içindir." (Mâide: 97)

İnsan hayatının böyle intizamlı bir düzenle ayakta durması, Allah-u Teâlâ'nın hikmetine ve hudutsuz ilmine delildir.

Allah-u Teâlâ Mekke-i mükerreme'nin şerefini artırmak ve ona verilen önemi belirtmek için Zât-ı akdes'ine izafe etmiştir. Bu şerefi O verdiği için, hiç kimsenin kaldırması ve o şerefi gidermesi mümkün değildir.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"(Resul'üm! De ki:) Ben bizzat kendisinin haram kıldığı bu şehrin Rabb'ine ibadet etmekle emrolundum. Her şey O'na âittir." (Neml: 91)

Çünkü bu şehirde Allah-u Teâlâ'nın Beyt-i muazzam'ı vardır. Burada kan dökülmez, hiç kimseye zulmedilmez, av avlanmaz, yaş bitkiler koparılmaz. **"Ve ben müslümanlardan olmakla, Kur'an okumakla emrolundum."** (Neml: 91-92)

Allah-u Teâlâ Kâbe-i muazzama'nın ulviyetini beyan etmek üzere Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurur:

"Şüphesiz ki insanlar için ilk kurulan Beyt, Mekke'deki mübarek ve âlemlere hidayet kaynağı olan Kâbe'dir." (Âl-i imran: 96)

Kâbe-i muazzama'nın faziletli kılınmasının sırrı; kalpleri cezbetmesi, gönüllerin onu sevmesi, onu görmeyi arzu etmesi hususunda açıkça görülür. Müminler dünyanın dört bir yanından onu ziyarete gelirler, fakat ziyarete doyamazlar. Ne kadar fazla ziyaret etseler, o nispette arzuları artar. Kendisini Hacc ve Umre yaparak ziyaret edenler için hayır ve bereketi çoktur. Yeryüzündekilerin kıblesi olduğundan dolayı, onlar için hidayet ve nûr kaynağıdır. Meleklerin semâdaki tavaf ettikleri yer Beyt-i Mâmur olduğu gibi, insanların yeryüzünde tavaf ettikleri yer de Kâbe-i muazzama'dır.

"Onda apaçık âlâmetler ve İbrahim'in makamı vardır." (Âl-i imran: 97)

Bu makam, Beytullah'ı bina ederken İbrahim Aleyhisselâm'ın üzerinde durduğu ve ayaklarının iz bıraktığı taştır. Bu, birçok alâmetin yerine geçebilecek kadar büyük bir alâmettir. Çünkü Allah-u Teâlâ'nın kudretine, İbrahim Aleyhisselâm'ın nübüvvetine kuvvetli bir şekilde delâlet etmektedir. Çünkü mübarek ayakları oldukça sert bir taşa iz bırakmıştır.

"Kim oraya girerse güvenlik içinde olur." (Âl-i imran: 97) İşte bu da, oranın şerefini gösteren bir başka alâmettir. Oraya giren kimse emniyet içinde demektir, orada buldukça kendisine zulüm yapılmaz. Yeryüzünde böyle bir yer yoktur. İbrahim Aleyhisselâm'dan beri bu böyledir.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyuruluyor:

"Kâbe'yi insanlar için bir toplanma yeri ve emniyet mahalli kılmıştık." (Bakara: 125)

İnsanlar onu ziyaret etsinler, sevap kazansınlar, ona sığınanlar saldırılardan emin olsunlar. Oraya gidip ibadette bulunanlar için çok büyük sevaplar vardır...

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyallahu anhüm- HAZERÂTI'NİN HAYATI

"Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz." (Beyhâkî)

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyallahu Anh- (19)

Aralık 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Rüyâ Tabiri:

Câhiliye döneminde Kureyş'in en zenginlerinden, daha sonra da İslâm'ın tanınmış düşmanlarından bir adamın oğlu olan Halid -radiyallahu anh-ın müslüman oluşuna, gördüğü korkulu bir rüyâsı sebep olmuştur.

Geniş bir ateşin kıyısında bulunurken, babası onu iterek içine düşürmeye çalışıyordu. O anda Resulullah Aleyhisselâm geldi ve onu belinden kavrayarak ateşin içine düşmekten korudu.

Bu rüyâsını Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-e anlattığında şu cevabı aldı: **"Hakkında hayırlı olmasını dilerim. Hemen gidip Resulullah Aleyhisselâm'a tâbi ol. Ona tâbi olursan, o seni ateşe düşmekten korur. Baban ise cehennemlidir."**

Sonra Resulullah Aleyhisselâm'la görüştü ve şehâdet getirerek müslüman oldu. Ancak babası diğer kardeşleri vasıtasıyla onu yakalatarak feci şekilde dövdü, güneş altında günlerce susuz bıraktı. Kardeşlerinin kendisiyle konuşmasını yasakladı. Dininden vazgeçmeyeceğini anlayınca da evinden kovdu.

Yine ilk müslümanlardan olan karısı Ümeyne binti Halid -radiyallahu anhâ- ile birlikte ilk kabile ile Habeşistan'a hicret etti.

Halid -radiyallahu anh- Resulullah Aleyhisselâm'la birlikte Umretü'l-kazâ'da, Mekke'nin fethinde, Huneyn, Tâif ve Tebük gazvelerinde bulundu, vahiy kâtipliği yaptı.

Yapılan Yardım:

İfk hadisesinde Âyet-i kerime'lerin nüzulünden sonra hakikat ortaya çıkmış ve münâfıklara uyup iftirayı tasrih edenlere de şer'i ceza tatbik edilmişti. İftirayı dilleriyle yaymakta en ileri giden Mıstah bin Üsâse -radiyallahu anh-, Hassan bin Sâbit -radiyallahu anh- ve Hamne bint-i Cahş -radiyallahu anhâ-ya seksener kamçı vuruldu. Vurulan bu haddler iftiracıların dünyadaki cezaları idi.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- fakirliği ve akrabalığından dolayı Mıstah bin Üsâse -radiyallahu anh-e yardım ederdi. Hakkında şer'i ceza tatbik edildikten sonra ona hiçbir şekilde yardım etmemeye yemin etti.

Bunun üzerine Allah-u Teâlâ indirdiği Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurdu:

"İçinizden fazilet ve servet sahibi olanlar akrabalarına, yoksullara, Allah yolunda hicret edenlere bir şey vermemeye yemin etmesinler. Kusurlarını affetsinler, aldırmasınlar. Allah'ın sizi bağışlamasını arzulamaz mısınız? Allah çok bağışlayıcı, çok merhamet edicidir." (Nûr: 22)

Bu ilâhî beyanı duyan Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-:

"Vallâhi ben, Allah'ın beni bağışlamasını elbette isterim!" dedi ve Mistah -radiyallahu anh-e daha önce yapmakta olduğu yardımı tekrar devam ettirdi.

"Vallâhi bu yardımı artık ondan hiçbir zaman kesmem!" buyurdu. (Buhârî - Müslim: 2770)

•

Bedir savaşında oğlu Abdurrahman'ı müşriklerin safında gören Ebu Bekir Sıddîk -radiyallahu anh-onunla çarpışmak istediye de Resulullah Aleyhisselâm **"Yâ Ebu Bekir! Bilmezmişin ki sen benim gören gözüm, işiten kulağım yerindesin."** buyurarak yanından ayırmadı.

•

Hadis-i şerif'lerde şöyle buyurulmaktadır:

"Benden sonra şu ikiye iktida edin; Ebu Bekir ve Ömer." (Tirmizî)

•

"Yâ Ebu Bekir, Allah sana rıdvân-ı ekberi verdi."

"Rıdvân-ı ekber nedir?"

"Muhakkak ki Allah halka umumi olarak tecelli edecek, sana ise hususi olarak tecelli edecektir." (K. Hafâ)

•

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz buyururlar ki:

"Dört şey var ki, bunların tamamlanması dört şeyle olur:

1- Secde-i sehiv, namazı tamamlar.

2- Sadakâ-i fitır, orucu tamamlar.

3- Sadaka vermek, Hacc'ı tamamlar.

4- Allah'ı çokça zikretmek, imanı tamamlar."

Sevgi ve Kardeşlik

Canan Büşra Kara – Aralık 2014
Eğitim - Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.46

Öğretmen 4 yaş öğrencilerinin duygusal yaşlarını öğrenmek istemiş ve bunun için öğrencilerine: *"Hadi bakalım sevgili öğrencilerim, şimdi bir oyun oynayacağız"* dedi.

Sevinçle *"Evet öğretmenim! Ne oyunu oynayacağız?"* diye soran öğrencilerine, öğretmen ses tonunu kalınlaştırarak *"Kuurt ve Kuzuculuk"* dedi. *"Siz kuzu olacaksınız. Duvar ve masaların arası sizin eviniz olacak. Oyun gereği, kurt uyurken sesizce gelip kurdun önünden, oyun hamurlarını alabilen kuzu, oyun hamuru ile oynayabilir."* dedi. Sesini biraz yükselterek *"Ama, eğer oyun hamurlarını almaya gelen kişi ses çıkartarak gelirse kurt uyanır"* -sesini birazcık daha yükselterek- *"ve sizi yeeeeer!"* dedi.

Endişeli gözlerle öğretmene kilitlenen bütün öğrencilerinin gözleri önünde öğretmen kurt kostümünü giydi ve sesini daha da kalınlaştırarak sınıftaki bütün oyun hamurlarını önündeki masaya koydu. Öğretmen kurt takliti yaparak: *"Ha ha bu hamurlar artık benim"* dedi.

Kuzular çığlık çığığa evlerine girdiler. Evlerine girmekle de kalmadılar hepsi masaların altına birbirlerine yaklaşarak saklandılar. Uykusu gelen kurt oyun hamurları ile dolu masada uyudu. Sınıfta olağanüstü sessizlikten başka hiçbir şey yoktu.

Öğretmen sabahtan beri aynı oyunu üçüncü kez oynuyordu. Beş ve altı yaş sınıfları kurt uyuyunca yavaş yavaş kurtun yanına gelme cesareti göstermişlerdi. Fakat dört yaşlarla bu oyunu oynamak biraz cesaret isteyen bir davranıştı. Çünkü bu yaş gurubu henüz gerçek ve hayal dünyalarını birbirinden tam ayıramadıkları bir yaşta idiler.

Sınıf içerisinde adrenalinin yükselmesi ve korkudan çıt çıkmaması çok normaldi. Yaşlarının gereğini sergiliyorlardı. Sınıfın sessizliğinden dolayı sınıf dışındaki sesler duyuluyordu. Kurt merdivenlerden inen 4 yaş sınıf öğretmeni Fatma Hanım'ın sesini duydu. Uyanma hareketi yaparak *"Karnım çok acıktı, bu kuzular da evlerinden hiç çıkmıyor yaa. O zaman ben de içeri girerse öğretmenlerini yerim ha ha ha!"* dedi. Daha kurt sözünü bitirmeden küçük Ayşe can havli ile: *"Hayır, öğretmenimizi yeme!"* diye bağırdı. Kurt rolündeki öğretmen şaşkınlık içerisindeydi, başka hiçbir öğrenciden ses çıkmıyordu. *"Bu olsa olsa kan bağı"* diye düşündü. Çünkü Fatma Öğretmen küçük Ayşe'nin "annesi" idi.

Kurt *"Ahh öğretmenleri de gelmedi çok acıktım çok. Tekrar uykum geldi."* dedi ve uyudu.

Sınıfın en büyük öğrencisi Emir arkadaşı Yağız'a sessizce: *"Hadi Yağız sen git, korkma biraz cesaretli ol, cesur ol!"* dedi. Yağız kısa ve kesin bir şekilde: *"Hayır"* dedi. Emir cesaretini topladı *"Hiç biriniz ses çıkartmayın!"* dedi.

Ve yavaş yavaş masanın altından çıkarken, *"Hayır Emir, hayır gitme!"* sesi ile yuvaya geri döndü ve kendisine seslenen Ayla'dan hesap sorarcasına *"Neden ses çıkarttın?"* dedi. Ayla üzgün ve tedirgin bir sesle *"Senin gitmeni istemiyorum!"* dedi. Emir kararlı bir şekilde *"Sessiz ol, ben cesurum bir şey olmaz!"* dedi. Kurt rolündeki öğretmen içinden *"Allahu ekber!"* dedi. *"Bu da kan bağı"*. Çünkü Emir Ayla'nın ikiz kardeşi idi. Kurt cesur Emir'in gelip oyun hamurlarını almasına göz yumdu ve böylece oyun bitti. Öğretmen *"Bir daha bu oyunu oynayalım mı?"* diye sordu. Emir hariç herkes *"Hayır!"* dedi. Çünkü hepsi de çok korkmuştu.

Oyunu bitiren öğretmen sınıf öğretmenlerinin de gelmesi ile sınıftan çıktı ama düşünmeye devam ediyordu. Bugün oyun esnasında yaşananlarda bir mesaj olmalıydı. Ama neydi? İşte tam bunu düşünürken masanın üzerinde duran takvim yaprağındaki ayeti kerimeye ilişti gözleri:

"Müminler kardeşirler. Öyleyse (dargın olan) kardeşlerinizin arasını düzeltin." (Hucurât: 10)

"Demek ki mü'min kardeşlerimiz ile aramız en azından kan bağındaki gibi yürekten olmalı." diye düşünürken şu Hadisi şerif'ler geldi aklına:

"Birbirini sevmekte, birbirlerine merhamet etmekte ve birbirlerine şefkat göstermekte mü'minlerin durumu, insan bedenine benzer. Ondandır bir uzuv rahatsızlandığında, beden diğer uzuvları uykusuzluk, ağrı ve ateşle ona ortak olurlar."

"Siz, iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız."

"Yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz bir şey söyleyeyim mi? Aranızda selamı yayınız!"

Öğretmen gayr-i ihtiyarı ve sesli bir şekilde:

"Tüm dünya mü'minlerine SELAM olsun, KARDEŞLİK ve HUZUR olsun." dedi.